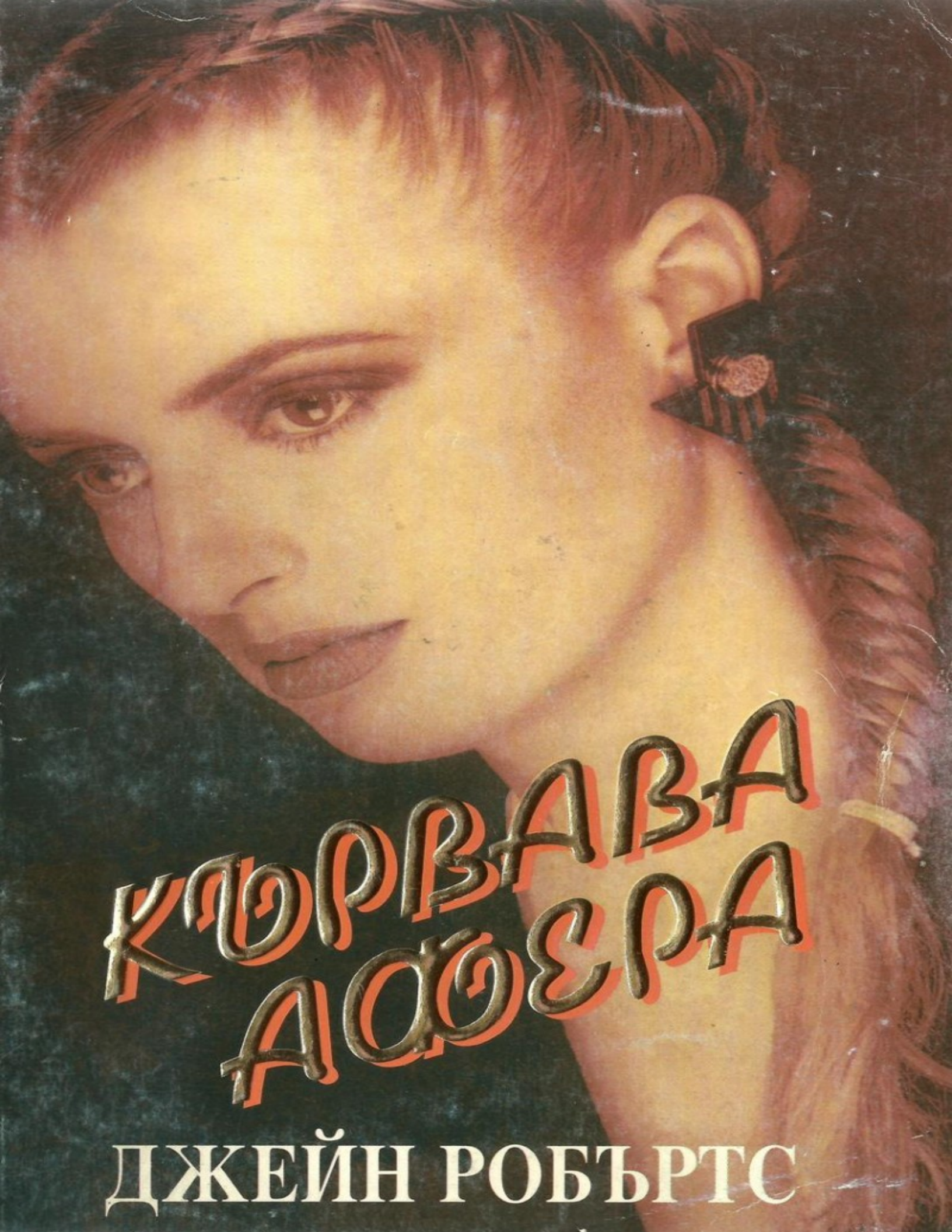

КОРВАВА АФЕРА

ДЖЕЙН РОБЪРТС

ДЖЕЙН РОБЪРТС
КЪРВАВА АФЕРА

Превод: Светла Попова

chitanka.info

Животът на красивата Индия Грей взема внезапен обрат, когато една съботна утрин тя е брутално изнасилена. Като по чудо е освободена, а насилниците — наказани от представителен мъж, който се оказва съдия по подобни дела. Чаровните му сини очи я карат да се омъжи за него. Но уви, този господин е свързан с терористични организации и с Мафията за търговия с наркотици. Индия неусетно навлиза в един свят на измама, корупция и насилие. Междувременно се влюбва в местния пастор, който скоро става неин любовник. Тази връзка е единственият източник на информация за полицията относно аферите на високопоставения съдия с Мафията — до момента, когато Индия се оказва заложничка на Клана и нейният живот е поставен на карта.

Джейн Робъртс поднася едно динамично произведение, което много умело съчетава елементи на трилър, модерен криминален роман и любовна история. Централно място в него заема съдбата на младата жена от Вашингтон.

ГЛАВА ПЪРВА

Насочи пистолета си право към нея, на два инча от красивото й носле. Именно към нея — жена от каймака на обществото: бяла, англосаксонка, протестантка, блестяща блондинка с кожа като коприна. Можеше да се обзаложи, че има закачливи дантелки на пликчетата си и бели като мляко бедра. Това, което един мъж трябваше да направи, беше само да се плъзне между тях и да я обладае бавно и леко.

Усети Мийхън Пирона зад себе си, именно го усети, защото никога не беше възможно да чуеш Пирона. Освен когато си тананика някоя мелодия. Не можеш да очакваш хората да имат визуална представа за някой, който си тананика „Слънчевата страна на улицата“.

Това беше фризьорският салон „Фреди“, собственост на Луиджи Фредиано в Джорджтаун, един от онези елегантни фризьорски салони, в които попадаш сред цяла джунгла от дръвчета за освежаване на въздуха, след като на рецепцията те е посрещнало едно маце с тяло, гъвкаво като змия. Тя вече бе осъзнала факта, че салонът е нападнат от трима маскирани мъже и един от тях стои с насочено към главата й оръжие, докато останалите жени под сешоарите тепърва започваха да разбират какво става. Лицата, които се подаваха под металните каски, бяха така шокирани, сякаш през тях е преминал електрически ток.

Всички бяха шокирани, всички, с изключение на това момиче.

Всеки момент Сладураната щеше да вдигне очи от списанието и погледът й да се окаже право срещу цевта на пистолета „Магнум“ — 44 калибър. Странното беше, че жените не пищяха особено много. Ето сега той ще насочи оръжието бавно точно между очите на всяка една, а те ще седят с биещи до спукване сърца.

Горещият въздух от каската разпиляваше около лицето сребристорусите кичури на косата й. Беше облечена в една от онези малки роби с бонбоненорозов цвят на райета. Всички жени бяха с тях, но само тя нямаше нищо отдолу, поне на него така му се струваше. Погледът му се плъзгаше по дългите й крака.

Тя го погледна. Той наблюдаваше учудването в очите й, докато тя местеше погледа си от оръжието към лицето му. Ей, жестока работа! Харесваше му, когато една жена е със силен дух. Това разпалваше огъня, който пареше слабините му. Той направи движение с езика си. Безсрамието на този червен език и онова движение с ръка, което намекваше, я озлобиха. Видя ръцете й да се свиват, перлените заоблени нокти да се впиват в кожата на стола. Спокойно и бавно я доближи и отблъсна назад сешоара. Беше хубава даже и с ролките на главата.

— Стани! — тихо каза той.

Жената на съседния стол хлипаше. Той допря пистолета до слепоочието й, като не сваляше очи от Сладураната.

Дебеланата, към която беше насочил оръжието, жално занарежда:

— Хайде, скъпа — очите й с ужас се местеха от него към нея, — направи всичко, което той иска!

Момичето пребледня като мъртвец. Огледа се наоколо. Жените я гледаха вцепенени, с отворени уста, с изплашени очи. Не им пука какво става с нея, нали са в безопасност! Нали ще се приберат невредими в големите си къщи колониален стил, в сигурните си имения.

Не ги засяга. Никой не се интересува. Попадна в капан с жени, които се безпокоят повече за маникюра си, отколкото за нея. В капан с едно жестоко, ръмжащо бясно куче, в чието лице няма нищо човешко; откъсната от света на нормалните хора, от каквато и да е помощ, от закона и реда, които познава.

— По-добре да го повярваш, Сладурано! — Той допря още по-плътно пистолета си и дебеланата започна да скимти от страх като малко животно. — Още две секунди — и ти ще събираш мозъка й от стената.

От очите на момичето изскочиха зелени гневни искри.

— Копеле такова! — Каза го тихо, но той я чу.

— Идваш с мен. — Той я сграбчи за ръка и като я издърпа да стане, изви ръката й зад гърба. Опря студената цев на оръжието в тила й, на нежната топла шия, където къси косици се къдреха върху бялата й като ябълка кожа. — А сега тръгвай!

В задната част имаше стая за персонала. Стигнаха до вратата и тя се дръпна. Това едва не счупи ръката й. От силната болка очите й се насълзиха. Той поклати глава, като че ли я съжаляваше, след това отвори вратата с ритник и я блъсна вътре. Обърна я с лице към стената, притисна се до нея и се облегна върху младото й тяло. Не беше много трудно да завърже малките и меки китки с въжето, което носеше в джоба си.

— Вземи стол, за да ме завържеш! — Гласът й издаваше силна уплаха.

Той знаеше, че в този момент тя ненавижда собствения си глас. Това го разсмя. Смехът му звучеше по-скоро диво, отколкото човешки. Разкъса робата и откри триъгълника на бикините й. Тя отметна глава назад и силно го удари по носа. Той изруга и я притисна отново до стената. Тя притихна за момент. Беше като зашеметена. С преднамерено пренебрежение той разкъса тънките бикини и освободи члена си, разтвори краката й, повдигна бедрата и проникна в нея — грубо и силно, като нож, разрязващ праскова.

Тя го усети дълбоко в себе си. Заболя я. Това я върна в съзнание.

Заля я вълна от силна болка. Движенията, които той правеше, й даваха възможност да го наблюдава. Устата й бе отворена — тя все още не можеше да възприеме това, което се беше случило. Пое достатъчно въздух, за да изкрещи. Беше писък, изтръгнат дълбоко от гърдите й, сърцераздирателен писък. Пищеше толкова силно, че сетивата й се парализираха: не можеше нито да вижда, нито да чува. Накрая писъкът заглъхна в спазъм, тъй като той запуши широко отворената й уста с ръка, облечена още в ръкавица. Именно в този момент започна истинският ужас — тя се задушаваше, а той й нашепваше цинизми, гърчейки се върху нея.

Мокра от своята и неговата пот, с влажна коса и ролки, провиснали върху лицето й, тя започна да се моли. Последното нещо, което видя, беше отварящата се врата на отсрещната мръсна стена.

* * *

Лейтенант Малой от групата за разследване на убийства във Вашингтон, щата Колумбия, се наслаждаваше на обедната си почивка,

когато сержант Джаксън му позвъни от луксозния фризьорски салон в Джорджтаун.

— Ъхъ, ъхъ. Знам го. — Малой се изтегна върху влажните от пот чаршафи, чешейки космите на тестисите си, докато слушаше.

— Какво се е случило? — попита приятелката му, когато той остави слушалката.

— Салонът на Фреди в Уискънсин току-що е бил обран, а един от нападателите е намерил и време да изнасили една от жените.

— Господи, вече никъде не можеш да си сигурен. Но защо търсят групата за разследване на убийства?

— Защото е бил убит, докато е правил това.

Луиджи Фредиано беше много повече от фризьор на богати клиенти — макар да беше излазил нагоре по социалната стълба, той умееше да прави прически както никой друг. Дамите от висшето общество направо го боготворяха. Облечен с дрехи от „Голтиер“ в пастелни тонове, изискано коафиран, той винаги беше готов да придружи своите известни клиентки до скъпите, лакирани в черно врати. Леко приведен, пърхащ около тях, изслушваше тайните, които те му шепнеха на ухо.

Когато лейтенант Малой пристигна, самият Луиджи стоеше във фоайето и размахваше ожесточено ръце срещу някакъв полицай, който пречеше на клиентките на „Фреди“ да напускат салона, а — което беше още по-лошо — забраняваше влизането на онези, които имаха запазени часове. Видът на Луиджи Фредиано, който нервно попиваше потта от челото си с копринена кърпичка, кой знае защо, раздразни Малой.

Вниманието му от Луиджи бе отклонено от очакващия го цивилен полицай, който го отведе в малката стая зад салона, която персоналът използваше за склад и почивка. Въздухът в нея бе просмукан от тежка миризма на цигари и китайско ядене. Половината от стаята бе заета от маса и няколко стола. Върху по-голяма част от останалото пространство бе проснато тялото на мъжа. Той лежеше по гръб, със странно извита надясно глава и отворени очи. Върху главата му бе надянат сиво-кафяв чорап, всичко останало беше черно. Черен пуловер, черни панталони с разкопчан дюкян, черни обувки, черни кожени ръкавици.

Малой приклекна на токовете си и мълчаливо започна да разглежда трупа:

— Разказвай сега от самото начало.

Сержант Франк Джаксън, който нямаше още трийсет години, беше с детски нежна коса и лесно поруменяваше — нещо, което го смущаваше. Сега целият беше пламнал, тъй като Малой го притесняваше. Сержант Франк се изкашля, за да прочисти гърлото си:

— Около единайсет часа трима въоръжени мъже с маски нахлуват в салона — единият от тях бил с черна маска, а другите двама — с трико телесен цвят, нахлузено върху главите им. Те сграбчили момичето на рецепцията и го накарали да извика Луиджи Фредиано от кабинета му. След това мъжът с черната маска опрял пистолета си до главата на Фредиано и го върнал обратно в кабинета му. Останалите двама задържали персонала и клиентките. Един от тях довлякъл една от жените тук и я изнасилил.

— Има ли свидетели?

— Видели са, когато я е отвеждал с насочен към нея пистолет. След това са чули писъци, но това е всичко. Една от жените е припаднала.

Малой се вгледа в мъртвеца на пода.

— Гардеробната е малка, те са били натъпкани вътре — каза Джаксън.

— Сержант, ние разследваме убийство, а не условията, в които са били поставени някакви жени, докато самото убийство е било извършено. Сега се стегни и ми кажи кой е влязъл тук, докато онова приятелче е изнасилвало момичето?

— Другият ли? — каза Джаксън.

Малой силно се разкашля и реши, че е време да откаже цигарите. Имаше трудна седмица.

— Нещо не ми е ясно — каза той раздразнено. — Разбирам да се е върнал, за да опита сам. Разбирам да му е дожаляло, когато е чул писъците, и да е влязъл, за да накара приятелчето си да спре. Продължавай, не ме оставяй да те прекъсвам.

— Идва клиентка, която е имала уговорен час, намира вратата заключена и това й се видяло подозрително. Влиза в съседното кафене и телефонира, като казва, че Луиджи не би могъл да затвори салона, без да я предупреди.

— Къде е бил Луиджи, когато патрулиращият е дошъл тук? — попита Малой.

— Завързан със запушена уста в предния кабинет. Двамата нападатели са могли да използват задната врата. Тя се отваря отвътре. По всяка вероятност са имали кола, паркирана на алеята. После ние дойдохме и намерихме момичето и трупа. — Джаксън преглътна няколко пъти. — Тя не изглеждаше много добре… тя беше… в съзнание, но говореше — знаеш какво имам предвид — не мисля, че можеше да говори… Господи! — Той хвърли върху тялото потиснат поглед.

Малой въздъхна. Беше от трийсет години в тази служба и не можеше да разбере младото поколение ченгета с кървящи от жалост сърца. Оставаше сега Джаксън да заридае на проклетото му рамо.

— Какво са отмъкнали?

— Ъ-ъ? О, пари. От касата. Събраните от събота пари.

— Да-а. — Малой се изправи и стъпи здраво на краката си. — Искам всичко тук да се запечата. Искам да знам кой е бил тук, имена, адреси. Искам да знам всичко за момичето: коя е тя, откъде идва, какво прави — всичко. И искам цялото това шибано място да се претърси до най-забутаното ъгълче. Разбра ли?

Малой беше мрачен, непривлекателен мъж, с погребален израз на лицето и хронично лошо храносмилане. Този ден стомахът го безпокоеше особено много. Никак не му се искаше да има неприятности, а вече имаше пред себе си един неидентифициран труп, няколко истерични жени, нито една от които не беше видяла нито изнасилването, нито убийството, а на всичко отгоре съпругата му настояваше довечера да я заведе на театър.

Той излезе от стаята и се огледа наоколо. Детективите ровеха навсякъде и измерваха разстоянията, ръсеха прах за отпечатъци.

— Къде, по дяволите, са специалистите по пръстови отпечатъци? Цял ден ли ще им трябва, за да се домъкнат тук? — изръмжа Малой на Джаксън, след като две проститутки с елегантни задници бяха предявили претенции пред него, че се ползват с дипломатически имунитет. Върна се в стаята. Три минути по-късно дойде доктор Макс Хелър. Хелър беше главният лекар по съдебна медицина на Градската полиция във Вашингтон. В очите му се четеше умора, която беше нещо повече от обикновено пренатоварване.

— Тоя дребосък тук, Луиджи, сигурно сам си е предизвикал сърдечна криза — каза Хелър.

— Ъхъ — съгласи се лейтенантът и за първи път се засмя. — Обзалагам се, че пресата само чака да пусне с големи заглавия това, което се случи тази сутрин на една от клиентките на Луиджи. Това ще го съсипе.

Хелър погледна внимателно трупа, проснат в краката му.

— Как е станало?

— Трима са влезли през предния вход. Единият се отправил към канцеларията и изкарал акъла на мацето там, другият се е мотал, докато приятелят му се е кефил с една от мадамите. След това тоя остава със счупен врат между краката на момичето, а другите двама офейкват. Не са взели нищо, освен известна сума от касата. Доста смахната история. — Той наблюдаваше лекаря, който беше клекнал долу. — К’во мислиш? Момичето не е могло да го направи. Или е могло?

— Не. Не, освен ако е била едра като слон и с ръце на горила. Не, това е работа на професионалист. Вратът е счупен идеално. — Хелър огледа останалата част от тялото, както и откритите гениталии, с професионален интерес. Нахлулата от възбуда кръв, която беше втвърдила мускулите, се бе оттеглила, отпускайки пениса. Доктор Хелър се изправи. — Със счупен врат можеш да живееш не повече от пет минути. Загубваш съзнание, тялото умира, но мозъкът продължава да работи. Нервите се прекъсват и се нарушава периферното кръвообращение. Тогава членът се изпразва. Искаш ли пълна аутопсия?

Откакто се помнеше, лейтенантът имаше навик да си смуче зъбите. Сега бързо спря.

— Искам този човек да се идентифицира. Ако трябва, вземи експертиза на зъбите му, направи всичко, което е нужно, но искам да знам кой е той!

Хелър сви рамене:

— Знам, че искаш докладът да ти бъде изпратен директно. Кое е момичето?

Малой му подаде английски паспорт:

— Чела е тази книга и тя беше намерена до стола, на който е седяла. Паспортът беше в книгата.

Хелър разтвори документа, погледна снимката и подсвирна:

— Красива жена. Индия. Необикновено име. — Той още веднъж промърмори името. — Индия Грей. Родена в Хонгконг, 1968 година. Това означава, че е на двайсет и две. Блондинка, зелени очи, бенка на дясното слепоочие. — Той отново погледна снимката. — Бих искал да я прегледам, преди момчетата от болницата да са се намесили. В коя болница са я закарали?

— В Университетската болница в Джорджтаун. Отивам да й задам няколко въпроса. Само тя може да ни помогне да се оправим в тази бъркотия.

* * *

Докато Малой стоеше до трупа и хладнокръвно наблюдаваше как експертът измерва всичко и прави своите заключения, Индия Грей лежеше в безсъзнание на операционната маса, завита от главата до петите в зелени чаршафи.

Сестрите бяха вдигнали краката й нагоре, с пристегнати към страничните дръжки на гинекологичния стол глезени, където те висяха странно във въздуха. Върху устата й беше сложена черна гумена маска, което я превръщаше в едва различимо човешко същество. От маската излизаха няколко тръбички, които я свързваха с пиукаща апаратура. Към ръката й беше прикрепено гумено приспособление, през което анестезиологът вкарваше лекарство, проникващо през интервенозна игла в кръвоносната й система.

Докторът седеше на стола между разтворените й крака и внимателно я преглеждаше през процепа на зеления чаршаф. Случилото се го караше да се тревожи за собствената си дъщеря — тийнейджърка. Настръхваше от самата мисъл някакъв мъж да извърши сексуално насилие върху нея. Свърши мълчаливо с прегледа на разкъсаното й влагалище. Петнайсет минути по-късно, когато напусна операционната зала, лейтенант Малой и лекарят на градската полиция д-р Макс Хелър вече го очакваха.

Той не харесваше начина, по който Хелър се отнасяше към случаите на изнасилване. Малой беше просто едно грубо цивилно

ченге, което беше направило кариера по времето на Никсън, като тайно следеше проявите на опозиция сред студентите.

— Аз съм доктор Луис — каза той, — мен ли чакате?

Лейтенантът пристъпи напред и тикна значката си под носа му.

— Приели сте една жена на име Индия Грей. Налага се да й зададем няколко въпроса.

— Тя ще бъде на транквиланти през следващите няколко дена. Съжалявам, ще трябва да изчакате.

Малой се намръщи:

— Добре. Чух, че е била изнасилена, а не прегазена от камион. — Луис мрачно го погледна, но той продължи: — В случая има убийство и трябва да получим отговор на някои въпроси. Господи, не може мъжът, който те оправя, да падне мъртъв в краката ти с пречупен врат и ти да не забележиш какво става! Е, кога ще я видим?

Луис изпита желание да метне лейтенанта върху масата, на която правеха дисекция на опитните животни.

— Как би ви се харесало, ако половите ви органи бъдат разкъсани на парченца, а след това изложени пред публика, която да ги пипа, фотографира, задава въпроси… — Той едва се владееше. — Тя беше девствена!

— Девствена? — Малой повтори думата, като че ли никога по-рано не беше я чувал. — Мислиш ли, че това е възможно? — обърна се той към Хелър.

— Повярвайте — каза Луис.

— Съжалявам, съжалявам, в наши дни не е често явление. Когато я докараха, тя искаше ли нещо да каже? Някой е убил маниака, който в този момент е бил върху нея, и тя трябва да е видяла как се е случило това.

— Тя изобщо не беше в състояние да говори смислено — каза Луис. — Попитахме я дали иска да повикаме някого. Даде ни едно име и телефонен номер. Това бяха единствените й думи.

* * *

Мъжът, чието име беше назовала Индия Грей, беше Ейдриън Пег, временно управляващ посолството на Великобритания. Той получи

съобщението от болницата едва в късния следобед. Пет минути след като беше телефонирал в болницата и разговарял с лекуващия лекар, той изхвърча през вратите на посолството на път към болницата.

Вятърът през този пролетен ден беше така неприятен, както и мислите му. Индия Грей беше негова братовчедка. Той я обичаше. Винаги я беше обичал. Беше една от малкото жени, от чиято компания не се страхуваше и която не му правеше забележки, когато посягаше към нещо сладко. В известно отношение я обичаше повече от жена си.

Индия вече беше в съзнание, когато той пристигна в болницата. Тя лежеше в отделна стая на третия етаж и втренчено гледаше сестрата, която й задаваше някакви въпроси.

Индия Грей беше висока, с хубаво тяло и лице, които тревожеха мъжките сънища. Лицето й беше изключително — бледо, интелигентно, изваяно, но това, което правеше най-силно впечатление, бяха очите й под гъстите тъмни вежди. Сега именно съсредоточеният, решителен израз на тези очи респектираше сестрата.

Индия облиза с език посинелите си подпухнали устни и тихо промърмори нещо. По-скоро беше процеден през зъби звук.

Имаше чувството, че тялото й разбира това, което се беше случило. Но тялото и разумът й като че ли сега не бяха едно цяло. Може би така беше по-добре. Съзнанието й не искаше да знае истината, която тялото не криеше. Отричането на истината бе единствената реакция на нейното съзнание и това стана решаващо за нея. Фактът, че не знаеше къде е, коя е, всъщност нямаше такова голямо значение за мястото, в което бе попаднала.

Лекарите бяха длъжни да информират Ейдриън Пег, че братовчедка му е силно травмирана и страда от амнезия. Загубата на паметта й поне засега изглеждаше пълна.

* * *

Същия следобед Макс Хелър сам си приказваше, докато, облечен в гумени дрехи, работеше на централната маса в залата за аутопсии. Когато не говореше, той щастливо си мърмореше нещо. Мислите се въртяха в главата му като магнетофонен запис. Трупът на масата имаше разрез от врата до чатала. Учудващи са нещата, които човек

открива в труповете. Например анусът е като хранилище на най-различни неща — тубички от вазелин, боклуци, спринцовки — всичко, което човек иска да скрие, е набутано в дебелото му черво. Въпреки че беше направил десетки аутопсии, той никога не преставаше да се учудва. Стигна до червата — скалпелът леко се плъзгаше. Имаше следи от груба хирургическа намеса, сраснали органи, болен черен дроб. Доктор Хелър беше разтворил гръдния кош, когато Малой влезе.

Залата за аутопсии беше голяма, пуста и неприветлива. В нея имаше дълги маси с мраморен плот и издълбани улеи отстрани. Кутии, легени, запечатани стъкленици, шишета с разни течности, хладилни шкафове с мъртъвци, банки с трупове на бебета. Рефлектор, както във всяка операционна зала, и апаратура за фотографиране. Маси с подредени върху тях триони, чукове, длета, форцепси, сонди и инструменти за разрязване, твърде зловещи дълги криви ножове, няколко тежести за теглилка. В момента работеха с малка везна за мерене на тъкани и органи. С периферното си зрение Малой мярна един от помощниците на доктор Хелър да изчетква малък електрически трион. Малой се огледа и видя върху масата труп, чийто череп бе разрязан в горната част. Сивото вещество беше внимателно изчегъртано и поставено на везните, при което горе-долу беше запазена формата на мозъка. Малой си спомни, че жена му обичаше да готви мозък, и усети как му се повдига. Дълбокото дишане не му помогна. Над масата работеха големи абсорбатори, които трябваше изцяло да поемат миризмата. Въпреки това с всяко вдишване в ноздрите го удряше сладникава миризма — смесица от съсирена кръв и консерванти.

Трупът на масата беше на бял мъж, около трийсет-четирийсетгодишен, с широки рамене и силно развити бицепси. Рядката му коса беше паднала върху лицето и го покриваше.

Малой си сложи носната кърпа върху устата:

— Това онзи ли е?

— Същият. — Доктор Хелър се ровеше в гръдния му кош като дете, което се колебае какво да изтегли от кутията с късметите. — Има байпас на коронарната артерия. Прекрасно направено. Погледни.

— Вярвам ти — каза Малой.

— Някакъв резултат от отпечатъците на пръстите?

— Не. — Малой наблюдаваше как Хелър продължаваше да рови в гръдния кош. Сигурно има нещо сбъркано в тия хора, които могат да вършат такава работа и същевременно да се усмихват. — Освен операцията на сърцето му откри ли нещо друго?

— Първият шиен прешлен, който поддържа черепа. — Той подаде органа на помощника си, който го премери и го върна на Хелър, за да го разреже с ножа. — Бедният кучи син, изстинал е точно когато е изстрелвал товара си.

Малой избягваше да гледа към набучените гениталии на мъртвеца. Не че имаше нещо чак толкова страшно, но това го разстройваше. Той се намръщи:

— Момичето знае какво се е случило в онази стая, но проявява загуба на памет. Може би няколко въпроса ще й помогнат да дойде на себе си.

Хелър извади някакъв друг орган, погледна го и го върна обратно.

— На материала, който Луис изпрати, има сперма. Но преди да изготвя доклада си, трябва лично да прегледам момичето.

Малой стисна зъби:

— Дай ми няколко дни. Може би ще си възвърне паметта, като й мине шокът. Положението е много деликатно, защото вече имам сведения за връзката й с много важна личност. — Той погледна към големия кръгъл часовник на стената. Шест и половина. — Имам заседание. Пак има пушилка, защото ЦРУ отново е по следите на руснаците.

Руснаци. На кого му е до руснаците, като всеки ден трябваше да се разправя с психопати, маниаци, наркомани, които лъжеха, мамеха, убиваха, само и само да задоволят страстите си. Комарджии, сводници, садисти, побойници — той няма нужда от ЦРУ да му се мотае в краката с вайканията си за руснаците, като че ли те мародерстват по фризьорските салони, плашат жените, убиват и изнасилват. Малой отново се вгледа в трупа.

* * *

Всеки път, когато Ейдриън Пег посещаваше братовчедка си, той оставаше поразен от нейната апатия. Хлътналите й очи, открояващи се на бялата й кожа, бяха като преграда, иззад която тя наблюдаваше света. Китките й бяха все още възпалени и ожулени, но тя като че ли не усещаше болка. Никога не говореше.

На третия ден той дойде, твърдо решен да я накара да си спомни нещо. Искаше да пробуди съзнанието й, като я върне към сантиментални спомени от детството и към нещо, което можеше да достигне до нея и да активизира паметта й.

Ейдриън Пег беше мъж със зализана, безлична външност — нещо характерно за службата, която заемаше. В случая с Индия това помагаше. В гладкото, почти абстрактно лице нямаше нищо, което можеше да я притесни.

Тя го наблюдаваше, докато той произнасяше отделни думи, които понякога даже разчленяваше на срички в усилията си да я накара да го разбере.

Сега лицето му беше по-близо, Индия го виждаше в профил, но все още това бе едно непознато, потно от топлината в болницата лице. Говореше така, сякаш тя бе загубила всичките си способности… Някъде отдалече гласът му достигна до нея. Но тя го отпрати към миналото.

Индия не искаше да си спомня, защото да си спомня означаваше да чувства, а това я плашеше. Предпочиташе да се изолира от всичко това. И тя го правеше. Дори физическата болка като че ли беше нещо далечно, което няма нищо общо с нея.

И така, тя не искаше да слуша думите, които възкресяваха минали картини в съзнанието й. Сви се на другата страна на леглото, паникьосана от собственото си въображение. Отказваше да погледне Ейдриън, но слухът й долавяше всеки нюанс в гласа му, всяка сричка.

Той й разказваше — с така характерния за англичаните маниер на изговор пред хора, които не са имали щастието английският да им е роден език — разказваше й, че тя го познава от шестгодишната си възраст, когато той е дошъл на рождения й ден.

Започна да й описва деня на тяхното запознанство и тя го виждаше да стои на входа с голяма кутия в ръце, опакована с розова хартия и завързана с панделка на фльонга. Това беше шестият й рожден ден. И нейният братовчед Ейдриън, странно замечтано момче с

нежен поглед и многообещаващо поведение. Държеше се възпитано, много вежливо и всички се дразнеха от него, дори възрастните. Дори собствената му майка. Всички, с изключение на Индия.

В съзнанието й нахлуха спомени и един след друг бързо се завъртяха като сцени от ням филм. Оживяваше миналото й, но сякаш то беше нещо съвсем независимо от нея и ролята й в него беше съвсем второстепенна.

Рожденият ден, за който говореше Ейдриън, беше насрочен за четири часа, така че майка й да има достатъчно време да се приготви, тъй като по-рано от обяд тя не можеше да влезе във форма. Но в дадения случай четири часа се оказа твърде късно. Майка й се беше гипсирала с една бутилка шери за сладкиши, която готвачът по невнимание не беше прибрал. Индия беше родена в Хонгконг, където баща й работеше в колониалната администрация, а майка й вече се пристрастяваше към джина и извънбрачните връзки. Когато тя премина всякакви граници и започна открито да кани съвсем непознати мъже в леглото си, семейството се завърна в Англия. Навярно баща й разчиташе, че мрачното английско време ще има потискащ ефект върху хормоните на жена му. За съжаление, това не стана. След рождения ден, когато майка й изчезна с бутилка шери и с мъжа, който беше дошъл да забавлява децата като клоун, Индия бе изпратена в католически пансион. Това беше изненадващ избор, тъй като цялата фамилия бяха протестанти.

Разбира се, животът в пансиона беше достатъчно идиотски, за да не може да се забрави за дълго време. Сега всичко изплува в паметта й. Беше така отвратително, както е било винаги. Студената ледена баня, в която сестрите неумело миеха дългите й коси, докато тя стоеше гола и зъбите й тракаха. Накрая отрязаха косите й. Усещаше допира на ръцете, виждаше как падат отрязаните дебели плитки.

Спомни си ужаса, който изпита, когато видя русите си коси на пода, и онова чувство — онова далечно чувство на голота и срам. Споменът извика у нея същото чувство и сега, но сега то бе по-странно, много по-силно чувство на унижение.

Спомни си също, че три пъти бяга от пансиона. Винаги имаше пари за влака до Лондон, за да отиде при баща си, който щеше да я заведе на обяд в Кларидж; но знаеше, че след това отново щеше да я върне при преподобната майка. По това време за майка й се грижеха

опитни медицински сестри. По-късно бе изпратена в клиника, откъдето се върна подозрително кротка, с приветливо лице. Държеше се добре, обличаше се спретнато, почистваше пепелниците, слагаше ядки в купичките, когато забележеше, че са празни, посещаваше официални вечери и нито веднъж не си разкопча блузата пред седящия до нея мъж.

Когато Индия беше първа година студентка, майка й почина. Индия се върна вкъщи, за да бъде с баща си. Искаше й се да продължи да следва исторически науки, но не можеше да остави баща си, когато той имаше нужда от нея. Смяташе, че това ще е най-голям грях.

Така ли стана? Не го ли остави?

Остави го. Ами да, остави го. Индия отметна от себе си белите болнични чаршафи, изцяло обзета от тази единствена мисъл.

Тя напусна дома си. Не помнеше защо, но си спомни как стоеше с багажа си на вратата на неговата стая… виждаше го. Той плачеше, закрил лицето си с ръце, пръстите му бяха пожълтели от никотина, издаваше ужасни, дрезгави звуци, а вените на слепоочията му бяха подути и сини и като че ли се задушаваше…

А след това… след това тя тръгна. Защо?

Не можеше да си спомни. Щом се напрегнеше да се сети защо, всяка мисъл изчезваше и нищо не можеше да си обясни, докато накрая дойде сестрата и Индия осъзна, че беше викала.

ГЛАВА ВТОРА

Минаваше полунощ. Джак Донован изкачи стъпалата, които водеха до полираната вратата къщата му в Джорджтаун, и влезе вътре.

Къщата от дърво и тухли бе строена през осемнайсети век, когато Джорджтаун (тогава така беше известен) вече се бе развил като важно пристанище на река Потомак. Оттогава тя имаше хубаво местоположение на една приятна улица с много дървета в модерната част на Джорджтаун, немного далеч от центъра на Вашингтон.

През 1930 година къщата беше ремонтирана и обновена, но без много промени. Високите тавани, красивите стаи, запазилият се мирис на кожени мебели, свежи цветя и пари — с една дума, това беше елегантна градската къща колониален стил, къща, чийто праг жените копнеят да прекрачат и да станат любовници на стопанина й.

Джак Донован отглеждаше лалета в сандъчета от тиково дърво, поставени върху перваза на красивите прозорци на фасадата. Беше наел мъжа на икономката Фицроу да се грижи за цветята в сандъчетата, да поддържа малкия заден двор, а също така да се грижи за смокиновите дръвчета, които Джак отглеждаше в големи порцеланови кашпи вътре в къщата. Обикновено той самият преглеждаше дърветата да нямат личинки от черен паяк.

Тази вечер той се прибра направо в бърлогата си, изключи звънеца на телефона, за да не го безпокои, пусна радиото, развърза краищата на папионката си и седна да слуша. Люлееше се бавно на кожения стол, като даваше възможност на тялото си да се отпусне в такт с движенията. С полузатворени очи и потънал в мисли, страшно приличаше на сит доволен алигатор.

Поведението му не беше отблъскващо. Притежаваше способност да предразполага хората; беше внимателен слушател и мнозина откриваха, че са говорили повече, отколкото би следвало пред човек, който на трийсет и девет години беше вече партньор във влиятелните стари юридически фирми на Кенеди, Уинтър, а сега и на Донован. Тази вечер? Господи, чувстваше се изморен.

Официалната вечеря с куверт от сто долара, на която беше длъжен да отиде заради партийните си ангажименти, се проточи много повече, отколкото това налагаха сервираната храна или разговорите. Том Уинтър се изхитри да се измъкне, но Ричард Кенеди остана заедно със съпругата си Джейн, която, след като се върна от тоалетната, седна до Джак и упорито започна да му обяснява някои интимни подробности от сексуалния живот на мъжа си — неща, които Джак предпочиташе да не знае.

Добре, добре. Той започна да се чуди с какво си е напудрила носа, когато усети ръката й под масата. След това тя започна да забива нокти в набъбналия му чатал, като че ли искаше да го пречупи.

Джак беше чувствен мъж и добре надарен, но се притесняваше, когато съпруга на негов партньор го опипва под масата на официална вечеря, и то в момент, когато мъжът й произнася тост. Джейн беше доста секси, но този път според него тя отиде твърде далече.

Спря да се люлее, защото прослушваше телефонния секретар. Изчака го да свърши, наведе се, натисна бутона и отново прослуша записа.

Съобщението беше за нападението в салона на Луиджи Фредиано. Споменаваше се името на изнасилената жена — Индия Грей, която беше единствената свидетелка на убийството. Съобщаваха му, че тя е в болница и поведението й все още е неадекватно поради тотална загуба на памет. Луиджи бил изведен от равновесие, тъй като лейтенантът му казал, че нападението е било нагласена работа. Джак трябваше да отиде и разбере дали жената е луда, или просто се преструва, решила да държи устата си затворена. Съобщението завършваше с адреса й във Вашингтон.

Джак се вторачи в магнетофона.

Паниката около появилата се преди три дни новина за теч от ядрения реактор в Мейн измести всички останали вечерни новини. За грабежа в луксозния фризьорски салон и изнасилването на една от клиентките бе споменато съвсем бегло.

Джак почука зъбите си с химикалката, завъртя стола си към компютъра на страничната масичка и натисна кода. Само след минути той знаеше, че къщата, в която живее Индия Грей, принадлежи на дребен правителствен чиновник от Нова Зеландия на име Рос. Джак натисна още няколко клавиша и разбра, че Рос отговаря за продажбите

на агнешко месо от Нова Зеландия и е наел Индия Грей за гувернантка на децата му.

„Ужасно“ — помисли си Джак, За него агнешкото като търговска стока беше една нестабилна позиция в пазарната конюнктура.

* * *

Докато Джак се чудеше какво знае Индия Грей и какво иска да запази за себе си, в същото време тя притискаше силно лицето си (онази страна, която не я болеше) към възглавницата и мислеше.

Събитията преминаваха през съзнанието й със светкавична скорост, но не последователно. Беше близо до умопомрачението. Паметта й беше преуморена. Би била щастлива да забрави за години подробностите, които разравяше сега от паметта си.

Не можеше да си обясни защо пред очите й изникна баща й, изпаднал в тежка беда. Не искаше и да мисли. Имаше едно желание — да заспи.

Разстройваше я въображението й, картините, които изникваха в съзнанието й, гласовете, които й говореха най-ужасни неща. Понякога звукът вървеше в асинхрон с картината, като че ли беше записан на погрешна филмова лента. За последните пет часа, откакто Ейдриън я беше оставил, тя си спомни много неща, и то с такива живи подробности.

Имаше неща, за които бе принудена да мисли. Имаше неща, за които трябваше да знае, да ги погледне отново. Неща, от които й призляваше, но които същевременно й помагаха да направи единствения възможен избор. Може би сега щеше да ги види от друга гледна точка.

* * *

Причината, поради която тя живееше във Вашингтон, а не в Лондон, имаше дълга история. Започваше още от последния й ден в пансиона.

Този последен ден тя слизаше възбудена по стъпалата. Навсякъде имаше паркирани коли, момичетата махаха на родителите си. И сега виждаше шапката си да лети във въздуха заедно с десетки други, които момичетата захвърляха върху влажната трева на ливадата. Смеейки се, тя изтича към колата, където баща й я чакаше. Отвори вратата, за да се хвърли в обятията му и да го разцелува, но… там беше Джереми Хорнби-Джоунс — зализан дребен мъж, който не особено сърдечно си подаде ръката от задната седалка — личният секретар на баща й. Те бяха няколко. Баща й беше навлязъл в политиката и Палатата на общините имаше голямо значение за него.

Джереми Хорнби-Джоунс имаше солидни извоювани позиции. Той бе дошъл в дома им още по времето, когато след смъртта на майка си Индия се прибра, за да бъде с баща си. Познатите им често й казваха колко млад е Джереми, като имаха предвид, че на възраст е подходяща брачна партия за Индия, колко мил и чаровен е. Лично Индия смяташе, че той просто е един надут дребосък.

Две години по-късно, след един уикенд, прекаран извън къщи, Индия се върна на площад Карлайл не в понеделник, както я очакваха, а в неделя към полунощ.

Мина през кухнята, за да пие чаша вода, и бързо се изкачи по стълбите. Тънката ивица светлина, която се процеждаше под вратата на спалнята на баща й, изчезна. Индия тихо почука и влезе да каже „лека нощ“. Често го бе заварвала заспал с очила и разтворена книга върху гърдите. Тази нощ го намери гол в леглото с Джереми Хорнби-Джоунс.

Сега, когато лежеше в болничното легло и спомените нахлуваха в главата й, тя не можеше да избегне изникващите в съзнанието й картини, но те ставаха все по-бледи. Така че Индия нямаше никакъв спомен какво се беше случило след това. Тръшна ли вратата, легна ли си? Баща й излезе ли от стаята по пижама? Помнеше само, че на сутринта той чукаше на нейната врата. Тя му отвори. Това беше единственото, което можеше да направи, за да получи отговор. Погледна го. Кичур коса падаше небрежно върху окото му. Бял копринен шал се показваше от реверите на скъпия му халат с извезан монограм.

— Индия, моля те! — проплака той, когато видя, че тя иска да му затръшне вратата.

— През всичките тези години? — попита тя.

— Индия, разбирам те. Ти си шокирана. Дай ми малко време…

— И всички тези млади момчета, когато бях малка! — прошепна тя.

— Е… — той тъжно се усмихна — не всички. Това беше изключение. Недей, моля те! — Той подпря вратата с крака си. — Ще го изгоня. Обещавам.

Осъзна, че теориите й за толерантност към сексуалния избор на хората рухнаха, когато се отнасяше до баща й. Чувстваше се предадена, изпитваше физическо отвращение. Омразата й към Джереми беше безгранична.

На следващия ден напусна дома си. Когато влезе за последен път в стаята си, за да си вземе багажа, намери плик, опрян на часовника над камината. Беше бележка от баща й, който й пожелаваше щастие. В плика имаше чек за голяма сума. Индия върна бележката в плика и го остави на мястото му. Внимателно скъса чека на малки парченца и ги хвърли в кошчето за боклук.

* * *

О, да. Тя си отиде. Напусна баща си, който плачеше в стаята си. Това беше същият мъж, в чиито обятия като малка търсеше утеха през нощта след кошмарен сън. Това беше мъжът, в чиито ръце намираше убежище, който я люлееше на коленете си и й шепнеше успокоителни думи.

Пак беше среднощ, но през друга кошмарна нощ, и сестрата осветяваше с фенерче лицето й.

— Пак ли сънува сънища, мила?

Индия примигна срещу светлината и разбра, че е плакала.

— Скъпа, знам как се чувстваш. Една моя много добра приятелка беше изнасилена. Мислеше, че никога няма да се оправи, обаче го преодоля. Ти, скъпа, просто трябва да повярваш, че също ще се справиш.

Индия си спомняше само, че беше облегната на вратата. Не помнеше какво имаше в стаята. Не си спомняше как беше крещяла, докато усети болка в гърдите и не можеше да си поеме дъх.

Не искаше да остане в паметта й начинът, по който хората я гледаха. Това беше заседнало дълбоко в нараненатa й чувствителност.

Всички знаеха. Всички във Вашингтон знаеха за случилото се до най-малки подробности.

Никой, освен доктор Луис и нощната дежурна сестра, не назоваваше случилото се с истинското му име.

Изнасилена! Изнасилена! Индия го изрече високо два или три пъти. В самата дума се криеше тревога, заплаха.

В действителност никой не искаше да седне до нея на леглото и да говори за това, което й се беше случило. Темата беше табу, така както никой не говори за смърт пред неизлечимо болния. Рецептата за щадене на психиката й предписваше купчина успокоителни лекарства плюс утешителни думи.

Един следобед жената на Ейдриън, Хариет, дойде да я види.

— Индия, ние всички те обичаме — каза тя, като стискаше ръката й и бързо, с бодър глас премина към проблемите на бебето си и отвратителното време.

— Няма защо да ровят нещата, ако тя не си спомня. — Индия чу Хариет да шепти на Ейдриън, когато той се появи на вратата. По всяка вероятност Хариет мислеше, че Индия е не само няма, но и глуха.

* * *

Цялата тази история имаше много неприятен край, който не беше изяснен. Мъжът беше мъртъв. Въпреки че Хариет искаше да омаловажи случилото се, като го изкара просто инцидент и преиграване на полицията, все пак нещо трябваше да се направи. Някой трябваше да каже на Индия, че нападателят й е бил убит. Трябваше да й го каже час по-скоро, преди друг да е измислил някоя тъпа, още по-болезнена версия.

Рано сутринта на четвъртия ден Ейдриън мина през болницата на път за посолството. Намери Индия силно разстроена.

— Лоша нощ ли имаше?

— Да — измърмори тя през голямата кърпа, с която закриваше лицето си. — Всичко започна да ми се появява в главата на големи блокове. — Тя издуха носа си.

— Доста трудно се асимилира, а? — тихо каза Ейдриън със съчувствие в гласа.

— Да. — Ейдриън не знаеше причините за бягството й от къщи. Тя не беше казала на никого. Най-малкото, което можеше да направи за баща си, беше да не разкрива неговата тайна.

— Но… ти не си спомняш какво още се е случило в стаята, нали?

— Ейдриън, знам, че бях изнасилена — имам предвид… не съвсем точно… нямам спомен от… Това, което знам, като че ли съм го чула отнякъде.

— В тази стая се случиха неща, които ти трябва да знаеш. Мъжът, който те изнасили, беше мъртъв, когато полицията го намери.

— Мъртъв! Боже мой, само не ми казвай, че е получил сърдечен, удар. Това ще бъде прекалена ирония на съдбата.

— Не е сърдечен удар — каза Ейдриън предпазливо, тъй като се опасяваше от ефекта на онова, което трябваше да й съобщи. — Счупен врат.

— *Какво?* О, господи, нима искаш да кажеш, че е бил убит? Че някой е влязъл, докато съм била там, и го е убил?

— Смятат, че именно това се е случило, но не са сигурни… Знаят само, че е бил мъртъв, когато са го намерили.

— С мен — каза Индия с треперещ глас. — Аз бях там, нали?

— Да.

— Убит. Имам предвид, че тялото му е лежало… как е лежало? Върху мен?

— Индия, мисля, че ти трябва…

— Какво? Какво трябва да правя?

— Исках да кажа, че не бива да мислиш толкова много за това сега.

— Не. Няма. Добре съм. Добре съм. — Тя се смъкна надолу в леглото и се загледа в тавана.

— Боя се, че ще те разпитват.

— Полицията ли? — Гласът й стана писклив от изумление. Тя подскочи и седна. Нощницата й се беше смачкала и усукала. — Не искам да ме разпитват. Не искам да си спомням. О, Ейдриън, събудих се през нощта и почувствах отвращение, погнуса към себе си, Ейдриън. Аз съм отвратена от себе си. Можеш ли да ги държиш

настрана от мен? Поне докато малко се оправя! Все едно, не мога да им помогна — просто не помня нищо.

— Ще направя всичко възможно да ги задържа настрана. Доктор Луис също добре се справя и не ги допуска до теб. — Наистина доктор Луис му беше казал, че един такъв разпит от страна на полицията ще й се отрази много зле и по всяка вероятност ще забави възстановяването й с месеци.

* * *

Дежурната сестра, макар и нова, беше инструктирана. Погледна значката, която лейтенант Малой й показа, и поклати глава:

— Доктор Луис забрани посещения при госпожица Грей.

Малой направи обичайната си гримаса, която според него минаваше за усмивка:

— Ние не сме посетители, сестро. — Той се пресегна, взе телефона и набра един вътрешен номер. Когато чу глас в слушалката, помоли да го свържат с доктор Джон Стайнър, шефа на персонала на болницата. След три секунди той размени няколко думи с доктор Стайнър и подаде слушалката на сестрата, която, зачервена от притеснение, на няколко пъти повтори в слушалката: „Да, сър“. — Трябва някоя сестра да ни придружи — каза Малой на дежурната. Преметна палтото си през рамо и се върна по коридора при Макс Хелър.

Индия Грей седеше неудобно на края на леглото и разресваше косата си. Тя погледна изненадана, когато двамата мъже, следвани от сестрата, влязоха в стаята.

Малой протегна служебната си карта към Грей:

— Аз съм детектив.

Двамата с Хелър се спогледаха и той също показа картата си:

— Разследваме убийството, което е извършено във ваше присъствие на трийсети март — обясни Хелър.

— Искам да дойде някой при мен и той да присъства — каза Индия. Русата й коса се разпиля. Капчици пот избиха на челото й.

— Сестрата ще присъства, но вие можете да извикате, когото пожелаете. — Усмивката на Малой трябваше да я успокои. — Това е

съвсем рутинна процедура — продължи той с благ тон. — Искаме да ни помогнете, като отговорите на един-два въпроса. Онова, което наистина искаме от вас, е да ни кажете какво според вас се случи сутринта на трийсети март във „Фреди“.

Индия го погледна. Лицето й не беше гримирано. Облиза устните си, които, както забеляза Малой, бяха сухи и напукани.

— Ще се опитам — каза тя и се отмести на леглото по-далече от него. Облегна се на възглавницата. Очите й го предупреждаваха, че трябва да спазва дистанция.

Малой взе стола до леглото, дръпна го назад и седна. Усмихна се в знак на съгласие и й кимна да започне. Когато тя свърши с опита си да възстанови своята версия на случилото се, Малой се наведе леко напред.

— Мъжът, който ви отвлече от салона: познавате ли го?

— Не — каза Индия, леко сепната от този въпрос.

— Кой го уби?

Тя поклати глава:

— Не зная.

— Ходили ли сте във фризьорския салон за нещо друго, освен да си правите косата?

— Не. — Ръцете й мачкаха чаршафа.

— Непознатият застави ли ви да влезете в сексуален контакт с него? — Тя кимна. — Вие не направихте опит за съпротива?

— Аз… — Тя го гледаше ужасена с втренчен, невярващ поглед.

Той продължи да я атакува, без да й даде каквато и да е възможност да помисли, като се надяваше, че по този начин тя ще избъбри нещо, което ще му даде възможност да попадне на някаква следа. Досега нищо не беше открил. Нищо не можа да измъкне от богатите клиентки, облечени в кожи, с часовници „Ролекс“ и диамантени брошки. Трима въоръжени мъже влизат и взимат само наличните, които според Луиджи Фредиано са събраните пари от съботата. Имаше нещо нередно в тази работа.

— Как те изнасили? Опиши случилото се.

— Не мога. Не помня нищо. Не помня какво се е случило в стаята — прошепна тя.

— Имало е и друг мъж. Мъж с черна качулка и маска. Кой е той?

— Не зная, не съм видяла.

— Мъжът черен ли беше или бял?

— Аз не…

— Млад или стар?

— Не зная.

— Мъжът, който те е нападнал, е говорил. Какъв акцент имаше?

— Не мога да кажа. Американски, не знам. Гласът му беше груб. Той ми крещеше.

— Кой го уби? — Той видя как лицето й се изпотява. — Кажете ни, госпожице Грей: кой беше той?

Изражението на лицето й остана същото, но погледът й се промени. Това можеше да се види в очите й. Да, погледът й беше учтив, дори много учтив, но студен. Тя не беше просто някаква руса мадама, която лесно щеше да му се остави. Тя знаеше коя е и каква е.

— Лейтенанте… — каза го така, както само англичаните произнасят „лейтенант“. Когато говореше, изяждаше последната буква на всяка дума. — Казах ви всичко, което си спомням.

Той й вярваше.

Изправи се, благодари й и остави Хелър да я прегледа.

Малой излезе от стаята. Струваше си идването, въпреки че нищо ново не беше открил. Въпросите напираха в главата му. Професионалисти ли са нападателите? Ако е така, значи са търсили нещо много повече от онова, което са взели. Но един професионалист няма да се забърка с изнасилване. Може би пък това е била третата цел, която са преследвали.

— Прегледът ще е съвсем рутинен — каза Хелър. Сне от статива чифт гумени ръкавици и се усмихна. Усмивката се задържа прекалено дълго върху лицето му.

Сестрата взе възглавницата и Грей легна по гръб със свити колене. Капка пот се стече по ръката й.

— Всичко ще свърши след минута. — Сестрата я потупа по рамото и започна да запретва нощницата й. — Разтвори краката!

— Не. Моля ви, моля ви! — Индия здраво хвана нощницата си, щом любезността на сестрата премина в насилие.

— Сложете й инжекция, сестра, моля — каза Хелър със спокоен глас.

Индия погледна към статива и видя, че вече взимат хиподермика. Обзе я безумен страх.

— Само едно боцване — каза сестрата студено. Убождането беше бързо. — Готово, госпожице Грей.

Пръстите й омекнаха и тя повече не можеше да стиска нощницата си. Беше ужасно. Подсъзнателно все още се съпротивляваше, разбираше всичко, което ставаше наоколо, но вече нямаше воля. Мускулите й омекнаха като желе. Сестрата разтвори краката й, но те не се задържаха и тя трябваше да ги прикрепя. Очите й бяха безизразни като на упоено животно.

Хелър я прегледа бързо и колкото може по-внимателно. Индия не можеше да види лицето му, виждаше само сестрата. Чу го да казва нещо и след това гласът му заглъхна. Почувства едно пълзящо сковаване в краката си. После всичко изчезна.

* * *

Доктор Джаксън Луис беше бесен, когато излезе от кабинета на шефа си към пет часа този следобед. Индия Грей беше негова пациентка. Тя не беше готова за полицейска инквизиция. Заслепен от гняв, той почти връхлетя върху един едър мъж в шлифер. Докторът измърмори някакво извинение и го отмина.

— Ах, извинете. Бихте ли могли да ми кажете къде да намеря госпожица Индия Грей?

Луис, който се беше отдалечил на десетина крачки, спря и се обърна. Мъжът, с когото се беше сблъскал, се приближаваше към него с безгрижна походка, пъхнал ръце в джобовете. Приличаше на журналист от „Вашингтон Пост“. Един от ония надути типове, които надушват историята още в зародиша й и гонят жертвата до дупка.

— Нямаме госпожица Грей тук. Съжалявам.

Джак се усмихна:

— Правилно постъпвате. Всъщност това не е въпрос.

— Защо питате, щом вече знаете?

„Господи — мислеше си Луис, като продължи пътя си — как ли е разбрал?“ На папката за хода на лечението й бяха залепили червен етикет с надпис: „Да не се дава информация“. Той почувства странен спазъм в стомаха си. О, боже, получаваше пристъп от язвата си.

* * *

Неуловимата госпожица Грей. Той попадаше на следа. За втори път.

Като че ли някой нарочно я укриваше. Може би тя знае нещо.

Ако Индия Грей е бавачка на децата у това новозеландско семейство, значи там беше най-вероятното място да я намери. Джак потърси телефонна кабина, за да опита отново да позвъни на семейство Рос. В случай че никой не отговори, ще трябва да поработи още малко с дежурната сестра. Беше сигурен, че няма да срещне особени трудности, като имаше предвид как сестрата стоеше съвсем близко до него с издадените си напред твърди гърди.

Той набра телефонния номер.

— Ало? Домът на семейство Рос. — Беше нежно детско гласче.

Джак се изкашля:

— Хей, с кого разговарям?

— Емили Рос. Аз съм на шест.

— Здрасти, Емили. Мислиш ли, че можеш да извикаш на телефона госпожица Грей? — Джак не знаеше какво точно ще каже на жената, ако тя дойде.

— Госпожица Грей излезе. Аз имам ново зайче.

— А, зайче. Къде отиде госпожица Грей, Емили?

— Ще го кръстя Пинки.

— Розово зайче!

В слушалката се чу хилене:

— Толкова ли си глупав — то не е розово.

— Не е ли? Не ти вярвам и не вярвам, че знаеш къде е госпожица Грей.

— Да, знам! — Джак усети гордост в детското гласче и се усмихна доволен. Сега Емили щеше да издаде тайната. — Тя отиде при господин и госпожа Пег, защото не се чувстваше добре.

Бяха нужни още пет минути, за да разбере къде работи този Пег, като всяка минута получаваше подробна информация какво представлява Пинки в сравнение с другите зайци от зайчарника. Когато накрая научи това, което го интересуваше, той бързо благодари и затвори телефона, преди да е дошла майката да види с кого разговаря

дъщеря й. Между впрочем, какво правеше майката през цялото това време, та позволи на Емили да разговаря така дълго с един непознат човек? Джак имаше строго определени възгледи по въпроса за възпитанието на децата.

Той позвъни в посолството на Великобритания и помоли да извикат господин Пег. Хриплив глас му отговори, че господин Ейдриън Пег е излязъл и няма да се връща и че Джак не може да получи домашния му адрес.

„Не се притеснявай, госпожице — каза си Джак, като затвори телефона. — Сам ще си намеря адреса.“

* * *

Хариет тикна Тимоти в ръцете на Индия:

— Ако обичаш, подръж бебето, докато приготвя нещо за обяд. Как се чувстваш?

След историята с полицейския разпит Хариет и Ейдриън бяха настояли Индия да напусне болницата и да се премести у тях. Индия беше още толкова отпаднала от лекарствата, че почти не обърна внимание на преместването. Лошите мисли я налягаха, щом минеше действието на транквилантите.

Тя широко се усмихна на Хариет. Това беше усмивка на човек, който излиза от наркозата и открива, че въпреки всичко се завръща жив в реалния свят.

Наистина няма значение какво ще ям.

* * *

Индия изпитваше желание да се изкъпе. Мозъкът й сигнализираше, че това не е нормално. Вече два пъти се беше къпала този ден. Но трябваше още веднъж да се изкъпе. Имаше нужда, не се чувстваше чиста. Този мирис — сладникавият мирис на неговия одеколон бе проникнал в кожата й.

Сега нямаше други миризми, освен парфюма, който употребяваше, но въпреки това изпитваше нужда от баня. Това беше

належащо, задължително, въпреки че нямаше нищо общо със здравия разум. Типични признаци на обладала я фиксидея.

След обяда, докато Хариет си почиваше в леглото, а бавачката разхождаше Тимоти, Индия реши, че сега е най-удобният момент да вземе вана. Напълни ваната догоре, така че щом влезе, водата се разплиска.

Индия въздъхна дълбоко. Водата я повдигаше. Облада я спокойствие. Можеше да лежи в чистата, блестяща вода с часове.

Нейната работа — работата й като бавачка на три деца, които ходеха на училище, работа, която материално я осигуряваше и й даваше възможност да завърши следването си по американска история в университета Джорджтаун… Тази работа… Учебни часове… Всичко това изглеждаше толкова незначително. Просто една далечна точка. Нейният живот — той изчезваше…

Нейният живот, изглежда, никога вече няма да се възстанови.

ГЛАВА ТРЕТА

Въпреки че Ейдриън, братовчедът на Индия, успя да спаси името й от вестници, той не беше в състояние да спре клюките, разнасяни от онези префърцунени богати дами, които убиваха времето си, разкрасявайки се от главата до петите в салона на Фредиано.

Дни наред името на Индия Грей се спрягаше непрекъснато. Имаше нещо мистериозно около нея. Произходът й будеше любопитство. Нещо в стил Тенеси Уилямс: „Майката според клюката… пиене и мъже, прекалено ненаситна…“.

Ако Индия беше омъжена…! Но тя не беше. Тя беше сама, сама и уязвима, а освен това беше и красива — нещо, заради което жените са готови да си издерат очите. В топлите пролетни сутрини, седнали върху леките плетени столове на огромните покрити веранди, дамите усилено клюкарстваха на чаша кафе. Името на Индия Грей не слизаше от езиците им, а в очите им се четеше един въпрос — въпросът за изнасилването: „О, скъпа…“.

Дали не е някаква Бланш Дюбоа тази слабичка блондинка, елегантна и безпомощна, сграбчена от онзи ревящ див звяр? Или има нещо в самата нея, нещо предизвикателно, нещо, с което е дамгосана? Дали не е прикрита блудница? Мъжете веднага подушват, нали? Това беше въпросът, който измъчваше и самата Индия. Уплахата отстъпи пред срама и вината. Разглеждаше лицето си в огледалото и виждаше блудницата — това личеше по грима й. Не беше ли истинска дъщеря на майка си? Тази мисъл я завладя. Но в молитвите си към Светата дева тя изпитваше срам да облече в думи тези мисли и болезненият позор си оставаше в нея.

Индия разбра, че не може да говори на тази тема с никого, и именно това беше мъчително. С Хариет не можеше да сподели нищо, тъй като единственият й съвет беше да освободи мисълта си от кошмара на случилото се — нещо, което беше абсолютно невъзможно.

Случилото се беше заседнало дълбоко в съзнанието й. То се преплиташе с чувството за вина, че в самата нея има нещо мръснишко,

което предизвиква мъжете да разкопчеят панталоните си. В действителност тя не можеше да си спомни изнасилването, да го анализира, да приеме самия факт и да освободи съзнанието си от него — да погледне нещата от рационалната им страна.

Индия не искаше да излиза. Живееше в страх от хората, от непознатите, които я зяпаха. Мъжете я оглеждаха от горе до долу, обсъждаха я с груб, циничен език и си въобразяваха, че жените обичат да бъдат тръшкани върху кухненските маси или твърдите бюра в канцеларииите.

Понякога й се искаше да се върне в Лондон и опаковаше багажа си, но след това го разопаковаше и си лягаше.

Имаше типичните симптоми на клинична депресия — липса на апетит, слабееше и изпитваше силно чувство на безнадеждност.

Не беше разговаряла с лекар, тъй като не се чувстваше болна в истинския смисъл на думата. Американците са маниаци на тема психотерапия, но за типично английската чувствителност на семейство Пег самата дума вече се свързваше с психическо заболяване, лудница и Уест Уинг, поради което и никой не я споменаваше.

Една сутрин, когато слизаше за закуска, Индия дочу Хариет да се оплаква на Ейдриън:

— Казах ти — тя започна да откача.

— За бога, тя е разстроена, просто й трябва време!

— Колко време? Майка й е била разстроена почти трийсет години — отговори Хариет.

Забележката породи гняв у Индия. Не такъв, който да избухне и да отмине, а гняв, който леко я жегна, но я жегна. Индия се нуждаеше от тази разяждаща бегла забележка, която да я стресне. Беше загубила реално чувство за това, коя беше тя всъщност. Репликата на Хариет я настрои борбено, накрая я да потърси своята идентичност.

Единственото спасение да се отърве от чувството за безполезност бе да се заеме с някаква работа. Хвърли се да организира кръщенето на Тимоти. Когато Хариет реши, че безумно й се ядат жабешки бутчета, Индия я придружи до Гарфинкел да ги купят. Подряза чемширите, като заяви, че градината е в ужасно състояние. Беше най-обикновена работа, но й помагаше да намери кураж и да продължи да се бори, да преодолее огорчението, да намери самата себе си.

Прекрасно е наистина да се върне отново към нормален живот — заяви Хариет една сутрин, докато разлистваше „Вашингтон Пост“.

Индия положи много грижи да се облече подходящо за кръщенето. Копринената рокля, която Хариет много настояваше да купят, прилепваше плътно и подчертаваше фигурата й, поради което беше отхвърлена и заменена с блуза с широки ръкави, висока яка и прилично дълга пола. Когато си обличаше палтото и усети меката му материя, Индия си спомни как баща й я заведе в „Харродс“ да го купят. Шапката взе назаем от Хариет. Беше малка кръгла кожена шапчица, която много й отиваше. За пръв път след „случката“ Индия се почувства добре.

* * *

Джак Донован седеше в черквата „Сейнт Джон“ в Джорджтаун и неспокойно се въртеше. Те не бързаха. Защо свещеникът не извика семейството, не потопи бебето и да се свършва! Джак се огледа наоколо.

Гостите се събираха. Точно зад него седеше висш служител от Окръжната прокуратура, който му беше върнал една услуга и го беше включил в списъка си на познати. Тук-таме по редовете откриваше познати лица: един сенатор, шефа на полицията, съдия от Върховния съд.

Семейството седна на първия ред на отсрещната страна, така че Джак добре ги виждаше от своето място. Опита се да ги разпознае.

Мъжът, подстриган по английски, който седи до жената с бебето, сигурно е Ейдриън Пег. Възрастната двойка са бабата и дядото.

Има още две жени. Едната е с някакво украшение от цветя на главата, а другата той не можеше да види добре, тъй като точно пред него седеше дама с шапка с широка периферия.

Джак наклони глава, но въпреки това не можеше да я види. Периферията пред него се раздвижи и той откри жената, която искаше да види.

Тя беше блондинка. Не точно блондинка. Косата й имаше сребрист оттенък като блясъка на зимно слънце и се спускаше покрай извивката на бузите й до раменете. Би могъл да се влюби в жена с

такава коса. На главата й имаше кръгла кожена шапчица. Реши, че това е Индия Грей, а не онази с цветната градина върху главата си, която седеше до нея.

Сега тя се изправи и той забеляза, че е висока и слаба. Даже въпреки свободното й бежово палто с широки рамене, което можеше да приюти двойка нелегални емигранти, той беше готов да се обзаложи, че фигурата й е безупречна.

Ами начинът, по който тя се движеше, когато стана, за да отиде напред? Той не можеше да откъсне очи от нея. Която и да беше, трябваше да се срещне с нея.

До края на церемонията не я изпускаше от очи. Започна да си мисли какво ще й каже, когато я заговори. Не можеше да намери необходимите думи, а му се струваше, че е много важно да каже точно това, което трябва.

Щом свърши церемонията, избърза към вратата, за да застане точно след нея, когато тя излезе. Семейството се задържа, тъй като всички искаха да се надвесят над бебето. Ако той му беше родител, тутакси щеше да го заведе вкъщи, преди да му се е лепнал някой вирус от всички тези хора, които кашляха или подсмърчаха.

Ето я и нея. Тълпата я избута покрай него. Всеки искаше на преден план да се снима с бебето пред черквата.

Те бяха почти на вратата. Той плътно се движеше зад нея, но изведнъж дамата с яхтата на главата ги раздели, тъй като хвана под ръка приятелката си. Пред него сега се поклащаха двете дебели матрони, напомнящи парахода „Кралица Елизабет II“, закотвен на сух док. Лявото му рамо беше опряно вече на вратата, когато видя високата блондинка, за която се надяваше, че е Индия, да се измъква от тълпата и да се насочва към уличното платно. Отиваше към колата си. Може би никога повече нямаше да я види. В този момент на Джак въобще не му пукаше дали това е Индия Грей или друга жена.

— Извинете, дами. — Той се промъкваше през хората, заобиколи една инвалидна количка с осемдесетгодишен старец, облечен в пълна униформа на полковник, и продължи да си пробива път. Ето я и нея. Той вече бе зад гърба й. В този миг тя се обърна, мислейки, че я преследва някой журналист, и той се оказа лице в лице с нея. Изведнъж старецът с инвалидната количка прекоси тълпата и се изпречи пред тях.

Джак я сграбчи за ръката. Тя се опита да я изтегли и очите й го стрелнаха с такъв поглед, че той замръзна. Това беше поглед, изпълнен със страх, гняв, виновност — всичко това събрано заедно, умножено на квадрат, даже утроено. Думите, които искаше да й каже, заседнаха в гърлото му.

Всичко стана за миг — най-дългия миг в живота му.

След това, съгледала инвалидната количка, тя се отдръпна. Зелени очи, леко полегати. Имаше гъсти тъмни мигли и вежди. Прекрасна свежа бяла кожа. Ухаеше на пролетни цветя и на него това му хареса.

— Извинете. — Граченето, което излезе от гърлото му, негово ли беше? — Не исках да ви изплаша.

— Не, моля. Аз съм тази, която трябва да се извини.

— Казвам се Джак Донован. Ще позволите ли да ви закарам? — Какво друго можеше да направи? Трябваше бързо да реагира, защото само след две минути някой от близките й щеше да се появи, да я извика и тя да изчезне. Може би не беше в най-добрите маниери на Харвърдското възпитание, но какво му оставаше? Не можеше да стърчи тук като чучело.

Вятърът развяваше прекрасната й копринена коса, подаваща се под малката кожена шапчица.

— Благодаря ви, господин Донован, но… — Гласът й беше тих и приятен.

Той я хвана под ръка и я погледна в очите. Тя се поколеба, също го погледна и за момент той помисли, че тя е готова да се съгласи — да каже „да“ и да му позволи да я изпрати.

Вече се виждаше как й помага да седне на предната седалка в неговия „Мерцедес“ 500 СЛ, как прибира краищата на мекото й палто от камилска вълна, преди да затвори вратата.

— Извинете. — Мъжът, който според Джак беше Ейдриън Пег, застана до нея. Със същия спокоен, изискан английски, с усмивка на лицето той вече я отвеждаше — адски вежлив, но нежелаещ да се спира с непознати.

Джак гледаше като гръмнат след тях. Тя се обърна веднъж, погледна го, без да се усмихва — просто го погледна.

Това беше изтърван поглед, който се заби в сърцето му. Джак разбра, че трябва да я види отново. След това тя седна на задната

седалка, високият рус мъж влезе в колата след нея и те потеглиха.

Джак повърви малко, докато стигна до колата си. Господи, та той дори не изпита обикновеното готино чувство, което винаги го обхващаше при включването на мотора.

Преди да излезе от Джорджтаун, Джак спря пред магазин „Голдщайн“ на улица „М“. Зад касата, както винаги, стоеше помощникът на Голдщайн. Той беше възрастен, прегърбен човек и крехък като онези странни столове, за които имаш усещането, че ще се разпаднат в момента, в който сложиш някоя тежест върху тях.

Джак избра една дрънкалка от чисто сребро, поиска да я увият като подарък, върна се в колата, потегли по улица „М“, зави на Двайсет и трета и се отправи на северозапад, по авеню „Масачузетс“. Това беше авенюто на елегантните вили. Джак намали скоростта, за да открие номера, който си беше записал.

* * *

Преподобният Чарлс Е. Нортън беше заклещил Ейдриън Пег в единия ъгъл на хола между стол тип клубен и няколко старинни масички от махагон с крака в стил „кралица Анна“.

И така, по мои изчисления само за поправката на покрива ще са ни необходими минимум сто хиляди долара. Въпросът е, че ние, в смисъл Комитетът по ремонта на църквата „Сейнт Джон“, имаме нужда от някой, който да поеме нещата, да организира събранието на дарения, та ние, в смисъл Комитетът по ремонта, да можехме само… — Думите излизаха придружени с пръски джин, който негово преподобие методично поглъщаше. Вниманието на Ейдриън Пег обаче беше другаде. Лицето му, на което беше придал израз на загрижен интерес към въпросите на църквата, се напрегна още повече, когато се опита да си спомни с кого разговаря жена му. Някакъв приятел, който беше с Индия пред църквата. Може би някой от хората, които Хариет беше включила в списъка на поканените в последния момент. Изведнъж осъзна, че тирадата беше спряла.

— А, да. Мисля, че жена ми…

— Така че — негово преподобие въздъхна — ние, Комитетът, обмисляме организирането на няколко благотворителни обяда.

Джак Донован облиза крема от пръстите си и заяви, че тортата е направо фантастична. А като прибавиш към тортата и чаша „Дом Периньон“, наистина ставаше прекрасно.

— Кажете ми — обърна се той към Хариет, — това сестра ви ли беше в черквата? Малка кожена шапчица, руса коса, с яка, която се раздвижва при всяко нейно движение?

— О, това трябва да е Индия. Братовчедката на Ейдриън. Страхотно момиче. Още малко шери… торта… малко шери?

— Шери? Не, госпожо. Братовчедката на Ейдриън тук ли е?

— Разбира се, тук някъде. Потърсете я и ще я намерите. Тя се чувства ужасно напоследък.

Джак премина през вестибюла в другата стая, където група гости стояха, говореха и ронеха трохи по китайския килим. Индия не се виждаше. Може би беше в столовата или в кухнята зад нея.

В кухнята две мексиканки се занимаваха с миенето на чинии и не му обърнаха внимание. Масата беше отрупана с бутилки. В средата на помещението бе спрял сервитьорът, взимаше чашите от подноса си и методично ги пресушаваше. Джак прекоси кухнята с търсещ, непроницаем вид.

Абигейл Портър, която беше свързана с Вандербилтови и никога не забравяше това, се приближи.

— Мила, ти приличаш на човек в предсмъртна агония — каза тя с характерния си заядлив тон.

— Съвсем не, уверявам те — отговори Индия, стиснала чаша шампанско в ръка.

— Знам, че не бих се вдигнала от леглото, ако се беше случило с мен. Първият ми мъж беше ненаситен в секса, скъпа. — Кокалестите й пръсти с яркочервен маникюр се вкопчиха в ръката на Индия.

Индия безпомощно гледаше в пронизващите зеници на тази жена и се чудеше как да се отскубне. Чувстваше се изтощена и замаяна, сякаш бе взела опиати — така й бе подействало шампанското.

Дрезгав и топъл мъжествен глас попита:

— Абигейл, мислех, че са те отказали от пиенето. — Беше мъжът, който спря Индия пред църквата.

Абигейл пламна:

— Защо, Джак Донован, аз бих казала само, че ти си едно старо лошо момче — отговори тя с крива усмивка. След това възкликна: —

Дявол да го вземе, Джак, от всичко ме лишавате. Голяма работа, че ще изпия чаша шампанско на едно кръщене. А сега се запознай с това божествено създание — Индия Грей.

— Вече се срещнахме. — Джак задържа ръката на Индия в своята. Кожата му беше суха и топла като пустинен пясък. Пусна ръката й, преди постъпката му да я смути.

Беше едър и някак си уютен. Излъчваше топлина, която предразполагаше. Усмивката му беше лека и напълно обезоръжаваше. Непринудено говореше и се усмихваше. Индия го слушаше много внимателно и не забеляза, че повечето от гостите вече се бяха изнизали. Сепна се едва когато Хариет се приближи.

— Запазили сме маса за вечеря. Джак, ще можете ли да се присъедините към нас? Абигейл, разбира се, поканена си и ти.

Абигейл докосна челото си с края на дантелената си кърпичка и кимна в знак, че приема поканата.

— Скъпа, много бих искала, но дадох на Купър колата си, той не дойде и просто не ми се иска да мисля какво би могло да се случи.

Джак Донован прие поканата и предложи колата си.

Хариет отправи въпросителен поглед към Индия:

— Е, да тръгваме, нали знаете как е с резервациите тези дни по ресторантите? Индия, ти ще дойдеш с Джак и Абигейл. Нали ще ги вземете, Джак?

— За мен е удоволствие, мадам. — Той наклони леко чернокосата си глава. В жеста му имаше лека заговорническа нотка, а в гласа — нещо закачливо.

О, тя трябваше да откаже. Опита се да го направи вежливо, но Хариет не искаше и да чуе, само й се усмихна. С усмивката си като че ли искаше да каже на Индия, че щом е могла досега да участва в тая тъпа церемония, ще може да завърши деня, като се забавлява в ресторанта. Индия знаеше, че не може да спори с Хариет. Почти никой не можеше. Всеки, който се беше опитал, скоро разбираше, че е много по-лесно да се съгласи с нея. Индия отиде да се приготви.

Това беше един малък шумен ресторант на Кънектикът авеню. Джак го знаеше.

Тук приготвят онова чудесно ядене от варени раци с домати, гъби и чесън, поднесено с малки запържени филийки — обясняваше той на Индия, като сръчно, със скоростта на акробат, заобиколи редом с нея

плота на бара. Личеше, че е гастроном. — Тук се сервира най-хубавата италианска супа — каза той. — Почакайте само да опитате техните канелони: тесто с пълнеж от сирене, яйца, мляно свинско и телешко, с настърган лук.

Индия вежливо се усмихна и се поколеба в избора на меню. Джак се надвеси над нея и започна да изучава ястията, като си местеше пръста по страницата. Индия усети топлината на тялото му. Беше толкова близко до нея. Смути се от противоречивите чувства, които я обзеха. А когато той я докосна, изненадата предизвика спазъм в стомаха й и тя усети неразположение.

Джак очевидно познаваше добре колебанията на жените при избора на меню, затова много ентусиазирано се нагърби със задачата той да й избере ястията. Познаваше келнера и го наричаше Карло. Когато Карло сервира тестените изделия и ги поля с миден сос, Джак си сложи салфетката и започна да се храни. Той кимна, остави вилицата си, хвърли възторжен поглед на Карло и каза: „Манифико“.

Изведнъж Индия откри, че апетитът й се възвръща. От вкусния аромат на храната усети слюнки в устата си. Пък и можеше ли някой да се чувства притеснен, ако до него седи мъж като този до нея — с мушната под брадата салфетка, с топли кафяви очи, в които танцуват закачливи пламъчета, с вежди, литнали нагоре като славейчетата от детските рисунки.

Когато поднесоха десерта, двамата вече разговаряха като стари познати. Говореха за уличните престъпления и тя изпитваше чувство на спокойствие и уют, каквото изпитват бебетата, когато ги приспиват майките им.

Но някъде към края разговорът се прехвърли върху обира в салона на Фредиано и усещането й за комфорт се изпари.

— Сигурен съм, че не са пипнали следите на мъжа, който е направил това… — каза Джак, като добави тихо: — Разбрах, че ти си била там онази сутрин.

— Да.

— Ще бъде ли много нетактично, ако ти задам един-два въпроса? — попита той. Кафявите му очи бяха изпълнени със симпатия към нея.

— С каква цел? — попита Индия. Сърцето й силно биеше.

— Ами, да кажем, просто се интересувам. Не се случва всеки ден да срещаш някого, който може да ти даде информация от първа ръка.

Как се чувства човек, който е присъствал на такава сцена?

„Стига! Време е да си тръгвам — мислеше си Индия. — Той нищо не знае, трябва да запазя спокойствие.“ Но тя не можа да скрие гнева си:

— Аз бях жената, която изнасилиха. Какво ще кажете?

Той я погледна.

Беше й гадно. Слиса я начинът, по който го каза, а не смисълът на самата дума.

— О, господи! Съжалявам. Наистина съжалявам.

От една страна, тя вярваше на безпокойството и изненадата, които се четяха в погледа му и смяташе, че той искрено съжалява, задето е подхванал тази тема, а, от друга, изпитваше съмнения дали той нарочно не насочи разговора към инцидента, дали цялата им среща не бе добре организирана от него, за да може да я разпита.

— Е добре — каза Индия след минута неловко мълчание, — аз нищо не помня от случилото се, така че, виждаш, не съм много подходящ свидетел, който може нещо да разкаже, наистина. — Тя леко се отдръпна. Ейдриън я заговори и трябваше да си тръгват.

Джак се наклони към нея:

— Ще ми позволиш ли да те изпратя? Може ли да те видя вкъщи?

Индия отклони предложението му. Не можеше да си представи да се съобразява с него, да прави нещо против волята си — все още не беше готова да остане насаме с мъж.

* * *

Черните копринени чорапи се плъзгаха нагоре и меко обвиваха бедрата до извивката на ханша, придържани от червени копринени жартиери. Сложи си френската камизола с черна дантела, а след това върху голите му рамене се плъзна въздушната материя на кимоното, изпъстрено с цветя.

Извади руса перука от голяма марокенова кутия от червена кожа. Беше особено хубава, здрава коса. Идеалният цвят. Дали някой знае колко трудно е да се получи точно този цвят? Нито прекалено тъмен,

нито прекалено светъл, с блясък. Само косата на момичето, което беше в салона при онзи случай, приличаше на тази перука.

От спомена го изби студена пот и той остави перуката на стойката.

— Е, добре, я се стегни, сладурче! — нацупи устни той пред огледалото. — Пийни още едно мартини, сложи си от онези малки закачливи шапчици с воалетка и я килни на една страна. А сега можеш да се възхитиш на разпусната си коса. Браво, скъпи.

Луиджи Фредиано се готвеше за съботната нощ на насладите. Той се протегна, натисна копчето на магнетофона, почака малко, за да влезе в синхрон с Инк Спотс и Били Кени в песента „Ако не ми пукаше“.

В отражението на огледалото се видя, че зад Луиджи в стаята тихо се промъква мъж в сив костюм и с черни кожени ръкавици. Луиджи се обърна към огледалото — мъжът изчезна. Тананикайки си, Луиджи махна златното капаче от дълъг молив за устни, наведе се напред и започна да рисува устните си с „Рачеза Ред“. Мъжът в сивия костюм отново се появи в огледалото.

— Хей! — Луиджи спря да се гримира, но остана наведен напред с червилото в ръка. — Дяволите да те вземат, Поли, така ме стряскаш понякога, знаеш ли! Ти човек ли си — витаеш като някаква сянка?

Луиджи отново нацупи устни, този път, за да покаже колко много го е подразнил Поли. Допря червилото до устните си, след това плъзна поглед към мъжа, който стоеше зад него, но този път го направи предпазливо. Никога не си сигурен с Поли. Начинът, по който се промъква към теб… Името му беше Поли Фрегара: баща италианец и нещо пуерториканско по майчина линия. Поли носеше парите, за да ги приберат в касата, когато назначеният за това куриер отсъстваше. Имаше си собствен ключ от вратата. На Луиджи това не му харесваше или по-скоро не му допадаше начинът, по който Поли влизаше — като че ли беше собственик на това място. Луиджи не харесваше и това, че Поли му ровеше в нещата.

— Какво ти е? Не идваш ли по-рано?

Мътният поглед на Поли се спря върху перуката.

— Познаваш ме, Луиджи. Винаги искам да изпреварвам времето. Тази перука от истинска коса ли е?

— Китайска коса. Най-добрата. — Луиджи отново започна да гримира устните си, този път много внимателно, тъй като червилото беше неизтриваемо и той не искаше да го размаже навсякъде.

— Жълтите имат черни коси. — Поли взе перуката с две ръце и започна да я разглежда от всички страни.

— Тя е боядисана, глупако. — Луиджи се зае с горната си устна, поставяйки внимателно червилото.

— Не е ли много тясна, няма ли да те запарва?

— Хич.

— Сигурно е хубава.

Поли вдигна перуката, като разглеждаше мрежата отвътре. Луиджи беше изцяло зает с устните си, които чувствено издаваше напред. Върху продълговатото тясно лице на Поли се появи усмивка. Изведнъж той нахлузи перуката върху главата на Луиджи, като закри с нея лицето му. С едната си ръка я сграбчи за кичурите коса, а с другата се пресегна за ножиците, които Луиджи винаги държеше на тоалетната си масичка.

Изплашеното скимтене на Луиджи беше задушено със силен удар под корема: импулсивното му движение секунда по-късно беше да се вкопчи в своята хилядадоларова ръчно изработена перука. Това даде на Поли четвърт от секундата, която му беше нужна. Той насочи ножицата над щампованата с маргаритки яка на Луиджи и с рязко движение я заби в гърба му, откъдето пръсна гръбначен мозък. Стиснал здраво перуката, Поли изчака, докато Луиджи се строполи, при което тялото му потръпна в конвулсия като риба на сухо. Косата блестеше със сребристозлатни отблясъци на светлината от лампиона с червен копринен абажур. Поли бавно отпусна пръстите си.

Огледа стаята. Погледът му премина покрай голямото широко легло, покрито със смачкани копринени чаршафи и възглавници, богатия балдахин от брокат, който беше в тон с тежките завеси на прозорците с шнурове и ресни в цвят на праскова. Поли отвори вратите на единия дрешник, потресен от разкошните дрехи в него — рокли и кожи, от които се долавяше уханието на скъпи френски парфюми. В другия дрешник откри дрехите, с които Луиджи се явяваше пред хората: костюми от известни фирми, копринени ризи, купчини пуловери, грижливо надиплени според цвета и сезона, копринени пижами — някои на райета, други на точки, халат, гарниран

с хермелин, пъстри спортни дрехи. Поли стоеше и просто гледаше. След това тръгна надолу да си върши работата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Току-що видях нашата знаменита свидетелка. Беше в болницата за консултациите, които Луис дава на жертвите от изнасилвания. — Хелър влезе при Малой в кабинета, който беше като същинско сметище. Между бюрото, няколкото стола и картотеките имаше кашони от „Джаянт Фуд“ пълни с дела, безредно натрупани едно върху друго. Папки с дела бяха нахвърляни и върху първазите на прозорците, наред с умиращите гераниуми. Хилър преброи най-малко шест неизмити чаши от кафе на различни места из стаята. Малой седеше надвесен над бюрото си по риза.

— Забрави за знаменитата свидетелка. — Той извади една папка и я хвърли на бюрото. Хелър забеляза, че по нея имаше петна от кафе. — Индия Грей е извън играта заради амнезията. Още повече, че ни беше наредено да я изключим. — Малой си чоплеше зъбите с едно кламерче. — Мислиш ли, че тя прикрива нещо, че може би си спомня повече, отколкото показва? Може би се страхува?

— Може би. Травмата за нея е много силна. Ако беше прочел доклада ми, щеше да знаеш това.

Малой изсумтя:

— Помолих те за доклад, а не, по дяволите, за дисертация върху женската анатомия. Окей, тя е девствена, има особено здрава девствена ципа… тя е разкъсана… силен кръвоизлив… тежки натъртвания…

Хелър се беше отпуснал в стола.

— Научи ли нещо от оня цепеняк долу?

— Не, Нищо. Толкова, колкото и от Луиджи Фредиано, и бих искал да знам какви ги играе тоя малък дебелак. Може би изпитва фройдистки свян да излиза и тия приятелчета идват, оправят го и си отиват, като завличат парите? Може би. — Малой погледна тъжно папката върху бюрото. — Момичето, което е било на рецепцията онази сутрин, се кълне, че мъжът с черната маска имал сини очи. Проверихме трийсет души. Тези, които нямат алиби, нямат и сини очи. Сини очи. — Малой замислено се почесваше по тестисите. — Казвал

ли съм ти за онова маце със сините очи? Сини като мастило очи, руси къдрици и най-големите цици, които някога бях виждал. Отивам аз при нея и си мисля, че косата и циците не може да са истински и чакам да изчезнат, щом се мушнем в леглото. Те се оказаха истински — добре. Обаче знаеш ли какво? Очите й не бяха истински. Носеше контактни лещи. Така и не разбрах какъв цвят имаха очите й, а ние се срещахме много пъти.

— С данните, които е имала, съмнявам се, че най-напред си гледал очите — каза Хелър.

* * *

Хариет отвори вратата и веднага оцени цветята, които Джак носеше.

— Джак! Колко мило пак да те видя. Влизай. Индия ще се върне всеки момент. Имаш ли нещо против да дойдеш в кухнята? Готвачката има мигрена, а аз съм поканила шест души на вечеря. Направо ще се побъркам. Освен това цяла заран телефонът звъни непрекъснато. — Тя не спираше да говори, докато вървеше към кухнята. — Ако искаш, в каната има кафе. — Хариет разбърка соса и го опита с дървената лъжица. Поклати глава: — Не е каквото трябва да бъде. Това е сос за спагети.

— Дай на мен. — Джак взе лъжицата и опита. — Трябва малко да се разреди и… — Той се огледа за това, което му трябваше от сухите подправки. — Добрият сос се прави с алхимия. Трябва да притежава чувствителност, дълбочина и достатъчно количество хубав зехтин.

Въпреки че беше погълнат от готвенето, Джак усети, че вратата на кухнята се отваря. Обърна се и видя Индия да влиза. Изведнъж дъхът му спря. Беше облечена в костюм с лека блузка отдолу и малка перлена огърлица. Той все още не можеше да си даде сметка колко много го вълнуваше тя.

Хариет шумно разместваше някакви вази.

— Мисля, че готвачката трябва да подреди шкафа. Оставя нещата така разбъркани, че си мисля дали да не я освободя. О, Индия, Джак ти донесе цветя, направо са възхитителни.

Индия стоеше на вратата и гледаше масата, върху която бяха сложени цветята. След това му благодари. Гласът й се разля като топла вълна по гърба му. Той бързо се обърна и се зае да разбърква соса.

— Мисля, че можем сега да го оставим малко да поври. — Джак вече се чувстваше по-добре. Гребна още един път с лъжицата, близна и се усмихна: — Вкусът му е вече както трябва.

— Бебето се събуди — каза Хариет, — трябва да отида при него. Индия, свари прясно кафе. Джак, страхотен си. Мисля, че готвачката трябва да си намери помощник, ако има намерение да продължи с мигрената.

Джак седеше на масата и наблюдаваше как Индия приготвя кафето.

— Звъних ти тази сутрин.

— Имах ангажимент — каза тя.

Джак си помисли, че гласът й му напомня на диви ягоди със сметана. Беше готов да седи и да слуша денонощно този глас, стига да имаше възможност. Освен ако можеше завинаги да я вземе със себе си и тогава нямаше да има нужда от много приказки.

— Виж, за снощи, съжалявам… — И той наистина съжаляваше: защо трябваше да я притеснява с оная гадост около „Фреди“? — Искам да се реванширам с една вечеря сега. Без никакво притеснение. Какво ще кажеш?

— Извинявай, но просто в момента ми е трудно, някак си не съм готова още. Трябва най-напред да се нормализирам, преди да започна отново да излизам с някого. — Погледът й беше прям и ясен, но той забеляза големи кръгове под очите й.

— Естествено. Разбира се — каза Джак учтиво. — Но виж… ако някога ти потрябва нещо, каквото и да е, даже приятел… — той извади визитна картичка от джоба си и я подаде — просто трябва да ми позвъниш на един от тези два телефона.

Индия погледна картичката с изписани върху нея релефни букви и кимна. Усмихна се. Когато се усмихваше, лицето й светваше.

— Благодаря, господин Донован, много сте мил.

— Има само едно нещо — каза той, като се смееше. — Не господин Донован, а Джак.

* * *

Същата вечер Дъглас Рос телефонира на Индия. Шърли не се чувствала добре. По всяка вероятност — грип. Щяла да се оправи след няколко дни, но ако Индия би могла да се върне и да помогне, щял да й бъде безкрайно благодарен.

Индия знаеше, че Шърли и да умира, няма да признае, че не се чувства добре. Затова веднага се приготви.

Според Хариет не беше разумно Индия да се връща сега.

— Ще те накарат да вършиш всичко. Ти си гувернантка, а не домашна прислужница.

Индия изпразни чекмеджетата и започна да си сгъва дрехите в голямата чанта марка „Луис Вуитън“, подарък от баща й. Само че беше я избрал Джереми Хорнби-Джоунс от Бонд стрийт. С неговия почерк беше написана и картичката. Изборът му беше добър. Баща й никога не се занимаваше с такива дребни неща: поръчваше на някого.

— Поне изчакай Ейдриън да се върне — бързо каза Хариет. — Господи, ако парите те безпокоят, сигурна съм, че можем да ти помогнем. Само кажи.

Индия не се безпокоеше толкова от това дали има пари — много повече я притесняваше мисълта, че трябва да моли някого за пари. След като вече две седмици не беше работила, в джоба си имаше не повече от двайсет долара.

— Обещах, Хариет. Освен това децата ме чакат с нетърпение — каза Индия и повика такси.

Триетажната къща на семейство Рос се намираше в Чеви Чейс, далеч от оживените и шумни улици, в район на елегантни стари къщи с осветени веранди и високи сенчести дървета. Хариет често казваше, че умира за такава къща и колко е жалко, че е занемарена и превърната едва ли не в зоологическа градина.

— Как може Шърли да разреши на децата да отглеждат зайци в къщата и някакъв ужасно смрадлив стар пес да спи на дивана!

Индия също трябваше да признае, че къщата приличаше на салон за разпродажба. Ужасен безпорядък цареше във всички стаи, а всяка една от тях беше убежище на някое нещастно животинче, което се нуждаеше от грижи, тъй като береше душа. Шърли Рос беше вечно

изморена, със загрубяло лице, резултат от продължителния живот в страни с горещ климат. Тя беше член на някакъв комитет и неуморно се грижеше за чуждите деца. В същото време имаше вкъщи три собствени необуздани деца.

Близнаците Джеймс и Камила бяха на седем и половина, а Емили — на шест. И тримата бяха толкова палави, че вечер трябваше да им се дава сироп за сън, който би приспал за цяла седмица боксьор от тежка категория. Тази мярка беше вече въведена, когато Индия постъпи на работа в семейството.

Вечерта, когато Индия се върна, къщата беше в невъобразим хаос. Емили беше пъхнала малките зайчета, които принадлежаха само на близнаците, в банята заедно с пластмасовите патета и кутиите от детските сапунчета, за да види дали могат да плуват. Експериментът беше завършил катастрофално. Емили ревеше в килера под стълбите и не искаше да излезе, а Джеймс и Камила я заплашваха, че ще нахранят кучето с нейните гербери.

Дъглас Рос, добър човек, който винаги отсъстваше от къщи, когато децата имаха нужда от него, с облекчение прие връщането на Индия. Той отнесе чантата до стаята й.

— Лекарят беше тук. Смята, че е обикновена преумора. — Дъглас повиши глас, за да надвика шума, който идваше отдолу. — Каза, че й трябва пълна почивка.

Шърли лежеше, като непрекъснато даваше нареждания по телефона на своя нещастен комитет, а Индия пое изцяло домакинството. Удовлетворението от тази работа не идваше веднага. Нещо повече, имаше всички основания човек да счита, че и никога нямаше да дойде, като се имаха предвид необузданото поведение на децата, зайците, шума, разправиите, а и кучето с лошото храносмилане. Самата Индия бързо реши за себе си, че има и по-добри начини за преживяване. Затова беше много странно удоволствието, което изпита, когато Камила и Джеймс донесоха вкъщи подаръка, който бяха изработили за нея в час по творчество и когато малката Емили я постави на първо място в молитвата си преди лягане, дори преди животинчетата.

Но понякога нищо не е в състояние да те успокои.

С носталгия по дома си, по-самотна от когато и да било, тя пишеше писма, не можеше да намери нужните думи и ги късаше.

Нощите бяха безкрайни. Страдаше от натрапчива мисъл, че е загубила паметта си, и не можеше да заспи. А когато заспеше, беше неспокойна, плашеха я мъчителни сънища и кошмари, в които изпитваше безкрайни страдания и унижения и винаги се явяваше образът на мъжа с черната маска. В съня си тя като че ли знаеше кой е той, но това усещане се загубваше, щом започнеше да го изучава.

Сутрин краката не я държаха от изтощение. След суматохата по изпращане на децата за училище, докато Шърли още спеше, а Дъглас беше вече на работа, тя се отпускаше в люлеещия се стол на закритата веранда и бавно пиеше кафето си. Сред настъпилата тишина имаше усещането, че се намира на железопътна гара и чака влак, който ще я отведе. Седеше в очакване животът й да започне отново. Чакаше и чакаше.

Чакаше Джак Донован да й позвъни.

Това беше странна, неочаквана мисъл, която сякаш експлодира в главата й: как е възможно да й хрумне това? Та нали този мъж никога не е заемал съзнанието й.

* * *

Фотографите правеха снимки от всевъзможни ъгли на ножиците, които сега стърчаха от врата на Луиджи Фредиано. Три-четири снимки бяха направени на червените копринени жартиери, които прикрепяха черните чорапи към дантелената камизола: Луиджи Фредиано щеше да бъде основната тема на годишното издание на „Полис Газет“. Детективите мереха разстоянията, претърсваха копринените чаршафи и взимаха отпечатъци от бурканчетата с пудра, които Луиджи беше подредил върху тоалетната си масичка.

— По дяволите, какво е правил с тия боклуци? Души ли ги, какво?

— Завира си ги в задника. Какво мислиш? Никога ли не си виждал по-рано пудра за лице?

Един от полицаите лепна върху горната си устна изкуствените мигли и разпери ръце.

— Какво мислите, милички? — пропя той с фалцет.

— Да, това е нещо. Може би ще трябва да купим на Франк един чифт.

Малой се обърна и им хвърли унищожителен поглед. Той се държеше по възможност по-далече от вонящия труп и отвратителните газове, които се сливаха в нетърпима смрад — нещо, което щеше да се отрази на стомаха му за дълго време. Метна в устата си още няколко таблетки против киселини и ги схруска. С потъмнели и кървясали очи, с наведена глава, с остатъци от бял прах в краищата на устата от таблетките, които беше взел, той приличаше на бясно куче.

Сержант Франк Джаксън отново нервно подскочи.

— Господин Фредиано не е бил травестит. Мисля, че имам сериозни доказателства, че е бил транссексуален.

— Транссексуален, а? — каза Малой, като че ли това брилянтно прозрение щеше всичко да промени и да реши целия случай.

Джаксън взе да тъпче на едно място и се изчерви до корените на хилавите си руси бакенбарди, които започваха от горната му устна. О, да, шегата с миглите се отнасяше за него. Той беше колежанче с диплома, аутсайдер, чуждо куче, британец. Роден беше в Англия, но израснал в Щатите. Нито един от тия шибани глупаци не знаеше разликата между транссексуален и травестит, нещо, в което той лично виждаше ключът към разгадаването на целия случай.

И беше прав. Малой например не правеше разлика между травестити, транссексуални, хомосексуалисти, проститутки, побойници, маниаци, религиозни фанатици и прочее. С една дума, цялата тази измет. Но и без такива познания за Малой не беше трудно да разбере, че това не беше случайно, аматьорско убийство на сексуална основа, когато убиецът е изпаднал в афект от ревност и омраза. Това си беше едно умело, чисто, идеално изпълнено професионално убийство. Малой умееше да цени това, което си заслужаваше.

* * *

Тази вечер Индия играеше на монопол с Емили, а Камила и Джеймс си изрязваха снимки от вестника. Телефонът иззвъня. Дъглас излезе от кабинета си и вдигна слушалката.

— За теб, Индия.

Тя вдигна телефона в хола. Веднага разбра, че е Джак Донован. Лицето й пламна и това привлече вниманието на близнаците.

— Помолих Хариет да ми даде телефонния ти номер. Исках да ти позвъня, да разбера как я караш. — Тя имаше усещането, че той е в стаята. Беше направо фантастично колко отчетливо го виждаше.

— Благодаря. Много мило от твоя страна. — Настъпи пауза. Тя искаше да говори, но не можеше. Просто седеше с широко отворени очи, дишането й бе спряло, а сърцето й силно биеше.

След това Джак каза:

— Ходих в ресторанта онази вечер — помниш ли онзи малък италиански ресторант с чудесната храна?

— Ходи ли? — Отново мълчание.

С кого е бил там? Индия си представяше красива и чаровна жена, която държи ръката му през масата.

— Имаш ли си компания? — попита Джак.

— Не… с изключение на близнаците и Емили. Играем на монопол.

— Аз не играя, глупава е — подвикна Джеймс.

— Тихо, Джеймс.

— Е, добре, изглежда, че ти върви в играта. Не искам да те задържам.

В действителност тя не искаше той да прекъсне разговора, но вместо това каза с един идиотски високопарен глас:

— Много мило, че ми се обади.

Джак се засмя и каза нещо, което тя не можа да чуе, защото Емили се разписка.

— Да те поживи Господ! — каза той и гласът му изчезна.

Индия остави слушалката. Ако той никога вече не се обади, виновна ще бъде само тя. Как можа да мънка така и да не каже нищо свястно? Можеше да го попита за бизнеса му, може да го попита за…

За бога, та те само са седели един до друг на една вечеря, и то, защото той искаше да я разпита. А сега позвъни само от куртоазия.

Не беше длъжен да го прави.

— Кой беше този? — попита Камила.

Индия сви рамене.

— Един приятел Джак Донован.

— Женен ли е?

— Не мисля. — Той не беше женен. Хариет беше чувала за него от кръжока по изкуство, че не му липсват приятелки.

— Джеймс, какво изрязваш? — Индия погледна двете снимки на килима. Едната показваше много детайлно труп на прострелян мъж, проснат на улицата.

На другата имаше доста пълен мъж, който излизаше от ресторант. Месестото лице под шапката беше неясно, но въпреки това личеше арогантния му вид. Беше заобиколен от трима по-дребни мъже, очевидно бодигардове. Един от тях гледаше право в обектива, като че ли снимаха него. Това беше единственото ясно излязло лице. Беше продълговато, тясно и остро като на пор. Под снимката имаше надпис: „Салваторе Колтели напуска «Гамберони», след като научи за убийството на сина си Федерико“.

— Сигурно знаеш кой е Салваторе Колтели? — попита Джеймс.

Индия знаеше. Салваторе Колтели беше главата на най-ненавижданата и опасна мафиотска фамилия от петте на източния бряг. Царят на гангстерите Салваторе се държеше така, сякаш е по-силен от закона. Подиграваше се с него, като подкопаваше правосъдието, подкупваше съдиите, заплашваше семействата на жертвите. Беше крал на организираната престъпност и никой не можеше да го бутне с пръст, защото между него и изпълнителите на престъпленията имаше повече звена, отколкото люспи в глава лук.

Индия четеше във вестниците всичко, което се отнасяше до Мафията, тъй като в университета работеше по темата за възникването на Мафията в американската политическа и икономическа система и преплитането й със структурите на обществото. Порокът, който намираше подкрепа у голяма част от нацията, бруталността, характерна за престъпленията на Мафията, всекидневното показване на всичко това по телевизията ужасяваше Индия.

— Той е гангстер, престъпник, Джеймс — каза тя, тъй като знаеше, че Салваторе Колтели е удостоен с място на стената в стаята на Джеймс сред другите велики водачи на организацията. На най-почетно място висеше портрет на Ал Капоне в цял ръст. Веднъж даже Джеймс й довери, че е превъплъщение на Ал Капоне. Понякога това хлапе просто отчайваше Индия.

Лейтенант Малой седеше на бюрото си в Хомисайд, ограден от камара кутии от бързи закуски, остатъци от жилави като гума хамбургери, кръгчета лук (господи, колко пъти трябваше да им казва да не му слагат тоя проклет лук!), разхвърляни мръсни пластмасови чаши.

Пред него бяха пръснати фотографиите на Луиджи. Шефът му се разхождаше назад-напред, момчетата от вестниците пищяха, че не могат да получат снимките, които искат, а някакъв малоумен даваше интервю, като твърдеше, че той е извършил убийството в името на бога. Заплашваше, че идва краят на света и вечно проклятие ще тегне над земята и че воините на Христовата армия имат свещеното право да прочистят божията земя от всички гадини.

— Джаксън — извика Малой, — къде са проклетите доклади? Аз ли трябва да ги печатам?

Вратата се отвори и влезе Хелър, като със себе си внесе и зловонието на своята професия. „Исусе, то е проникнало в бельото му!“ — помисли Малой. Всеки друг би могъл да си представи, че Хелър носи лек аромат на теменужки. Но Малой усети в ноздрите си мириса на тлъстините, на започващото да се разлага тяло на Луиджи.

— Криси си доизпуши цигарата и започва да печата — каза Хелър. Малой леко присви рамене. — Мислиш, че любовникът на Луиджи го е пречукал от ревност?

— Не. Съвпадението е твърде голямо. По всичко личи, че трябва да се свърже с нападението. — Малой чувстваше парещи болки в стомаха си. — Имахме един труп, сега са два — и двата с прекъснат гръбнак, но не е задължително да е направено по един и същи начин.

— Защо толкова късно открихте Луиджи? — полюбопитства Хелър.

— Защото никой не знаеше, че той е имал и друг апартамент, който е използвал за любовни срещи. През останалото време живееше в много хубав тузарски квартал в Арлингтън. Сега изпратих момчетата и там. Мисля, че Фредиано е имал нещо, което е било нужно на някого. Или може би е държал нещо в салона си, което е било задигнато. Това, което ме озадачава, е, че никой от нашите агенти не знае нищо по първия въпрос. Трима изведнъж изникват от не знам къде си. Остават двама, нали така, връщат се откъдето са дошли и никой нищо не знае. — Малой размърда рамене. — И забележи: всеки път мястото се

тършува от професионалист и няма нищо взето. Трябва да разберем кой, по дяволите, е в моргата!

— И това няма да обясни защо е бил убит.

— Дали има някаква връзка с момичето? — промърмори Малой. Парещата болка в стомаха му се засили. — Колко от тия таблетки против киселини мога да взимам?

— Колкото и да се тъпчеш с тоя боклук, той няма да те убие, не и преди язвата ти да свърши тая работа. Иди най-сетне на лекар!

— Кога, по дяволите, имам време да отида на лекар? Работното им време е като на чиновниците.

— Аз работя повече. — Хелър му напомняше, че работи до късно. — Защо е бил убит Фредиано?

— Както споменах, може би е държал стоката. Може би е допуснал небрежност. Може би някои са решили, че е злоупотребявал. — Малой замълча.

— Ако някой знае нещо, както казваш, или мълчи по някакви свои съображения — взе да умува Хелър, — тогава хубавата госпожица Грей навярно знае твърде много, което не е добре за нейната сигурност.

Да. И аз така си мисля. Никак не ми се иска да видя някоя ножица да стърчи от красивото й вратле.

* * *

Шърли се възстанови и се върна към благотворителната си дейност. Тя реши, че Индия изглежда доста напрегната, и я заведе на лекар, който й даде за успокоение едни лилави и други сини хапчета за през нощта и жълти, които да взима, когато се чувства потисната.

Индия седеше на един от двата стола и покорно си гълташе лекарствата. Беше готова да гълта всичко толкова дълго, колкото е необходимо, само и само да спрат кошмарите и да може да спи.

ГЛАВА ПЕТА

Чуваше далечен глас, който потъваше в притъпеното й съзнание:

— Индия, Индияяя, събуди се!

Главата й беше сякаш задръстена, пълна с памук. Индия направи опит да отвори очи, но се отказа. Беше много трудно. След това памучната пелена отново покри всичко в бяло мълчание.

— Индияяя! — Викът премина през ушите й, резонира в очните ябълки и раздвижи клепките.

Емили беше застанала до леглото й. Сърдитите й очички бяха на шест инча от носа на Индия. Зад нея ранното слънце пробиваше с лъчи венецианските транспаранти. Макар и все още слаба, тази светлина открояваше червеникавия оттенък на детската коса. Емили беше в пижамка, на която имаше щамповани картинки със зайчето Питър, скрито в бараката на мистър Макгрегор, а долната част беше с картинки от семейство Флинтстоун.

— Индия, цялото ми легло е мокро. Пинки го е направил.

Винаги Пинки беше виновен за мокрите легла на Емили. Индия разтвори ръце и се обърна:

— Ела, скъпа.

Беше шест часа сутринта, обичайното време за Емили да направи съобщенията си от този род, и обикновено тя отново се връщаше в леглото и спеше до седем, когато будилникът иззвъняваше. Но не и тази сутрин. Тя не беше дошла само да се гушка. Имаше да обсъди нещо много важно.

— Индия? — Емили разтърси рамото на Индия.

— Да, скъпа?

— Не заспивай отново, Индия. Днес е мой ред за урока „покажи и разкажи“, а аз не съм готова…

Индия отново потъваше. Сънят беше като чудовище, което я обхващаше с пипала сантиметър по сантиметър и я теглеше все по-дълбоко и по-дълбоко в света на бялата памучна пелена. Всяка сутрин се заклеваше, че ще изхвърли лилавите и сините хапчета, но вечер,

като си помислеше за предстоящата нощ и сънищата, потръпваше от страх и взимаше не едно, а две хапчета. Емили дишаше в ухото й.

— Мислех, че миналата седмица беше твоят ред — промърмори Индия.

— Размених се с Мери-Лу, не помниш ли?

Ах, тези отровни жълти хапчета. Вече гълта по шест от тях на ден. И какво се чуди? Никога през живота си не е взимала лекарства. Е, добре тогава. Никакви хапчета днес — нито жълти, нито лилави, никакви. Днес ще се върне към учебната си работа. Отвори очи и се пресегна за чашата вода. Чувстваше езика си ужасно надебелял. Отпи голяма глътка. Водата беше топла, но й подейства добре.

— Емили, защо не вземеш Пинки за урока „покажи и разкажи“. Ще го сложим в кошницата за котки и ще му дадем повече морковчета.

— О, може ли? — Емили скочи от леглото.

Индия отново потъна във възглавницата си. До нея достигаше шум, който все повече заглъхваше в далечината, заглъхваше… Клепачите й се отпуснаха, натежали като камъни. Не! Тя ги отвори отново и примижа в обляната от слънце стая. Отметна завивката, спусна краката си от леглото и се обу.

В кухнята Джеймс закусваше, като си мажеше филийки с фъстъчено масло и четеше „Вашингтон Пост“. Шърли само надникна през вратата. Разбира се, бързаше за едно от своите събрания. На лицето й се прочете родителска гордост. Другите нека четат клюкарските вестници — нейният син чете качествена преса! Тя се качи в колата при мъжа си и по цялото Кънектикът авеню обсъждаше каква блестяща кариера очаква Джеймс.

Емили и Камила все още не бяха се измъкнали от банята на горния етаж. Индия се възползва от настъпилото затишие, за да си налее още кафе. Докато го сърбаше, надничаше зад рамото на Джеймс, любопитна да види черната фотография, която той така внимателно разглеждаше. Отначало не проумя… Дебела жена, облечена в кимоно и секси бельо седи на един стол, има дълга руса коса, провиснала на едната й страна и… нещо като че ли стърчи от врата й?

— Джеймс? — Тя се приближи. — Какво, за бога, е това?

— Ножици — каза Джеймс.

— Ножици! — Очите й се спряха върху текста под снимката: „Луиджи Фредиано…“. Луиджи? Тя бързо зачете останалото: намерен

убит в таен апартамент… собственик на фризьорския салон „Фреди“.

Ужасеният й поглед отново се върна върху снимката. Значи това не е жена, а мъж с дамско бельо и перука.

— Но това е… това е Луиджи! — Думите се изплъзнаха от устата й, докато се взираше в снимката, която в този момент привличаше вниманието на цял Вашингтон. Фотографът с инстинкт на лешояд беше уловил мъртвата хватка на този последен жесток удар.

Луиджи Фредиано — убит?

* * *

Преди седмица Индия поднови занятията си по история на американския политически и икономически живот. В деня, когато вестниците публикуваха съобщението за смъртта на Луиджи Фредиано, тя се задържа в университета и на връщане взе децата от училище. Шърли и Дъглас нямаше да се приберат по-рано от полунощ и тя реши да изпълни желанието на близнаците да ги заведе да ядат хамбургери. Така че можа да отвори пощенската кутия едва привечер. Вътре имаше тъмножълт плик, адресиран за нея. Индия отвори плика в кухнята и от него изпадна изрезка от вестник. Тя я разгъна — нямаше представа какво…

Ръцете й се разтрепериха. Беше фотографията на Луиджи Фредиано. Някой си беше направил труда да я изреже внимателно от вестника и да й я изпрати. Индия остави снимката и изведнъж се почувства, като че острието беше забито в нейния врат. Пот изби по цялото й тяло.

Обърна плика надолу и го разтърси. Никаква бележка. Нищо. Адресът й беше написан на машина, нямаше подател. Разгледа пощенската марка, но тя беше зацапана и нищо не се виждаше. Индия даже провери кошчето, в което оставяха старите вестници — да не би Джеймс да си прави шега с нея.

Съобщението беше изрязано, но сигурно Джеймс си го беше взел за своята колекция.

— Джеймс! Джеймс! — Индия го повика от двора. — Джеймс, фотографията на Луиджи? Имаш ли я?

— На стената в моята стая. Защо?

— О, нищо, Джеймс. Всичко е наред.

— Не изглеждаш добре.

— Не, добре съм. Тичай и си довърши играта. — Тя наистина се чувстваше зле. Главата й пулсираше. Имаше усещането, че все още се мъчи да се измъкне от един ужасен сън.

Някой искаше… какво? Да я изплаши? Само да я изплаши ли? Или тя ще бъде следващата?

Дали Луиджи не е бил убит, защото убиецът се е страхувал, че ще бъде разпознат? Тя отново погледна фотографията. Безсрамна. Ужасна. Да, тя ще бъде следващата жертва.

Обзе я луда паника. Започна да къса снимката, без да мисли, просто я късаше на малки парчета.

— Не! — прошепна тя. — Не! — И набута късчетата хартия в машината за боклуци, включи я и се заслуша в шума на смилането.

Изключи я. Мелачката замря. Настъпи оглушаваща, всмукваща тишина — като мигът, в който бебето отваря уста, за да поеме достатъчно въздух, преди да заплаче. В следващата секунда Емили се разписка и последва размяна на обиди:

— Стой настрана, мутант такъв!

— Ще те издам.

„Той е тук и те наблюдава… чака те… ще дойде и за теб, както за Луиджи.“

— Ще те напердаша!

Индия отвори прозореца.

— Ей, вие двамата, спрете! Джеймс, остави това и ела. Прибирайте се и двамата.

Стараеше се да запази самообладание, но имаше нужда от помощ и влезе в банята, за да я потърси. Беше се заклела, но не беше в състояние трезво да разсъждава: тя имаше нужда от тях. Правеха я устойчива и това беше чудотворното свойство на малките жълти хапчета. Но не достатъчно, за да се справи с кошмарните мисли, които я обзеха, след като децата си легнаха и заспаха. Полагаше огромни усилия да ги отблъсне от съзнанието си и да се заеме с работа. Но заобиколена от пустотата на огромната къща, всяко скръцване на пода, дори най-лекият шум, придобиваше особен смисъл за нея. Започна да усеща пълзящи тръпки отзад по врата си.

Повече не можеше да издържа. Вдигна телефона и набра номера на лейтенант Малой вкъщи.

— Той ще се върне късно, но мога да му оставя съобщение — предложи госпожа Малой.

— Няма нужда, аз… аз ще позвъня в службата утре. Извинете за безпокойството. — Тя остави слушалката и погледна визитката, която държеше в ръка. Набра номера на Джак Донован.

На два пъти едва не затвори телефона, но докато се колебаеше, чу силния, уверен глас на Джак.

Когато остави слушалката, беше сигурна, че той ще дойде. Почувства, че коленете й омекват. Трябваше малко да се подкрепи с качествен и силен джин. Седна с чашата в ръка. Минутите се точеха и тя си наля още, тъй като беше нервна. Общо й се събраха три чаши, преди Джак, жизнерадостен и бодър, да се появи на прага. За нейна голяма изненада, самото му присъствие я успокои и тутакси пропъди страха, който я беше обзел, след като отвори плика.

Когато двамата седнаха на дивана с питиетата си, той каза:

— Хайде, кажи ми какво те изплаши така!

Успокояващо беше дори само това, че можеше да признае страха си, вместо да се мъчи да го притъпи с хапчета. Започна с това, колко я е смутила фотографията, която беше получила по пощата.

— Нека започнем отначало — предложи Джак. Имаше благородна усмивка.

Индия започна да разказва какво се беше случило. Говореше повече, отколкото трябва — може би защото беше изпила три големи джина, даже четири, ако се броеше и този, който в момента преполовяваше.

Разказа му всичко, което знаеше за случилото се онази сутрин във фризьорския салон и как беше завлечена до вратата на стаята с опрян пистолет на тила.

— Това е всичко, което си спомням. Но някой е убил това копеле и го е направил пред очите ми.

— И ти нищо не си спомняш? — попита Джак.

— Не. Мисля, че бих преодоляла случилото се по-бързо, ако знаех — отговори Индия. Разказа му за безкрайните нощи с кошмарни сънища, които постоянно се повтарят и сякаш никога няма да свършат: — Намирам се в някакво непознато място. Около мен има хора, но

всички ме подминават. Аз тичам след тях, дърпам ги за ръката, за да се обърнат към мен. Искам да ги питам за посоката. Но се оказва, че всеки, който се обърне към мен, е без лице. Това е ужасяващо. Чувствам се зле. Изведнъж се явява един мъж, когото не съм забелязала. Облечен в черно. Не се затичвам към него и не го хващам за ръката, защото се страхувам. Но той се обръща, като че ли знае, че аз съм там. Виждам лицето му, вече почти се сещам кой е — и в този момент се събуждам, обляна в сълзи. Щом легна да спя, всичко започва отново. Повтаря се абсолютно едно и също. — Тя спря за момент, отпи голяма глътка от питието си, като че ли умираше от жажда. — Знаеш ли какво значи да усетиш пистолет на тила си? Той е ужасно студен. Когато видях ножиците на снимката, отново изпитах същото чувство. — Индия потрепери.

— Снимката потресе и мен — тихо се обади Джак.

— Мисля, че този, който изпрати изрезката от вестника, е искал да ме заплаши. Телефонирах на лейтенант Малой. — Тя срещна погледа на Джак и прочете известно опасение в него. — Защо? Не мислиш ли…

— Некомпетентността на Малой е тема на постоянни шеги в столицата. Знаеш ли какво, защо не ми дадеш изрезката с плика и аз ще ги дам на частен детектив. Познавам един много добър.

— Аз… не мисля, че бих могла да си позволя да наема някого частно — каза тя с известно смущение.

— Забрави това. — Той я хвана за ръка. — Казах ти, че аз се интересувам от случая. Сега, когато те познавам, съм още по-заинтересуван.

— Мислиш, че един от онези двамата е убил Луиджи, нали?

— Трудно е да се каже, но ми имай доверие.

— Добре. Изрезката е вече смляна. Имам само плика. — Тя му го подаде и двамата започнаха да разглеждат марката.

— Ще я увеличим — няма да даде кой знае какво, но все пак е някаква следа. Повече може да се разбере от пощата. Ако се случи нещо, макар и малко по-необичайно, кажи ми. А сега забрави всичко и остави на мен!

— Ох! — Тя облегна глава на канапето. — Нямаш представа колко по-добре се чувствам сега. — Джак й наля още. Тя го изпи наведнъж, като че ли беше лимонада, и помоли за още.

— Сигурна ли си, че искаш още? — Той леко я дразнеше, но тя нямаше нищо против. Притисна ръката й между дланите си. Те бяха топли, силни и беше толкова хубаво да я държи.

— Да… чувствам се по-добре.

— Скъпо момиче, ще направя всичко, за да не те плаши никой повече. — Преди да стане, той допря пръстите й до устните си и ги целуна.

Тя го наблюдаваше как минава покрай барчето. Струваше й се далечен — не можеше да си обясни защо.

— Виж, не можах да говоря с Хариет по телефона, а Ейдриън никога не си е в къщи. — Думите се изплъзнаха по-бързо, отколкото можеше да ги произнесе. Беше много странно. С облекчение видя, че той се връща. Тя протегна ръка към студената, звънтяща чаша. Резенчета лимон и листа от мента плуваха отгоре. Отпи голяма глътка. — Много е хубаво.

— Кога ще се върнат Рос?

— О, към полунощ. — Главата й се накланяше към рамото му.

Джак погледна часовника си:

— Е, това означава — след двайсет минути. Индия седеше изправена като бастун.

— Имаш ли усещането, че танцуваш? Разказвала ли съм ти за забавите, които устройвахме вкъщи? Всички танцуваха. С изключение на Джереми Хорнби-Джоунс. Той седеше и наблюдаваше. Разказвала ли съм ти за него? — Тя стана. Наистина беше нестабилна. — Мога да танцувам цяла нощ.

— Цяла нощ — каза Джак, като ставаше — ще бъде доста изморително, но нямам нищо против, ако ти искаш.

Индия закачливо му се усмихна, а след това се изхлузи от ръцете му като сноп варени спагети.

Само след десет минути те можеха да влязат и да го заварят по средата на хола, прегърнал гувернантката на децата им. Като юрист знаеше, че това няма да е най-доброто. В същото време осъзна факта, че я държи в ръцете си. О, господи, той почувства възбуда, а всеки момент те можеха да влязат. Трябваше да я заведе да си легне.

Джак дишаше тежко очевидно не от умора. Носеше Индия нагоре по стълбите. Коя стая? От само себе си се разбираше, че спалнята на стопаните или която и да е стая с някое хлапе в нея,

отпадаше. Най-после реши, че това е стаята, която му трябва, тъй като забеляза нейни вещи вътре.

Сложи я да седне на края на леглото и внимателно, доколкото можеше с големите си ръце, разкопча копчетата на пуловера й и го измъкна през главата й. Индия въздъхна дълбоко и се търколи на леглото, без да отваря очи. Повдигащите се форми на гърдите й, тъмните им зърна, които прозираха през дантеления сутиен, гладката й като коприна кожа… Джак облиза пламтящата си горна устна и реши, че тя ще се чувства по-добре, ако остане с полата си. Той свали обувките й и дръпна кувертюрата от леглото.

Членът му пулсираше, а тестисите му бяха дяволски напрегнати: това причиняваше болка при ходенето. Излезе от стаята и слезе по стълбите. Имаше нужда от студен душ. Господи, дано да е улучил нейното легло!

* * *

Един час по-късно Джак напусна къщата, след като беше изгълтал три чаши чай и половин кейк с крем, който сега усещаше в стомаха си като гастрономическа катастрофа след възбудата, пламнала от контакта му с Индия. Качи се в колата си, като се надяваше, че Дъглас и Шърли са приели обяснението му за това, че Индия не се е чувствала добре, лежала е и го е повикала да наглежда децата. Шофираше и мислеше за нея. Беше красиво, мило момиче и дяволски го възбуди.

Нощта беше топла и влажна. Листата на дърветата, които очертаваха пустите улици, висяха отпуснати. Типично за Вашингтон — топла влага, която те обгръща като мокра завивка. Той разхлаби вратовръзката си и включи климатичната инсталация.

Джак винаги бе имал успех сред жените, факт, който му създаваше репутация на вечен ерген. Това, че жените му се отдаваха така често и лесно, го разочароваше. Презираше тяхното нетърпение. Една целувка — и те вече го чакаха в леглото, обикновено със свенлива усмивка, навлекли горнището на пижамата му. На него му оставаше само да измие зъбите си и да се търкулне под завивките.

Стомахът му се успокояваше, но възбудата не преминаваше. Напротив. Трябваше да си отвлече вниманието с нещо скучно и досадно. Започна да чете имената на улиците.

В Чеви Чейс имаше имена на улици като „Иглика“ и „Бруквил“. В центъра улиците бяха правилно планирани. На север и на юг бяха номерирани, а на изток и запад — обозначени с буквите от азбуката. Авенютата, които диагонално пресичаха тази мрежа от улици, носеха имената на различните щати. Сега той се насочваше към авеню Уискънсин, което щеше да го изведе от Мериленд в покрайнините на Чеви Чейс направо към Джорджтаун. Както Кънектикът авеню извеждаше до парка Лафайет и Белия дом.

Напразно. Започна да мисли за новия си порцеланов сервиз за храна, но това го върна отново към Индия, която имаше кожа, гладка като порцелан. Представяше си я в леглото: мислено прегръщаше голото й тяло, кожите им се търкаха една в друга, езиците им се преплитаха в страстна целувка. Е, всичко това беше прекалено! Той не издържаше повече. Грабна телефона и набра номера. След кратък разговор обърна колата и се насочи към апартаментите Уотъргейт на река Потомак.

Ливия Даненбърг имаше гъвкава, малко провлачена като на норка походка, характерна за суперманекенките. Притежаваше очи на змия, чар и значителна банкова сметка, резултат от втория й брак с бивш сенатор. Беше срещнала Джак на собственото си сватбено тържество и го беше пожелала още преди лимузината да отнесе нея и новия й съпруг на сватбено пътешествие. Тези дни обядва с няколко приятелки и всички признаха успехите й по отношение на мъжете, които тя винаги наричаше „сладурчета“. Богати, имащи власт мъже. Но Джак беше мъжът на сърцето й.

Тя се изхлузи от черното си копринено бельо и стъпвайки боса по бледожълтия дебел килим, се отправи към банята, облицована с черни плочки. От шкафчето за козметика извади бяла пудра и я смръкна на един дъх през една книжна фунийка. Почувства сухота в ноздрите си. Погледна се в огледалото и видя тихата пурпурна експлозия, озарила лицето й.

На вратата се позвъня. Отвори и доволно се усмихна, тъй като усети страстното желание, изписано върху лицето на Джак. Възбудата проникваше през дрехите му. Джак не сваляше поглед от устата й, извивката на тази уста, начина, по който я движеше. В същото време ръцете на Ливия вече смъкваха ципа на панталона му и шареха под слипа.

Джак съблече и хвърли сакото си. Ливия беше коленичила пред него. Устата й — червена, влажна, бляскава — поглъщаше върха на възбудения му пенис. Езикът й се движеше и трептеше.

— О, боже! — прошепна Джак.

След двайсет минути те бяха на килима в хола — килим от сибирска вълна, стригана от гърдите на овците. След известно време се преместиха на килима в спалнята. Ливия обърна задника си към него. Направи го подлудяващо. Тя показваше всичко наведнъж, не криеше нищо, не оставяше нищо за по-късно. И когато стигнаха до двойните матраци, вече бяха направили всичко, бяха опитали всички пози.

— Ливия — попита Джак, когато започна да идва на себе си, проснат върху копринената кувертюра, — кажи, ако те изнасилят, какво ще изпитваш към мъжете след това? Би ли се отвратила от секса завинаги?

— Да ме изнасилят? Искаш да кажеш, в смисъл, че аз не желая? — Думите й прозвучаха толкова скептично, че Джак се усмихна.

— Да речем, че това е боклукчията и ти не искаш — каза той твърдо.

— Да-да, не си видял нашия боклукчия. Понякога ставам рано само за да го наблюдавам как вдига кофите за боклук и си го представям как си навлича джинсите.

Гласът му беше сух:

— Опитай се да си го представиш, без да го идеализираш.

— Е, разбира се, ще бъда бясна, но ще го преодолея. В началото ще трябва да потърся някаква компенсация — знаеш какво имам предвид.

— А ако те изнасилят и после ти не можеш нищо да си спомниш?

— Е, ако не мога да си спомня, тогава какъв е проблемът? Ти тръгваш ли? Мислех, че ще останеш тази нощ.

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Трябва да прочета едни материали за утре сутринта.

Върна се вкъщи. Прегледа материалите за не повече от трийсет минути, наля си чаша уиски и седна да гледа някаква червенокоса мадама, която се перчеше с прелестите си в едно от най-късните предавания по телевизията.

Но пред очите му беше Индия Грей.

* * *

Индия седеше под чадъра за слънце и се опитваше да проумее случилото се. Смътно си спомняше, че Джак я беше пренесъл по стълбите до леглото и си беше отишъл. Сутринта, когато се събуди и отметна завивките, видя, че беше със сутиена си и с всичко от кръста надолу. Не беше гола. Значи не беше я съблечал. Беше пощадил достойнството й. Подобна ситуация не би ли накарала някой по-малко почтен мъж да действа по друг начин? Самата мисъл, че може да му има доверие, вече значеше много, но той го беше заслужил, нали?

Независимо от смущението, тя усети прилив на истинско щастие.

Индия разсеяно наблюдаваше как кучето рови азалиите. Сама не знаеше защо очаква да й позвъни. Имаше достатъчно причини, за да не я потърси повече. Навярно я бе помислил за истерична, нервно болна, пристрастена към алкохола. Тези мисли блокираха съзнанието й.

Бяха минали два дни. Три нощи, ако се смята и нощта, в която я сложи пияна в леглото. Телефонът звънеше, но винаги търсеха друг. Звънеше от чиста перверзия — само за да й къса нервите, само за да засили още повече зловещото мълчание.

Какво иска тя в края на краищата? Неговото приятелство и само това ли?

Да. Защо не?

Но тялото й нямаше да се задоволи само с това. То вече познаваше уюта на ръцете му, познаваше неговата нежност и копнееше, изгаряше от незадоволена страст.

С досада си мислеше, че само след минута ще трябва да вземе кучето и да отиде да прибере децата от училище.

Телефонът иззвъня. Звукът беше приглушен, като че ли беше част от таен заговор срещу нея. Сигурно е за Шърли — пак някой от нейните безкрайни членове на комитета.

Индия затаи дъх, за да чуе дали Шърли няма да я извика. Мълчание. Отпусна се. Минутите течаха бавно.

Дали тя да не му позвъни?

Не. Никога. Все пак й е останала някаква гордост.

— Индия! — Шърли се появи на вратата.

Младата жена вкопчи пръсти в слабите си ръце, от гърлото й излезе едно:

— Да?

— Беше Дъглас. Няма да предположиш… изпращат ни на работа в Пекин. Трябва да заминем до края на месеца. — Беше развълнувана. Пекин беше важно стъпало по стълбата на служебната йерархия.

Значи до края на месеца тя ще остане без работа.

Но като че ли това нямаше значение. Най-странното и абсурдно беше, че единственото, което сега наистина имаше значение за нея, бе един мъж, който съвсем очевидно минаваше чудесно и без нея.

— О, онзи симпатичен твой приятел, адвокатът, звъня.

— Джак? — попита тя плахо. — Не съм чула телефона.

— Обади се веднага след Дъглас. Идва да те види.

Джак дойде и беше трудно по израза на лицето му да се разбере какво мисли. Седеше в люлеещия се платнен стол, излъчваше добро възпитание и почтеност, безупречно елегантен, докладваше за липсата на какъвто и да е успех в идентифициране на плика, който тя му беше дала. Дори пощенското клеймо оставаше мистерия. Той заяви, че ще продължат разследването, но намекна, че може би цялата история с изпращането на изрезката е просто една дебелашка шега.

Индия мислеше, че това е всичко, за което беше дошъл, но той й предложи да вечерят. Този път нямаше резерви от нейна страна. Предложението му я изпълни с радост.

Отидоха в италианския ресторант на Кънектикът авеню, където кухнята беше прекрасна, а Индия този път вече имаше бегла представа какво да си поръча. Разговаряха сред оранжевите пламъчета на свещите и повехналите карамфили на масата до два часа през нощта, без да забелязват часа и нетърпеливите погледи на келнера.

Срещна се с Джак за обяд и вечеря на следващия ден и за обяд на по-следващия. Същата вечер отиде с него на кино. Гледаха „Фатално привличане“. Ожесточените сексуални сцени върнаха отново чувството на срам и унижение у Индия. Всичко беше не както трябва. Беше раздразнителна и нервна, когато напуснаха киното.

Когато я изпращаше към къщи, Джак за първи път я целуна, но само веднъж и много внимателно. Тя притежаваше такава чувственост, каквато никога по-рано не бе срещал в живота си. Копнееше да я притежава, но искаше тя сама да дойде при него.

Джак й се обади на следващия ден и каза, че заминава за една седмица. Цяла седмица! Една седмица — цяла вечност.

Индия остана да седи замислена дълго след като беше затворила телефона. Дали по работа заминава? Сети се, че не й каза. Разбира се, че по работа. С кого ли ще се среща? С колко жени?

Беше толкова разсеяна, че шумът и суматохата около предстоящото преместване на семейството в Пекин едва достигаше до нея. Без настроение, неспокойна, нещастна, тя седеше вечер с книгите си, но мислите й бяха на друго място.

Шърли подаде глава през вратата.

— Как върви зубренето? Искаш ли чай?

Не, не чай! Има нужда от една голяма глътка водка, има нужда от шест месеца на гръцките острови, има нужда от Джак.

— Благодаря, чаша чай ще ми дойде много добре — каза тя.

Той се върна.

Срещнаха се в хотел „Карол Армс“. Джак я чакаше в прохладното мрачно фоайе. Горещината я сърсипваше, дори краката й трепереха. Но само от това, че имаше среща с него, я обземаше лудо щастие. Ленената й рокля се беше смачкала от влагата, докато седеше на задната седалка в таксито. Той й каза, че изглежда чудесно, и я притисна в обятията си. Тя почувства уютната топлина и сигурност, която й даваше силната му прегръдка.

— Липсвах ли ти? — попита той.

— Да — каза Индия и затвори очи. Разбра, че се влюбва. Знаеше, че не е готова. Искаше любов, но не и самия любовен акт.

Но същевременно си даваше сметка, че осъзнаването на този факт нямаше да я спре.

Веднъж вече Джак се беше сблъсквал с предложение за женитба и беше потресен от собствената си реакция: почти цяла седмица беше импотентен. Сега обичаше тази жена и въпросът на брак неминуемо щеше да възникне. Макар и малко вероятен, все пак беше възможен и такъв вариант — да уреди нещата с Индия, без да се обвързва с официален брак.

„Така ще направя“ — помисли си той.

Но колкото повече мислеше, толкова по-ясно му ставаше, че развитието на нещата го води към брак.

* * *

Джак седеше на бара вече на четвъртото уиски. В джоба си имаше тюркоазносиня кутийка от кожа със златни орнаменти. Вътре беше пръстенът. Прекрасен изумруд, окръжен от диаманти, със златен обков. Да имаш намерение да се ожениш е едно нещо, но да поискаш ръката й е съвсем друго. Никога досега не беше предлагал на някоя жена да се омъжи за него.

Ами ако откаже?

Поражението беше нещо чуждо за него. Той никога и в нищо не губеше. Не искаше сега да му се случи. Боже господи, беше по-трудно, отколкото си го представяше.

Махна на бармана за още едно.

Джак не можа да си намери колата. Взе такси. При всеки завой се заваляше на задната седалка. Когато пристигнаха на адреса в Чеви Чейс, той се измъкна елегантно, плати на шофьора, като му остави тлъст бакшиш, и едва преодоля желанието да скочи обратно в таксито.

Пред вратата три пъти прокара пръсти през косата си и натисна звънеца. Отвори му Шърли, завързвайки връзките на памучен халат. Забеляза, че лицето й е намазано с нощен крем и лъщеше от светлината на лампата над главата й. Кафявите й очи го погледнаха с укор. Изглежда беше по-късно, отколкото Джак предполагаше.

— Дойдох да помоля Индия да се ожени за мен.

Обзе го някакво хлапашко настроение — за момент му се стори, че някой друг говори, а не той. Шърли се засмя. Хвана го за ръка и го

въведе с маниер на медицинска сестра, която придружава избягал лунатик до дома му.

След пет минути Индия влезе в кабинета на Дъглас, където Джак я очакваше. Беше облечена в кремав халат върху пижама на зелени точки. Косата й беше разресана назад, леко прихваната с панделка ниско над врата й. Изглеждаше така, както би следвало да изглежда всяка жена — стегната, скромна, свежа, чиста. На Джак му се стори, че пред него е видение. Ангел. Неговият ангел.

Той бързо се приближи, прегърна я нежно през раменете и я целуна по бузите. Сложи я да седне в голямото кресло, коленичи пред нея и я помоли да му стане жена. Взе ръцете й и мислите му се изляха в поток от думи, в които имаше не молба, а настояване.

Когато свърши, настъпи дълбока тишина. Индия изглеждаше слисана, но в същото време — възбудена, като че ли се беше събудила от някакъв сън и откриваше, че действителността е много по-хубава.

— Не… не… — По бузите й се стичаха сълзи.

— Трябва ли ти време, за да си помислиш?

Индия се усмихна, заплака, кимна с глава, после отрицателно я завъртя, завъртя я отново, защото нямаше нужда от време за мислене, за да му отговори.

Джак я сграбчи в обятията си. Той ликуваше: Индия се бе съгласила веднага. Не й трябваше време за размисъл. Тя беше влюбена, тя му вярваше.

Джак беше всичко хубаво в нейния живот.

* * *

— Три седмици! — Хариет остави чашата за чай. — Божичко, малко несериозно ми звучи. Има ли някаква причина за такава бърза женитба?

Индия седеше до Джак на отсрещното канапе.

— Така искаме. — Гласът й звучеше уверено. Тя винаги се чувстваше уверена, когато беше с него. Лошите моменти идваха, когато оставаше сама.

— Мисля, че трябва да са налице някакви извънредни обстоятелства, за да се организира сватба в католическа църква за по-

малко от три месеца. Искам да кажа, че просто има много неща, които трябва да се направят: да се разпратят поканите… Ами баща ти, Индия?

Индия поклати глава:

— Няма нужда от покани, Хариет. Не искаме никой да присъства. — Само ти и Ейдриън и един-двама близки приятели на Джак.

— Ами… Даже и семейството на Джак…? — Хариет беше очевидно смутена.

Джак взе ръката на Индия. Усмихна се, наклони се леко напред и просто закова Хариет към канапето с мил, но стоманенотвърд поглед.

— Искаме много скромна сватба, без семейства, без шумотевица. Ще се венчаем в черквата на Чеви Чейс. Церемонията ще извърши негово преподобие монсиньор Райън Хоги. Епископът направи изключение за нас и даде разрешение.

* * *

Сватбата. Черквата е пълна с цветя, жените ще се надпреварват да сипят комплименти колко хубава е тя и колко красив е Джак.

Тя ще се закълне във верността на брачния съюз и ще е съвсем искрена. Когато поискат съгласието й, просто ще каже „да“, ще си разменят пръстени и после…

Черквата беше убийствено тиха — място на студени сенки, странни отражения, деликатни мистични ухания. Индия потопи пръсти в светената вода, направи реверанс и се прекръсти: от челото към гърдите с „В името на Отца и Сина“, от рамо към рамо с „и Светия дух. Амин“.

Една седмица… Джак чака, наистина чака, но през първата брачна нощ ще потърси правата си на съпруг. Темпераментен е. Тя знае това.

Една седмица… Монсиньор Райън Хоги седеше пред нея и бодро подготвяше душата й за свещеното тайнство на брака… подготвяше я за акта. Искаше й се час по-скоро да избяга навън. Но искаше и Джак. Всяка сутрин гълташе по цяла шепа от жълтите хапчета, а вечер — по

две от лилавите и по едно от сините. Те притъпяваха страха й, държаха я. Ами след това?… Знаеше — очакват я тревоги.

— Въпросът е в това, монсиньор — каза тя с отчаяние в гласа, — че обичам Джак, но ме е страх… от сексуалната страна на брака.

Той я погледна странно. Това я наведе на мисълта, че той има предвид нещо друго. Ръцете му бяха неспокойни. Изведнъж те сграбчиха нейните. Бледа, бяла кожа, твърди черни косъмчета. Тя не вдигаше очи от тях — така, както не можеше като малка да откъсне поглед от картините на Скърбящата мадона, чието кървящо сърце бе прободено с кама.

— Младоженките често изпитват подобен страх. Не бива да се тревожиш — любовта побеждава всичко! Ела, ще коленичим и ще се помолим заедно Господ да ти помогне.

ГЛАВА ШЕСТА

Той лежеше на широкото легло, опрял глава и рамене върху камара възглавници, така че да може да гледа видеото. Освен чорапите от фирмата „Арджайл“, той беше чисто гол. Екранът пред него показваше негър с идеално развити гениталии, черни блестящи косми, кръгли стегнати тестиси, голям пенис. Негърът набутваше синьо-алениа си член в задника на едно момиче: навътре-навън, навътре-навън в цепката между русите косми.

Тръпка премина през мъжа на леглото и пенисът му започна да се уголемява. Той го хвана с ръка и започна да го масажира.

— Сега! — изкрещя той. Момиче, облечено в кожено палто, излезе от банята. Бавно разтвори палтото си. Отдолу нямаше нищо, освен черни чорапи, прикрепени с червени копринени панделки и червени лачени обувки на висок ток. Започна да извива тялото си срещу него. — За бога, Рози… побързай! — Момичето спря да се кълчи, въздъхна уморено и се хвърли в леглото върху него. — Обърни се! Обърни се така, че да мога да гледам видеото. А така, браво, мойто момиче! — Той я хвана за хълбоците и я обърна със задника към пениса си. След това го напъха.

Не се получаваше. Членът му се отпускаше. Защо не си мърда задника като момичето от видеото?

Негърът извади члена си и го разтръска. Господи, беше огромен! Исусе Христе! Той започна да гали собствения си, гледайки негъра. Божичко, членът на негъра нарастваше на големи тласъци, след това се изпразни. О, господи!

— Дръж го още, дръж го още, нека влезе! Оххх, не мога да живея без това, трябва да го имам, оххх! — Ето, беше почти готов, почти, почти… Той се напрегна, лицето му се покри с пот и почервеня. Още малко! Очите му изскочиха, кръвоносните съдове в тях щяха да се пръснат. — Аххх, аххх, аххх, оххх! — Той се отпусна напред и с цялата си тежест се стовари върху момичето.

— О, господи, отмести се, тежиш ми! Ще ме смачкаш. — Тя се измъкна изпод него. Издърпа и коженото си палто. — Сега си тръгвам, нали?

Настъпи тишина. Гръдният му кош не се движеше както обикновено. Тя закри лицето си с ръце. „О, пресвета Дева Марийо!“

Джак позвъни на Индия късно вечерта преди сватбата, за да й каже, че монсиньор Хоги е получил масиран сърдечен удар и е бил мъртъв, когато са го приели в болницата. Ще ги венчае отец Фицджералд.

* * *

Венче от портокалов цвят украсяваше косата й. Роклята й беше от най-фин муселин, цялата на волани, обшити с бродерия, които се спускаха до глезените й, нежни като майски полъх. Имаше и нещо взето назаем — кърпичката, която Камила собственоръчно беше изработила.

Цялата сияеше. Според Ейдриън изглеждаше като шестнайсетгодишно момиче. Тъмните мисли бяха изчезнали, сякаш щастието, което бликаше в нея, ги беше прогонило.

Тя потегли за сватбената церемония с блестящата черна кола на посолството. Отпред гордо се развяваше английският флаг. Сегиз-тогиз белите копринени панделки литваха във въздуха и искряха сред блясъка на слънчевата светлина. Колата премина бавно и тържествено през Чеви Чейс и спря пред църквата. Свещеникът ги очакваше под величествената сводеста врата. Той носеше с такова достойнство великолепната златиста мантия върху дългата бяла дреха, каквото може да достигне само един много висок, изискан и достолепен мъж.

Ейдриън подаде ръка на Индия и щом тя излезе от колата, отец Фицджералд с бавни крачки се отправи към тях, за да ги поздрави. После ги въведе в църквата. Индия пристъпваше по пътеката между редовете, хванала Ейдриън под ръка, забравила всичко на света, освен мъжа, който стоеше пред олтара и я очакваше. Всичко останало преминаваше покрай нея като поток от неясни мимолетни впечатления — изпитателният поглед на Ейдриън, Хариет с носна кърпичка върху носа си, трепкащите пламъчета на свещите, проникващите слънчеви

лъчи, сладникавият въздух, в който се примесваха силната миризма на восък и тамян с уханието на цветя.

Момчето, обслужващо богослуженията, пое златистата мантия и свещеникът застана пред тях в епитрахил и риза. Всичко беше толкова вълнуващо: църковните химни, словата, които изричаше свещеникът, и мъжът до нея, с когото ще живее до смъртта си… любов, всеотдайност и покорство…

— Повтаряйте след мен: аз, Индия Катлийн Ротмеър Грей…

Тя силно стисна ръката на Джак и вдигна глава към свещеника. Очите му бяха невероятно сини. Нито светло-, нито тъмносини, но толкова бистри, че тя завинаги щеше да запомни цвета на тези очи. Да, щеше да ги запомни! Сини очи в процепа на черната маска.

Сърцето й се разтуптя. Тя го гледаше като хипнотизирана. Джак силно стисна ръката й:

— Добре ли си? — прошепна той. — Скъпа? — В гласа му имаше състрадание.

Един откъслечен спомен. В съзнанието й се появи стая, маса, столове. Мъж с черна маска на главата. Много по-висок от нея. Слаб. Елегантен, с почти ритуални движения.

Свещеникът отново повтори името й, чакаше…

Имаше чувството, че сънува — объркан, смущаващ сън. Сънят свърши. Свещеникът чакаше.

— Индия, погледнете ме!

Думите на свещеника я сепнаха. Тя го погледна. Аристократично лице, деликатни правилни черти. Но сами по себе си физическите му качества не можеха да му дадат онази сила, която беше необходима, за да влияе върху съзнанието на другите. Тази сила идваше отвътре. Той излъчвате властно присъствие, силна воля и сега ги използва, за да я извади от унеса на объркането й въображение в една полудействителност и да я върне към реалността на момента.

— Аз, Индия Катлийн Ротмеър Грей… — изрече тя своите думи. След това Ричард Кенеди в ролята си на кум подаде пръстена на Джак. Джак го сложи върху пръста й, а тя си помисли: „Сега съм госпожа Джак Донован“.

* * *

Ричард Кенеди беше леко пиян. Седеше до Индия и Джак и наблюдаваше жена си Джейн, която тъпчеше с парченца от сватбената торта млад мъж с руси мустаци, който по всяка вероятност присъстваше на тържеството в качеството си на фотограф. Великодушието на Ейдриън беше безгранично. Той целият сияеше и наливаше на всички шампанско „Дом Периньон“. Разговорът беше оживен. Всички целуваха Индия.

Отец Майкъл се движеше грациозно сред гостите с чаша в ръка. Грацията му беше вродена, беше част от него, и нямаше обстоятелства, които биха могли да я нарушат. В началото на церемонията върху лицето на Хариет беше застинала изкуствена усмивка, която ясно показваше неодобрението й към свещениците. Но това беше преди час. Сега тя го гледаше с възторг.

— Толкова е чаровен! — прошепна тя на Индия.

— Да — съгласи се с нея Индия. Беше съвпадение, че точно в този момент в паметта й се появи някакъв проблясък. Все още замаяна, тя отпи няколко глътки от шампанското. Смешно е да се мисли, че един свещеник може да се превръща в среднощен бандит.

— Жалко, че семейство Рос не са тук — каза Хариет. — Имаш ли някаква вест от тях?

— Само едно отчаяно писъмце от Шърли. Заела се е да организира занимания за деца до петгодишна възраст. Джеймс пише, че иска снимката на Джак и моята за колекцията си. — Индия се засмя и влюбено погледна съпруга си: — Не можеш да си представиш в каква компания ще се подредят снимките ни!

Към десет часа Джак я прегърна.

— Хайде да си вървим у дома, скъпа!

„У дома“ означаваше апартамента на Джак в Джорджтаун. Бяха решили засега да останат във Вашингтон, а сватбено пътешествие да направят след месец, когато напрежението в работата на Джак понамалее. Индия вече се беше срещнала с Уилма, жената, която се грижеше за домакинството на Джак, и съпруга й Фицроу. Хареса и двамата. Не беше очаквала да срещне и трети: един здравеняк с подли жълти очи на ротвайлер. Джак го представи като Съни.

Съни стана от кухненската маса, разкърши рамене и мускулите му заиграха под черното кожено яке, каквито носят летците. Любезно се здрависа. Когато останаха сами, Джак обясни, че Съни ще живее с

тях и ще придружава Индия, когато излиза. Още от първия момент Индия не хареса идеята.

— Но той изглежда, той изглежда… — Тя не искаше да каже „като бандит от треторазреден гангстерски филм“, за да не огорчи Джак. — Не мислиш ли, че изглежда малко зловещ?

Джак я прегърна и тихо се засмя:

— Той трябва да изглежда страшен. Когато отсъствам по работа, трябва да знам, че ти си в безопасност. Искам да си защитена.

* * *

Джак се бръснеше в банята. В отражението на огледалото кафявочервените и жълти райета на пижамата му приличаха на железопътни релси, които се събират и раздалечават. Нервна, уплашена, зъзнеща, Индия го наблюдаваше от тоалетката в спалнята. Шампанското, жълтите хапчета, трите успокоителни напитки преди лягане почти не бяха й повлияли. Освен че всичко й се виждаше тройно.

Трябваше да стане, да се заеме с нещо. Не искаше отново да ляга. Леко притеснена в новата си копринена, доста разголена нощница, тя отиде към банята и се облегна на вратата. Всичко беше като в сън.

Джак подсушаваше лицето си и нещо си тананикаше. Приближи се и допря бузата си до нейната.

— Гладка ли е?

— Като на бебе. — Тя го дари с нежна усмивка. Неговият толкова обикновен и непринуден жест й подейства успокоително. „Всичко ще бъде наред — помисли си тя. — Обичам този човек.“ Тя обви ръце около врата му и силно се притисна.

— Не искам да те наранявам — шепнеше Джак в косата й. Ръцете му вършеха вълшебства по гърба й. Той я любеше с ръцете си, така, както тя го беше прегърнала, облегната на вратата. Целуваше лицето, шията й. След това вдигна нощницата и коленичи пред нея. Ръцете му обвиха кръста й, целуваше разголения й корем. Тя трепереше. Тялото й беше болезнено напрегнато и така сухо, като че ли изгаряше от висока температура.

Той спря:

— Не искам да те наранявам. Обещах ти.

Тя прокара ръце през косата му, обви главата му и го притегли към себе си.

— Искам да ме любиш. Люби ме като жена — искам го повече от всичко друго!

Той се изправи. Твърдият му член изпълни разстоянието между двамата. Това веднага събуди спомена у нея. Вратът й се скова, а останалата част от тялото й трепереше. В съзнанието й изплуваха накъсани спомени — задушаваше се, въздухът не й достигаше… И ето отново мъжа с чорапа на главата. Погледна Джак — двете лица се сляха и остана само едно — сплескано, деформирано от сиво-кафяв чорап.

Когато престана да й се вие свят, тя вече се виждаше в онази стая с лице към стената и… ето мигът на онова първо вкарване. Краката й омекнаха от болка, подгънаха се и тя бавно се свлече по стената. Безцветните бетонни плочи жестоко деряха лицето й. След това той я обърна с лице към себе си и я притисна към стената. Тя усети как той пъхаше колената си между нейните и ги разтваряше. Ръцете му бяха между краката й, брутални в кожените ръкавици. Усети тези ръце между бедрата си и коравият му топъл пенис проникна отново в нея.

Започна да се движи — правеше бързи, груби, жестоки движения. Тя се задъхваше. Болката беше непоносима. Започна да му се моли. Предложи му пари, всичко. Пазареше се с него. Само и само да я остави.

Да я остави — това не влизаше в плановете му. Тя започна да се съпротивлява, истерично го удряше, дереше очите му. Беше обладана от една мисъл — да се измъкне. Ако трябва да го убие, ще направи и това. Пръстите й дращеха наоколо, за да намерят нещо, с което да го удари, и ето — в ръцете й е бръснач, с който може да пререже гърлото му. Ефектът е потресаващ: той веднага се отдръпва. Тя се обляга на стената, държейки пред себе си бръснача.

Има нещо странно. Ръцете й бяха завързани отзад с въже. Не си спомня да ги е освобождавала. Как е станало това? Съзнанието й приличаше на пъзел, в който останалите за нареждане части не си пасваха. Тя притвори очи.

Дълго стоя така, облегната на стената. Бръсначът се изплъзна от ръката й. Да, това е просто кошмар.

„Искам да се отърва от него, по-скоро — молеше се Индия. — Нека дойде малката Емили и ме изведе от този кошмар със своите истории, пъргавите си движения и студените си крачета.“

Някой докосна ръката й. Видя лице на мъж. Беше приятно, добре гледано лице. Стори й се, че той се представи като доктор Нестър, но не беше сигурна, защото той й говореше като на дете. Той долепи нещо студено до ръката й. Усети боцкането от игла и отново потъна.

* * *

В съня си тя отново се отзова в онази стая, но този път беше с гръб към стената и ръцете й бяха вързани. Слабо усещаше как въжето се впива в плътта й. Бельото й беше разкъсано, между краката и мокреше. Продължаваше да трепери. Постепенно осъзна, че не е сама. В стаята имаше още един мъж, когото не беше забелязала преди. Той беше висок, облечен в черни дрехи, с черна плетена маска, нахлузена върху главата му.

Беше там, но защо? Тя не знаеше. Имаше непопълнена празнина, нещо се губеше от паметта й, нещо, което сънят й не разбулваше.

Това беше мъжът в черно, когото виждаше в предишните си сънища и започваше да разпознава, но всеки път, когато стигаше до момента да се сети кой е…

Помъчи се да каже нещо, но не можа. Езикът й беше надебелял. В устата си усещаше лепкавия солен вкус на кръв.

Той се приближи и коленичи точно пред нея. Между два удара на сърцето си тя го погледна право в очите. Те бяха сини, сини и изключително красиви. Бегло й мина мисълта, че завинаги ще запомни тези очи. В съня си тя го познаваше.

Много внимателно той покри краката с дрехите й, след това извади джобно ножче от черното си кожено яке и преряза въжето около китките й. За секунди сините му очи се втренчиха в нея, после той се изправи на крака и изчезна от стаята.

* * *

Индия направи опит да се пробуди, но оставаше прикована до стената.

Пробуждаше се и отново потъваше в съня си. Чуваше гласове — на Уилма, понякога на Джак. Трябваше да се събуди, защото вече знаеше кой беше мъжът с черната маска на главата. Трябваше да каже на Джак. Най-после се събуди и седна в леглото цялата разтреперана, обляна в пот.

Мъжът, който преряза въжето на китките й, беше свещеникът.

Очите му, когато погледнах в тези очи, разбрах, че го познавам — шепнеше тя, уплашена от своето откритие и вече невярваща, че е напълно нормална.

Мъжът в стаята, мъжът в черно, беше отец Фицджералд.

Звучи невероятно. Свещеник? Замесен във въоръжен грабеж? По-лесно е да се повярва, че тя не е с всичкия си, и да забрави за това.

Но тя е напълно нормална и не може да го забрави. Това е мъжът и тя го позна по време на сватбената церемония.

Бузите й горяха. Сложи леденостудените си длани върху тях. Започваше да проумява какво се беше случило, включително и факта, че вече става истеричка. Какво беше направила? Не, то бе част от кошмара. „Моля, не, моля… не и през първата ми брачна нощ. Не…“ Но то беше отминало. Умопомрачителна, парализираща сцена. Сега нищо друго нямаше значение, освен Джак.

Тя беше спала — часове, дни? Какво се беше случило през това време? Къде беше Джак, къде е той?

Трябва да разговаря с него. Да му обясни, че паметта й се е възвърнала. Да му говори, докато той разбере причината за бурната й реакция. Да го накара да разбере, че го обича. Повече от всичко.

Вратата се отвори и влезе Уилма с голям поднос.

— Най-после се събуди, Фицроу ми каза: „Това момиче спи повече от ден и половина. Ако не се събуди сега, отпиши я“. Хайде, вземи си палачинки с елда и сироп от клен, а и от тези хубави хрупкави пържени бекончета. Заповядай! — Уилма внимателно постави подноса върху тоалетната масичка и започна да оправя леглото.

— Вчера не беше ли…

— Вчера ти спа целия ден, само малко пийна това-онова. Така не може да я караш. Джак ще се безпокои, ако не ядеш.

— Уилма, той тук ли е?

— Господин Джак е в Ню Йорк. Звъни непрекъснато да пита как си. Сигурно утре ще се върне. Каза да си почиваш.

Индия с ужас си помисли, че си е отишъл.

— Имаме ли телефонен номер, на който можем да го намерим? — бързо попита тя.

Огледа се. Разбира се, на масичката до леглото й бе визитната му картичка. Индия благодари на Уилма за закуската, и за да я успокои, започна да се храни. Щом остана сама, грабна телефона. На телефонния номер в Ню Йорк отговаряше автоматичен секретар. Индия телефонира няколко пъти и остави съобщение Джак да й позвъни.

Чакането ставаше непоносимо. Нито за момент обаче Индия не допусна мисълта, че всичко това е плод на халюцинации, че съзнанието й ражда сюрреалистични видения, които нямат нищо общо с действителността.

Не. Това, което я безпокоеше, което наистина я безпокоеше, беше, че няма да й повярват. Джак и всички останали ще помислят, че тя си фантазира за свещеника, който само по стечение на обстоятелствата трябваше да ги венчае. Ще я помислят за луда.

Разсъждавайки за всичко това, Индия трябваше да признае, че не можеше да им се сърди.

Но тя трябваше да се увери още веднъж. Трябваше да се срещне с отец Фицджералд и вече застанала лице в лице с него, щеше да знае истината.

ГЛАВА СЕДМА

Отец Фицджералд стоеше до прозореца на втория етаж в свещеническия дом, полузакрит от завесите. Застинал на място в дългата си черна роба, приличаше на призрак. Наблюдаваше бавното движение на колите по Чеви Чейс. Пред сградата спря кола, от която слезе една жена и се отправи към църквата. Той я проследи с очи. Знаеше, че рано или късно тя ще дойде.

Майкъл Патрик Фицджералд беше роден в Северна Ирландия. Домът му се намираше на улица Фолс Роуд в Белфаст. Всичко изчезна, когато беше на седем години. Всичко се разлетя на парчета от експлозията на бутилка пропан. Тя бе подпалена и изритана до вратата на къщата им от оная кретенска банда на протестантски екстремисти, които устроиха разрушителна оргия след едно улично шествие. При експлозията загинаха майка му и баща му. По някакво чудо взривната вълна изхвърли малкия Майкъл на съседната улица, където, съвсем зашеметен, бе открит от по-големия си брат, който се връщаше от репетиция на хора.

До края на живота си щеше да помни гледката, разкрила се пред очите му, когато отиде да види стаята на родителите си. Всичко беше на парчета — строшени мебели, разкъсани тела. Стъпалото на майка му се подаваше изпод купчина парчета от мебели. Той взе чехъла и се опита да го надене на крака й. Дойде брат му и го отведе във фермата на леля им в Армаг.

Леля му го научи да свири на пиано. Именно тя започна да го образова, а после чичо му, който живееше в Бостън, преподобният монсиньор Канон Фицджералд, го убеди да продължи образованието си. Завърши йезуитското училище, а след това — духовна семинария.

Отец Майкъл Фицджералд все още мечтаеше за онези дни, прекарани в ирландската провинция. Понякога виждаше лицето на леля си, осеяно с дълбоки бръчки, а щом почувстваше студ, си спомняше за топлите й прегръдки, когато го вземаше на скута си. Сега също усещаше студ и трепереше.

В действителност това не беше студ. Беше нещо много по-дълбоко и само си въобразяваше, че го втриса. Беше топъл юнски ден с такава висока влажност, че човек имаше чувство, че носи влагата в себе си. В тихата улица долу паркираше една кола. Той наблюдаваше как мъж в сив костюм излезе от нея. Свещеникът остана неподвижен още няколко дълги минути наблюдаваше. След това се обърна и бързо се отдалечи.

* * *

Индия коленичи. После се изправи и седна на пейката. Тук, в тишината и полумрака на черквата, и последните спомени от кошмара изчезнаха. През съзнанието й бяха минали различни моменти от стаята на ужасите. Тя бе сънувала и сънят й бе страшно убедителен. Но бе само сън.

За щастие, свещеникът, който я изповяда, не беше отец Фицджералд. В противен случай се опасяваше, че би могла да се покаже като пълна глупачка. Побиха я тръпки.

Хайде, сега пък свещеник. Как можа да й хрумне? Това е невъзможно. Слава богу, че не се обади на лейтенант Малой.

И все пак трябва да разкаже всичко на Джак — изпитваше нужда да му разкаже. Чувството, че е преследвана, заплашвана… Просто да му каже, да поговори с него. Въпреки че Джак й ставаше все по-близък, тя не беше му се доверила, все още не. Фактически не беше говорила с него за истинския ужас, за онова отвратително мръсно нещо, което й се беше случило. Все още мълчеше, за да предпази и двамата от гнусотията. Но тя ще му разкаже и той ще я разбере.

Индия въздъхна и точно се канеше да стане и да си тръгне, когато видя самия отец Фицджералд да излиза през вратата, която водеше към олтара. Този висок, с непринудена грация мъж, облечен в черно, отново събуди спомените й, а заедно с това — и вледеняващата неоспоримост на фактите.

Почти вече измъкнала се от седалката, тя го наблюдаваше как се моли, коленичил пред олтара. После той се изправи, прекръсти се, обърна се и погледна право към нея.

Индия се вцепени. Той знаеше, че тя е там. И освен това знаеше защо е дошла.

Той се отправи по пътеката между редовете към нея. Кожата й настръхна. Разумът й го отхвърляше. Но когато той се спря на една-две крачки от нея, явно в очакване, и когато Индия погледна бледото напрегнато лице, сините очи — тя вече беше сигурна. Абсолютно сигурна, че това е мъжът с черната маска, който стоеше пред нея в онази стая.

— Вие! — Стори й се, че го е изрекла високо, но не беше така. В черквата имаше още един-двама човека, дошли да се изповядат, но нито един от тях не се обърна, нито я погледна. Хрумна й безумната мисъл, че все още сънува; мина й през ума, че в този сън стаята няма врата, няма изход и тя е хваната в капан завинаги.

— Елате с мен! — Свещеникът го каза вежливо, но с глас, нетърпящ възражения. Той се обърна и тя го последва. Заведе я в малка стаичка в задната част на черквата. Там имаше рафтове, претъпкани с книги, и една черна дъска с тебешир.

— Добре ли сте? — Пауза, усмивка. — Бихте ли искали да седнете?

Как може да е толкова спокоен? Страните й пламнаха от гняв. Изведнъж тя заговори:

— Познах ви.

— Така си и мислех.

Тя очакваше това да го смути и той да измисли някаква нагла лъжа.

— И вие приемате това — вие, който сте свещеник? Изповядвате хората, а после нападате „Фреди“ с още двама бандити, най-долнопробни типове, и докато вие самият разбивате касата, един от тях ме затваря в една стая и ме изнасилва… Кой ще ви прости това, отче Фицджералд? — Лицето й беше мъртвешкибледо, с изключение на двете червени петна на бузите.

Свещеникът взе един стол и я накара да седне, тъй като тя изглеждаше толкова зле, сякаш всеки миг щеше да се строполи. След това отиде до чешмата и се върна с чаша вода. Приклекна на коляно и й подаде чашата. Индия я пое с две ръце, но те така силно трепереха, че водата щеше да се разплиска, ако той не беше стиснал здраво чашата.

— Знам какво се случи — каза той. — И когато се събудих на другата сутрин, вие бяхте постоянно пред очите ми — прошепна той. — Това ужасно престъпление, извършено към вас, ще бъде винаги пред очите ми. Не моля за прошка — нямам право. Нито мога да очаквам избавление. Нито сега, нито в задгробния живот.

Индия го гледаше смутена. Отец Фицджералд страдаше в своето собствено чистилище. Беше изписано по лицето му, чувстваше се по гласа му.

И отново всичко изплува в паметта й — всичко онова, до което съзнанието й не искаше да се докосва. Всеки път, когато мислеше за това, изпитваше същия необясним страх, който помрачаваше разсъдъка й. Но този път си спомни онази стая: беше ужасно, искаше й се да умре и сигурно беше преминала в отвъдното, защото следващото, което си спомняше, беше, че вижда пред себе си един мъж с маска.

Но какво се случи преди това? Нещо… Беше прекалено тъмно, за да види, но… Да, тя знаеше отговора на въпроса!

Откритието я разтърси, и то силно. Само за миг се изплаши, изпита ужасен страх. Тя го погледна:

— Вие бяхте! Вие влязохте в стаята и го убихте. — Беше сигурна в това, което казва — в известен смисъл тя обвиняваше. Гласът й загуби плътност, изчезна.

Свещеникът стоеше мълчалив. От мълчанието му вееше хладината на мраморна статуя. Тя се почувства като хваната в капан от това мълчание. Нямаше думи на земята, които можеха да проникнат и разбият тази изначална сила.

— Не. Това беше моят партньор, който пръв чу виковете ви. Той беше сигурен, че ще бъдете убита, и ви се притече на помощ. Стана случайно. Нямаше намерение да го убива. Но ако си признае, кой ще му повярва? Кой, освен Църквата? Той ми се изповяда и аз му дадох опрощение. Погледнете ме, Индия! Вие сте католичка, давате си сметка какво означава това.

— Да — прошепна в отговор Индия. Тя наистина си даваше сметка. Трябва ли и тя да се изповяда? Бе ли пожелала неговата смърт? Трябва ли да се моли, да помоли Господ за прошка? Не носи ли и тя вина за смъртта му? Тези ужасни неща, които се случиха, оставиха след себе си безкрайно чувство за вина, за наказание. — Давам си сметка какво означава, но как мога просто да си тръгна и да забравя за

случилото се? Извършвате въоръжен обир, при който един човек умира по насилствен начин. Някой трябва да отговаря! Но не само пред Църквата и пред Господа. Имам предвид, че трябва да отговаря пред законите на тази страна.

— Може би съм съгласен с вас — тихо каза той. — Кой друг знае за това? Има ли някой друг?

Индия се поколеба:

— Не — каза тя с отпаднал глас. — Трябва да проверя.

— Сама ли дойдохте?

Тя отново се поколеба:

— Да.

— Е, госпожо Донован, ако искате да знаете истината, ще ви кажа кой следва да носи отговорността. Ще ви покажа. Ако можете да вникнете в истината и да я приемете, сама ще прецените дали съдебната система е в състояние да го направи или не. Елате с мен до прозореца. — Индия го последва до едно малко прозорче в стаята. — Вижте човека при онези дървета — каза той и Индия неохотно погледна нататък. — Това е един мъж, който търгува с насилие от най-презрения вид. Хората, които са го наели, крадат от нас. Те са алчни, госпожо Донован, силни и алчни. Взимат парите ни за своя собствена облага. — Той не даде възможност на Индия да отговори: обърна се към нея, като говореше бързо, убедително и емоционално, което придаваше на думите му почти хипнотична сила. — Аз нося отговорност само за това, че върнах откраднатото на Църквата — нито повече, нито по-малко. Постъпката ми е лоша. Тя никога не може да бъде опростена или одобрена по какъвто и да е начин. За онова, което ви се случи над мен ще тегне вечно проклятие. Аз приемам това. Но мъжът, който стои там, върши престъпленията като свое служебно задължение. Граби и убива по нечие нареждане. Госпожо Донован, ваш бодигард ли е той?

— Мой какво? Аз нямам… — Въпросът му сякаш я удари през лицето. В съзнанието й изплува Съни. Индия гледаше свещеника и изведнъж осъзна безпокойството, което пораждаше у нея присъствието на Съни в къщата. — Не — каза тя. — Никога не съм виждала този човек. Не зная кой е той. — Тя не знаеше защо, но един гаден, нелогичен страх я обземаше: — Какво казахте?

— Мъжът, когото виждате отвън, е един от убийците на Мафията. Той убива хора, госпожо Донован, и го прави по нареждане на вашия съпруг. — Индия загуби и ума и дума. Съзнанието й се гърчеше на ръба на някаква черна бездна.

— Госпожо Донован — с голяма нежност заговори отец Фицджералд, — мъжът ви е от Мафията. Той е най-малкият син на Салваторе Колтели. Никой — нито съдът, нито който и да е друг правораздавателен орган — не ще ги подведе под отговорност, защото няма достатъчно силна политическа власт в страната, която да се справи с Мафията.

* * *

Джак беше на телефона и буквално се разтрепери, когато Уилма му каза, че Индия е излязла и никой не знае къде.

— По дяволите… къде е отишла?

— Съни дори не знае, че е излязла — пропя Уилма, която въобще не харесваше Съни.

Като че ли мълния премина през Джак, почувства, че зъбите му тракат.

— Излязла? Нали ми каза, че е още в леглото — и следващата минута вече я няма! Къде е? Взе ли нещо със себе си? Събра багажа си и излезе или какво?

— Не, нищо. Не е и при госпожа Хариет. Може би само е излязла да се поразходи на чист въздух.

— Дявол да го вземе, та тя не е в състояние сама да се мотае където и да е! Исусе, какво ли й е скимнало? Слушай, щом се появи, веднага ми телефонирай! Уилма, дай ми Съни на телефона.

Докато Джак чакаше Съни, за да го наругае яко, кръвта му кипеше от яд. Джак спадаше към една престъпна организация, която се славеше със своите професионалисти, а сега какво се случи? Остави един от тях да наблюдава жена му, та никой да няма достъп до нея, а тя излиза, изчезва някъде и тоя кучи син дори не знае за това!

Бениамино-Джак Колтели, бе роден в Бруклин, Ню Йорк. Борбата за живот започна в едно бруклинско такси. Беше трудно раждане и майка му тихо си отиде от този свят в гърчовете на

родилните мъки. Но Джак, най-малкият син на Салваторе Колтели, оживя.

Математическите способности на младия Джак скоро го направиха любимец на бащата. Салваторе Колтели бързо започна да съобразява как да ги използва. Той разбираше, че идва време, когато измамите от криминален характер и измамите в бизнеса все повече започват да се преплитат и губят ясно очертани граници, което позволяваше пренасочването на големите пари към различни области. Областта, която имаше предвид Салваторе, беше в компютърното пиратство, което включваше мултимилионна доларова база.

През 80-те години той вече знаеше, че е възможно да се организира бизнес в световен мащаб и да се разпределят печалбите чрез мрежа от секретни изходи. И всичко това можеше да се върши от къщи. Трябваше да се обърне към новите технологии, компютърните. Беше уверен, че през 90-те малцина ще бъдат онези, които ще са в състояние да различат легитимния бизнес от нелегитимния.

Той се спря на своя Джак за тази работа. И така, Бениамино-Джак Колтели стана Джак Донован. Донован беше стабилно име, скромно и непретенциозно.

Мина времето, когато гангстерите търсеха „уважение“. Това беше качество, което привличаше внимание, а сега вниманието води след себе си разследване. Не! Това, което дон Салваторе искаше за Джак, беше анонимност. Донован беше много подходящо име за тази цел.

Вече с новото си име, Джак беше записан като Джак Б. Донован в много прилични училища, не от този вид, където снобите разглеждат произхода ти под скенер. След това постъпи в юридическия факултет на Харвард. Тъй като показваше значителни способности, три години работи в една от най-добрите адвокатски кантори в Ню Йорк по криминалистика, преди да постъпи на така бленуваната работа в престижна вашингтонска фирма с партньори Кенеди и Уинтър, където имаше допълнителното задължение да разшири доходния семеен бизнес и в областта на компютрите.

— Да, аз съм — Съни.

Джак драскаше с черната си химикалка върху жълта хартийка.

— Не изпълняваш нарежданията ми, Съни!

— Тя си беше в стаята и в следващата минута…

Джак не го остави надълго да му обяснява. Осея начертаната линия с черни точки и спокойно каза:

— Тя е изчезнала, Съни. Ти спиш на работа. А сега излез и я намери: под дърво и камък ще я търсиш, копеле, докато не я намериш! — Джак затвори телефона. Написа нещо върху жълтата хартия, погледна го внимателно и набра друг номер.

* * *

Индия се тресеше като лист. Решително отказваше да повярва. Просто не можеше — това са организации, които убиват, но не и Джак.

— Всички във Вашингтон го познават. Той е Джак Донован. Семейството му е от Бостън.

— Но вие не сте се срещали със семейството.

— Джак не поддържа връзки с тях. Той е напуснал дома си и е отишъл в колеж.

— Добре, госпожо Донован, къде е мъжът ви сега?

— В Ню Йорк. Той често пътува до там във връзка с бизнеса си. — Тя се отдръпна от прозореца смутена. — Джак не обсъжда с мен служебните си въпроси.

— Той е в Ню Йорк по бизнес, свързан с Мафията.

— Стига! Моля ви, престанете! — извика Индия.

— Съжалявам. Бих искал да мога — меко каза отец Фицджералд. — Но не мога. Трябва да знаете истината, преди да се опитате да разберете защо направих това, което направих.

— Единственото, което знам, е, че обичам мъжа си. Видяхте какво ми се случи. Джак ми помогна да се върна отново към живота. Как мога да повярвам на това, което ми казвате, без да се чувствам предател? Имам усещането, че вече по някакъв начин го предадох. Може би сега е в Ню Йорк заради мен.

Свещеникът не обърна внимание на думите й. С очи, вперени в прозореца, той като че ли говореше на друг:

— Именно моят чичо кръсти най-малкия син на Салваторе Колтели. Искате ли да знаете кое е истинското му име? — Той продължи, след като Индия поклати глава: — За удобство името му беше сменено. Сега никой не знае, че корените на Джак Донован

отиват дълбоко в престъпния свят. Друго име — защото Джак се занимава с много по-изтънчена форма на престъпност. Счита, че е в реда на нещата да извлича милиони, докато е на служба, и да ходи изискано облечен. Той ръководи система от секретни банки, така че винаги разполага с готови пари. Ние нападнахме една от тях и си върнахме парите, които ни бяха отнели. Сега се мъчат да ни открият. Всяка връзка се издирва. Джак ви разследва, госпожо Донован.

— Престанете! — Индия запуши с ръце ушите си. Главата й бучеше. Почувства се зле. Бе готова да му обърне гръб и да избяга. Невъзможно й бе да приеме за истина, която и да е от думите на свещеника. Смисълът на всичко това беше толкова чудовищен, че звучеше невероятно. Тя не можеше да го приеме, без да отрече много други неща. Кой лъжеше? Ако беше Джак, значи той я е лъгал през цялото време. Тя бавно се обърна и впери очи през прозореца. — Човекът, който беше там, си е отишъл — каза тя.

— Не, не е. Някъде тук е. Той ви е проследил. Когато излезете, отново ще тръгне след вас. С когото и да се срещате, където и да отидете, те ще са по петите ви, за да хванат някаква нишка. — След това заговори по-меко, тъй като видя колко разстроена беше Индия: — Имам нещо да ви покажа, нещо, с което ще мога да ви обясня участието си във всичко това. Ще дойдете ли? Искам да ви покажа църквата „Света Богородица“. Ще отидем по друг път, за да се изплъзнем от нашия приятел, който чака отвън.

Беше дошла да разобличи свещеника в престъпление и беше абсолютно неподготвена за такъв род оправдание — да й разкаже, че Джак върши нещо много, много по-лошо.

Джак? Част от добре обмислен план ли беше онази първа тяхна среща? Помнеше въпросите, които й задаваше. Имаше усещането, че някой й беше отнел патериците, на които се е държала, беше я захвърлил на пътя и после я бе прегазил.

„Какво има да губя?“ — каза тя. Гласът й звучеше много странно.

Отец Фицджералд използва малък страничен изход. Навън слънцето ярко светеше и галеше кожата й с топлите си лъчи. Той я поведе по пътеката покрай стената на свещеническия дом и те излязоха на тиха сенчеста уличка отзад, където беше паркирана старата му очукана кола.

ГЛАВА ОСМА

Салваторе Колтели осмука главата на варения гълъб и се върна към нападението във фризьорския салон „Фреди“.

Може би сме били подведени, но парите ще изскочат. Винаги става така. — Салваторе изплю човката, избърса месестите си пръсти със салфетката и се усмихна. Усмивката му беше неприятна — мазна и опасна.

Всяка загуба на приходи той приемаше като своя грешка. Ограбването на една от техните банки сега беше удар право в лицето. Ядът го беше обсебил. Втората му жена, Кончита, стоеше неподвижна до рамото му в очакване да разчисти, за да сервира десерта. За два часа беше насрочено съвещание в къщата, а точността беше абсолютно задължителна. Извиненията за закъснение се считаха за буржоазни глупости и дон Салваторе въобще не се интересуваше от тях.

Телефонът иззвъня.

Кончита веднага вдигна слушалката. Тя се усмихваше, като подаваше телефона на масата, където седеше Джак, но в усмивката й имаше леко безпокойство.

Джак й намигна и пое разговора. Когато остави слушалката, тя вече му сервираше суфле с шоколад „Амаро“, любимия му десерт.

— Съни разбрал ли е какво се е случило с жена ти? — попита Салваторе. Кончита обърна глава. Джак се поколеба, но само за миг, преди да реши съдбата на Съни.

— Не.

— Край на Съни. — Салваторе обърна безмилостните си очи към най-малкия си син. Фредрико беше най-големият, след това идваше Анджело и после Джак. След смъртта на майка им той се бе оженил за една вдовица, която беше дъщеря на шефа на клана в Детройт. Това бе печеливш ход. Но грешеше онзи, който си мислеше, че децата от първия й брак — Том и Тереза, някога ще играят важна роля във фамилния бизнес на Колтели. Никой от тях не беше поканен на срещата, която се провеждаше този следобед в къщата.

— Край? — Джак примигна.

— Не оставяй на Анджело. Ти го свърши! — Седналият в коженото кресло Салваторе — валчесто дебел, плешив, с приветливо лице — имаше добродушен вид и никой не би могъл да предположи, че вижда пред себе си един от най-страшните хора в света. Докато не те стрелне с очи — погледът му беше наистина вледеняващ. Дон Салваторе потопи лъжичка в причудливия десерт, който Кончита бе сложила пред него — къдрав облак от разбит белтък и захар, плуващ в шоколад и ликьор: — Жена ти е свикнала свободно да се движи. Важно е да разбере положението, в което се намира. В противен случай се излага на опасност, ако излиза както сега.

Джак се чудеше по какъв начин би могъл да каже на Индия истината за семейството си. Беше се надявал, че няма да е необходимо. Ето, брат му Том беше женен за момиче извън бизнеса, но родословните подробности не бяха толкова важни за тях, за да смутят брака му с Бетси. В същото време Джак чувстваше, че Индия ще погледне на нещата по-различно.

— Говори с нея, доведи я на обяд — каза Салваторе. Той беше начертал съвсем друг живот за Джак и сега се безпокоеше, че може би ще се наложи въобще да не се запознава със снаха си, а му се искаше тя да бъде част от семейството, да има деца. Следващото поколение — неговите внуци. Притежаваше характерния за сицилианците инстинкт да чувства нещата по свой начин, и когато ставаше дума за жени, знаеше, че младите упорити същества трябва да бъдат прикотквани, приобщавани — и те скоро смиряваха своя непокорен дух.

— Искам да кажа, че тя трябва да знае за съществуването на семейство Колтели, но без да навлизаш в подробности. Тя е твоя жена, а не само партньорка. Трябва да знае толкова, колкото е необходимо.

Индия му вярваше. Нейното доверие по-рано не притесняваше Джак, но сега започна да го смущава. Той живееше в общество, част от което беше и Индия. Но зад този параван стоеше баща му, босът на Мафията, всемогъщ и страшен. А Индия притежаваше душевна чистота, която му действаше някак еротично, разнежваше го, пораждаше у него особени чувства.

— Е, добре, не бива обаче да забравяме, че тя е англичанка, а англичаните възприемат нещата по-различно — каза Джак. Исусе Христе, та къщата прилича на крепост, цялата опасана с най-модерни

системи за сигурност. Даже в Остър Бей и Лонг Айлънд къщите нямат такъв непристъпен вид. Няма начин Индия да не забележи въоръжената охрана пред вратите, оборудвани с електронни системи… освен ако й попречи глутницата доберман пинчери. За първи път в живота си Джак се разкъсваше между два свята. Бракът не беше вече удобна украса в неговия живот, както винаги си бе представял, че ще бъде.

— Когато дойдем с Индия, кучетата и охраната трябва да изчезнат — каза Джак решително.

Босът одобрително го изгледа със зелените си очи и кимна:

— Тя няма да види охраната, а кучетата ще бъдат затворени в кучкарника. В действителност за него Англия беше една изостанала страна. До 1988 година Скотланд Ярд заявяваше, че нямат проблеми с Мафията, а в Англия операциите на Мафията с наркотици датираха от 1974 година. Англичаните са народ, който си затваря очите пред очевидното. Това улеснява живота им. Сигурно Индия е същата.

Кончита влезе, за да им съобщи за пристигането на другите. Салваторе се изправи и мина през кабинета си. Там прекарваше часове, редейки грамадни пъзели. В момента буквално цялото му огромно махагонено бюро бе покрито с пъзел, който представлява карта на света.

В кабинета си Салваторе имаше отделен асансьор, който го извеждаше на всяко ниво в къщата само с натискане на един бутон. Сега те слязоха на приземния етаж и вратата се отвори към стая, облицована със светло дърво и осветявана само индиректно от тавана. По дължината на едната стена бяха разположени три огромни метални шкафа и полица с компютри, а съседната стена бе заета от голям екран. Двама мъже седяха от двете страни на дълга, идеално полирана маса. Върху масата имаше само кана за вода и четири чаши.

От дясната страна на председателското място седеше Доменико Чечети, съветник на боса. Той беше незабележим човек, като се изключи носът му, който стърчеше на иначе обикновеното му лице. Никой не бе в състояние да каже какъв цвят са очите или косата му, ако изобщо можеше да се твърди, че има такава. Беше спретнато облечен, но това убягваше на окото; единственото, което се натрапваше, беше носът. Обикновената си външност той допълваше с подчертано

скромно държание, така че беше трудно да се забележи, че притежава ум, бърз и находчив като цяло стадо пирани.

На отсрещната страна, с един стол по-навътре, седеше Анджело Колтели, вторият син на боса, грубата сила на фамилията, силната ръка и вторият човек в бизнеса. Три часа дневно упражнения за изграждане на мускулите и вдигане на тежести в един гимнастически салон в Бруклин бяха изградили добре смазана машина за убийства. Безкрайно го дразнеше фактът, че Джак държи властта. Започваше да диша тежко само при вида на най-малкия си брат. Шибани адвокати! Анжело отказваше да приеме положението, че Джак можеше само с едно натискане на клавиша да открадне много повече, отколкото той за цяла година рекет.

Столът до Анджело и отляво на боса стоеше празен, Фредерико Колтели, най-големият син на боса и негов наследник, винаги бе седял на този стол и никой не смееше да заеме мястото му. Смъртта на Фредерико, попаднал в ръцете на наркодилър, беше повече от промяна в баланса на силите в семейство Колтели. Това беше ясен сигнал, че бизнесът преминава от старата генерация в ръцете на новата мафия, бляскаво и злокобно-агресивно младо поколение, за което покорството беше чуждо нещо.

Доскоро американският клон на Коза Ностра беше подчинен на сицилианското братство, чийто бос беше Салваторе Колтели. Но търговията с хероин сложи край на това. Някои от другите фамилии в братството поискаха да се включат и в търговията с хероин, най-доходната стока на световния пазар. Не и Салваторе.

Според Салваторе пазарът на наркотици, макар и привлекателен, беше опасен. Вътрешни сделки и дългосрочни компютърни измами откриваха безгранични възможности без тежки последици — няма улична търговия, няма убийства, рискът е малък. Измамата като цяло беше много по-привлекателна дейност, особено сега, когато съществуваха интересни проекти за субсидиране по линия на европейската общност — проекти, които само чакаха да бъдат оскубани.

Салваторе беше човек, който държи на семейството, един от малцината в Братството, който виждаше, че наркотиците корумпират Мафията и че нито една организация не може да функционира, когато дисциплината и правилата са унищожени. На тяхно място идват

убийствата, а те в края на краищата не носят печалба. Джак щеше да вкара фамилията в света на международните валутни пазари на деветдесетте години. Това беше единственият сигурен път, единствената истински печеливша възможност.

Дон Салваторе кимна на Джак да седне до Доменико Чечети и после зае председателското си място на масата. Когато заговори, започна с проблема, който най-много го занимаваше: липсващите пари, значителна част от които бяха дошли от църковния фонд.

Дон Салваторе бе взел съвсем присърце идеята за църковния фонд. Той отдавна беше разбрал, че католическата църква не използва достатъчно добре възможностите на наличните пари, които събираше — кеш, който можеше да носи печалби, ако се вложи в подходяща валута с изгоден лихвен процент, в подходящо време. Той показа какво може да се направи, като се основе тръст, който контролира земите и другата собственост на католическата общност — една хитрост, която даде възможност на семейството да прибере пари, които иначе щяха да отидат в държавата за данъци. Фамилията прибра това, което трябваше да вземе държавата, а Църквата получи значителна печалба. Беше чиста сделка.

Съществуваха, разбира се, и допълнителните постъпления от рекета за проституция. Монсиньор Хоги беше редовен дарител. Допълнителни суми получиха от Църквата, която реши да вложи парите, събрани от дарения, в една от „тайните“ банки, където различни суми бяха редовно прехвърляни чрез компютър на друга сметка от един счетоводител, работещ за Мафията. Парите след това бяха изтеглени и прехвърлени в холдингова банка като налични.

Това бяха тайните банки, които Джак беше основал. Външно почти всички те представляваха луксозни фризьорски и козметични салони, цяла нелегална банкова система, планирана за движение на огромни суми от и към притежаваните от Мафията тайни банки на Бахамските острови. Като използваше куриери, системата избягваше контрола при валутните трансфери. Също така тя осигуряваше чужда валута за финансиране покупките на такова оръжие и бойни средства, които трудно се доставяха в САЩ.

Мисълта, че Църквата играеше ключова роля в прането на пари с годишен оборот от осемстотин милиона долара, гъделичкаше чувството за хумор на дон Салваторе. Сега част от тези пари — парите

от холдинговата банка, за която отговаряше Луиджи — бяха в неизвестност и това много го тревожеше.

Затворил очи, за да се концентрира, дон Салваторе изброяваше всичко известно за нападението и възможните престъпници.

Луиджи Фредиано трябва да е имал пръст в тая работа, иначе не може — започна Анджело, след като босът свърши с разсъжденията си.

Джак го погледна с такова презрение, че Анджело млъкна. Кой ли глупак реши, че това, което Луиджи знае, няма значение, и го прати на онзи свят заедно с цялата му информация? Без да се съобразява с каквото и да било, без опит за преговори. При мисълта за тази сляпа, егоистична глупост Джак изпадна в мрачно настроение. Но това беше нищо в сравнение с яростния гняв, който бе изпитал към брат си, когато той изпрати на Индия изрезката от вестника със снимката на трупа. Това, разбира се, беше опит да я изплаши и да я накара да отиде при Малой с повече информация — фамилията имаше връзки със службата на лейтенанта. Анджело го беше направил, смятайки, че Индия знае нещо, което крие.

Анджело все още беше на това мнение. Ето защо той нареди на Поли във Вашингтон да я следи. Съни беше добра буца мускули, но не можеше да се прикрива, докато Поли беше като нож в гърба — никога не го усещаш, докато не се забие. Ако изскочи нещо интересно от доклада на Поли, Анджело с голямо удоволствие щеше да го съобщи на Джак.

Анджело почука с химикалка по масата и каза:

— Луиджи дължеше пари на хора, които го натискаха да им ги върне. Знам, че трябваше да се разплати тази седмица или… — Той направи знак с ръка през гърлото си. — Ние се оставяме да ни краде всеки дребен сводник, никога не можем да им хванем дирята. И Луиджи хубаво я свърши!

— Начинът, по който беше прободен през врата — каза Джак, — изглежда като дело на дявола. Кого накара да го направи?

Анджело сви рамене и каза:

— То си е моя работа! Не те питам за твоите неща, така че ти бъди любезен да не ме питаш.

След това заговори Салваторе. Пухкавите му ръце бяха събрани като за молитва, изглеждаше дълбоко потънал в мисли. Гласът му беше

като презряла смокиня — мек и сочен, но все пак твърд.

— Днес ви повиках тук, защото нещата получават ново развитие. Джак ще ни каже за това сега.

В стаята цареше мъртва тишина, когато Джак започна да говори. Той напомни на останалите всички важни подробности от нападението на холдинговата им банка в салона на Луиджи Фредиано. После стигна до информацията, която Криси Мангано беше предала от службата на лейтенант Малой. Криси беше секретарка на Малой. В службата работеше с моминското си име Познански. Съпругът й Джони Мангано беше дребен бизнесмен, който дължеше пари на клана. Тази наглост се толерираше заради безценната позиция на жена му.

— Мъжът в моргата е известен терорист от ИРА. Казва се Патрик О’Файяч. Беше идентифициран чрез болничната документация. Очевидно О’Файяч скоро си е правил байпас операция и експертът по съдебна медицина се разрови в документите му. Характерът на нападението ясно показваше, че и другите двама са от ИРА.

— Ами онова копеле? — обади се Анджело. — Да използва ония наемни играчи да му свършат мръсната работа!

Доменико Чечети заговори за първи път:

— Всички познаваме Луиджи Фредиано. Той влезе в бизнеса направо от училище, след като баща му беше убит. Дон Салваторе го въведе. Луиджи доказа, че е добър в бизнеса, направи много пари, изплати дълга многократно. Години наред неговата вярност беше извън всякакво съмнение и тогава се замеси с хора, които лошо му влияеха. Придоби скъпи навици. Заради това започна да краде от банката. Дребни суми. Но трябва да е глупак, за да си мисли, че ще може дълго време да ни цеди. А Луиджи не беше глупак. Това означава, че е имал план да вземе всичко и да изчезне. Изглежда достоверно той да е нает убийци, за да се получи впечатление, че те са взели парите. На следващия ден един куриер трябваше да му занесе седемстотин хиляди долара. Луиджи щеше да го чака. Би било абсурдно да се спазари и с ИРА. Никога не би направил подобна глупост.

Явно Анджело беше стигнал до крайния предел на своята политическа култура. Сега гледаше с неразбиращ празен поглед:

— Те свършват работата и си получават парите като всеки друг. Каква е разликата?

— ИРА си има принципи — каза Доменико Чечети. — Дори и най-незначителният член, колкото и да е глупав, има убийствена вярност към каузата. Тя е: да унищожи докрай английската власт в Северна Ирландия. ИРА не се интересува от печалби. Ако намерят пари, те ги използват за политическите си цели. Те са фанатици, никога не отстъпват от принципите си.

— И ако ИРА са замесени, без да ги е поканил Луиджи — каза Джак, — тогава работата става по-дебела, отколкото предполагахме.

Кончита отвори вратата в другия край на стаята. Влезе среден на ръст мъж със ситно къдрава коса, чиито влажни от потта къдрици се виеха като охлювчета. Усещаше се, че е неспокоен. Кончита затвори вратата след него.

Бърни Лоб беше един от куриерите. Джак го наблюдаваше, докато сядаше до Анджело. Изпитваше силно желание да разбере нещо повече за Бърни. Това любопитство се появи, откакто го видя да обядва насаме с Анджело в уютен малък ресторант, недалеч от Бродуей. Не можеше да изтрие от паметта си тази сцена: имаше нещо в начина, по който куриерът се бе навел над масата, а широкото животинско лице на Анджело оставаше невъзмутимо. Наблюдавайки ги, Джак се беше почувствал като сексманиак, който се възбужда само от гледане.

Босът любезно попита Бърни как е майка му. Бърни му отговори по баналния начин. Джак изобщо не слушаше. Докато говореше, Бърни извади табакера от черен оникс, избра си цигара и я запали с една от онези запалки, които имат специален предпазител срещу вятър и много се ценят от хората на открито. Държеше цигарата високо между тънките си пръсти. Инстинктивно Джак обърна внимание на този странен, твърде женствен маниер; в същия миг осъзна, че Бърни е хомосексуалист. Как не беше се сетил преди?

Бърни не идваше често. Куриерската работа го държеше далеч. Джак се опита да си припомни последните пътувания на Бърни и откри, че те съвпадат с новата хероинова търговия в Карибския басейн. Беше се пуснал слух, че Салваторе Колтели стои зад този бизнес. И то въпреки изявленията на боса против трафика на наркотици, въпреки усилията му да опази фамилията от въвличане в такъв род дейност.

Фактът, че Бърни пътуваше до Карибите, не беше толкова важен, колкото покупката на втора къща в Балтимор за двеста и петдесет

хиляди долара, сума, платена изцяло с налични пари. Първият сигнал дойде чрез обширната мрежа от връзки, които Джак поддържаше.

И двамата — Бърни и Анджело — седяха облегнати назад и пушеха. Обсъждането на нападението над Луиджи беше прекратено по мълчаливо съгласие. Босът пристъпи към работата на Бърни Лоб с банката на Бахамите. Джак полагаше усилия да следи разговора, но отново си представи сцената в уютния малък ресторант. Бърни Лоб и Анджело? Анджело?

Той погледна през масата към брат си, който седеше разкрачен: яката на ризата му беше разкопчана, връзката — разхлабена около масивния му врат, широка усмивка се бе разляла на лицето му. Дали природата не се беше подиграла с тази така силно изразена външна мъжественост и зад рекламната мускулатура да се крие всъщност един педераст?

Бърни пушеше цигара от цигара, отпуснат назад, но същевременно напрегнат. Потеше се. От време на време очите му хвърляха искри към Джак. Като нервен кон се беше втренчил в нещо, което го възбуждаше. Не беше само това, че чукаше Анджело, но и хероинът, с който се бяха захванали. Само ако можеше Джак да разбере как го правят, и двамата щяха да са мъртви.

* * *

Църквата „Света Богородица“ се намираше в съвсем неприветлив квартал на града, който при обикновени обстоятелства Индия би избегнала на всяка цена. Дори само затова, че всички мъже, които стояха облегнати до олющените стени с мрачни лица, излъчващи омраза, бяха чернокожи. Тя не беше расистка. За бога, не — имаше либерални възгледи. Но истината беше, че нейните познания за тези квартали, известни като размирни, в сравнение с които подобните на тях в Лондон изглеждаха къде-къде по-цивилизовано, започваха и свършваха с благотворителните мероприятия на пастор Чарлс Нортън от епископалната църква „Сейнт Джонс“. И тя се включваше в тях заради Хариет.

Индия слезе от колата и почти се сблъска с един наркоман от гетото, облечен в розово трико и с огледални очила. Той удари няколко

пъти по колата. Отец Фицджералд извади от джоба си банкноти по един долар, даде половината на едно момче с изрусена накъдрена коса и обеща да му даде и останалите, ако завари колата си неразграбена на части. След това поведе Индия към една къща, притисната между каменна черква, очевидно „Света Богородица“, и магазин, чиито прозорци бяха с метални капаци. Двуетажната сграда, към която се отправиха, изглеждаше току-що ремонтирана, но това не намали тревогата на Индия. Отец Фицджералд извади ключове, отвори тясна като на килия врата и влезе вътре. Подаде ръка на Индия. Стъпалата водеха нагоре към прясно боядисана врата, където беше добре почистено.

Индия се спря на прага:

— Грешите, наистина грешите. Добре, Джак си е сменил името, но го е направил, за да се разграничи от семейството си, за да започне отново. — На лицето й беше изписана решителност. — Точно така е постъпил.

— Така ви се иска да вярвате.

— Няма доказателства, нали? Вие нямате никакви доказателства!

— Това е въпросът. Почти е невъзможно да се уловят имагинерните схеми, по които работи Джак. В това е прелестта на компютърната измама.

— Ако има измамени, те щяха да се оплачат, щяха да се организират за борба против измамата — пледираше Индия.

— Джак няма работа с отделни хора, само с големи мултимилионерски корпорации. Банки, компании със световна известност. Те не искат да разгласяват, че са били измамени. По-скоро са готови да отпишат загубите. Ще влезете ли?

— Какво е това място? — попита Индия, като влезе и огледа обстановката. Изглеждаше, като че ли се прави голям ремонт, но не личеше да се работи.

— Това място ли? — Свещеникът мрачно се усмихна. — То е постоянно убежище за хора с… е, може да се каже — съвсем окаяни хора, с чиито проблеми правителствените инстанции не искат да се занимават. Преди шест месеца ремонтът трябваше да бъде завършен, само че парите изчезнаха някъде. Елате тук, аз ще ви преведа. Използваме салона на черквата за приют.

Индия настъпи един поднос с мръсни чаши и стари картони от мляко, оставен по средата на пода.

— Кой идва тук?

— Наркомани. Пазете се от тези дъски тук!

— Наркомани?! — Индия леко се отдръпна. В усмивката на свещеника нямаше нищо весело.

Помещенията в задната част бяха в почти същото състояние, както и черквата. Това бяха две големи стаи. В едната имаше телевизор, пред който бяха насядали няколко души в разни мърляви кресла и гледаха програмата. Другата представляваше трапезария и кухня едновременно и от нея се разнасяше приятна миризма на кафе и пържен бекон. Мъж с голяма касапска престилка чукаше яйца в един тиган и си подсвиркваше.

— Това е Мел Устър — представи го отец Фицджералд.

— На очи или бъркани? — попита Мел.

Момиче с невчесани коси стоеше до него с чиния в ръка. Изглеждаше изплашено, смутено или и двете заедно. Във всеки случай нямаше желание да разговаря. То просто гледаше втренчено празната чиния. Мел взе чинията от ръцете му, напълни я с яйца и бекон, заведе момичето до една маса и го сложи да седне. В закърпената си рокличка то изглеждаше като пеперудка, която някой беше смачкал и захвърлил полумъртва. Останалите, всички млади и ужасно слаби, гледаха Индия, но без какъвто и да е интерес. Бяха като някакви привидения, които се държаха за живота само на една тъничка нишка.

Отец Фицджералд я гледаше внимателно.

— Повечето от тях се дупчат с хероин от години — каза той. — Били са в затвор, прехвърляни от една държавна клиника в друга. Ние се опитваме тук да дадем някаква приемственост, да изградим нещо, което да създаде атмосфера на взаимна подкрепа. За съжаление, нямаме условия за денонощна работа.

— Много ми е приятно! — Мел се приближи до тях. Имаше засмяно лице, но приличаше на човек, прекарал редица неуспешни години на боксовия ринг. След като се запозна с Индия, той се върна към печката и счупи още две яйца. Провикна се през рамо: — След минута ще имате прясно кафе.

Индия наблюдаваше как отец Фицджералд разменя по няколко думи с всеки един от присъствуващите. После той й посочи малка

масичка, където можеха да разговарят, без да ги чуват околните. Тя си придърпа стол и седна.

— Но какво правят нощем, къде отиват?

— Къде отиват? Да, това е въпросът. Едни имат мизерно местенце в някой бедняшки приют. Други нощуват на групи по алеите. Имаме разрешение от властите за общежитие и помощен център, така че щом бъде готова и напълно обзаведена съседната сграда, започваме работа. Тогава ще можем да им предоставим чисти стаи, редовна храна, медицинско обслужване.

— Казахте, че парите са изчезнали. Какво се е случило? Преразходвали сте бюджета ли?

Отец Фицджералд продължително я изгледа:

— Не. Парите си бяха добре, на специална сметка.

Тя не трябваше да идва. Не искаше да чуе това.

— Какво се случи?

Мел донесе кана с кафе и чиния с палачинки и ги постави на масата пред тях. Дойдоха още хора и той отиде да ги посрещне. Индия гледаше палачинките, като че ли те изведнъж щяха да скочат и да я ухапят.

Свещеникът сърбаше кафето си.

— Парите? Организацията не може да изпусне такъв доходен източник като Църквата. — Не говореше много емоционално, но по акцента и интонацията личеше, че е от Ирландия. — Първият им решаващ ход бе Църквата да използва задграничните им „тайни“ банки. Номерът мина — огромни суми изтекоха в банките на Мафията.

— Вие казвате, че това са тайните банки, за които се предполага, че ги ръководи Джак.

— Точно така. Започвате да разбирате. Естествено, Църквата се старае да държи плътно затворен похлупака върху цялата тази афера, за да предотврати един публичен скандал. А за нас какво означава това? Парите вече не са тук, за да завършим приюта. А не само това — ние имаме нужда от постоянно финансиране, за да работи това място. — Индия усещаше всичко, което ставаше около нея, но като че ли нищо не виждаше. Гледаше кафето си — ухаеше много вкусно, но не можеше да докосне устни до него. Не искаше.

— Знам за тайните банки. Беше направо щастлива случайност, че открих връзката на Луиджи Фредиано с Мафията. Фризьорският салон

е само прикритие. Мястото се използва от Мафията.

Пред очите на Индия изникна Луиджи, облечен в оранжево: виждаше го съвсем ясно, като че ли идваше от тъмнината към светлината. Трудно можеше да повярва, че Луиджи е свързан с Мафията. Картината пред очите й се смени и тя го видя да седи облечен в дамско черно бельо със забити във врата му ножици.

— Кой го уби?

— Мафията. Трябваше да бъде убит, защото го подозираха, че е организирал нападението. Предателството не се прощава. Мисля, че мъжът, който ви следеше днес, е убиецът на Луиджи Фредиано. Единственото име, което ми е известно за него, е Фрегара. Не се знае много за него и е трудно да се научи. Той вървеше след вас и отначало си помислих, че ви е бодигард.

— Но защо ме следи?

— Може би мъжът ви няма доверие във вас.

— Това е чудовищно! Няма причини да не ми вярва — каза Индия. Тя прехапа устни. — Поне досега — добави тя с известна горчивина.

— Тогава в организацията има някой друг, който не ви вярва. Може би враг на мъжа ви.

Индия слушаше с ужас.

— Някой ми изпрати снимка на убития Луиджи, която беше публикувана във вестниците. Това ме потресе и аз разказах на Джак.

— Нещо друго пращаха ли ви?

— Не.

— Вие сте под неговата закрила.

Индия беше търсила закрилата му. Тя просто не бе подозирала на каква висока цена. Колко лесно го допусна до себе си, позволи му да я сгрее, докато се влюби в него.

Отец Фицджералд я наблюдаваше. Накрая каза внимателно:

— Някой ме извика, когато монсиньор Хоги се разболя. На смъртното си легло той се изповяда. Тайната на изповедта е неприкосновена, но трябва да ви кажа, че от неговата изповед научих за свързването на Църквата с Мафията и с вашия съпруг.

Индия имаше чувството, че няма да издържи. Между гърдите й се стичаше пот. Мислеше за мъжа, на когото беше вярвала, когото беше обичала и за когото се беше омъжила…

— Трябва да го попитам, трябва да чуя какво ще каже той!

— Индия, опасно е да го питате за тези неща.

— Не познавате Джак. Той е добър човек. Няма да навреди на никого.

— Няма ли? — грубо каза отец Фицджералд. — Ами я се огледайте добре наоколо. Велики боже на небесата, кой мислите, че доставя хероина?

Индия се огледа, срещайки празните погледи на хората около себе си. Те бяха корабокрушенци, които този свещеник измъкваше от дъното и бе направил един безнадежден опит за тяхното спасяване. Съвсем сломена, тя си помисли как изглеждат хората, които се занимават с този мръсен занаят — загорели от слънцето на Флорида, с костюми от кожа на акула по пет хиляди долара, зализани, добре избръснати мъже, живеещи охолно от приходите на мръсната си търговия. Убийци, копелета. Джак…

— Не мога да повярвам, че той би могъл… Не и Джак! — Каза го, без да усеща, че произнася мислите си на глас.

— Добре, не го вярвайте. Забравете го и си идете. Но мълчете — това е единствената ви надежда да оцелеете.

— Да оцелея?… — Думите й прозвучаха някак кухо, сякаш не съдържаха никакъв смисъл и се отнасяха за състояние, което вече бе загубено за Индия.

— Това е единственият ви шанс. А също и за мен. — Отец Фицджералд мило й се усмихна: — Ако разкажете на Джак за всичко това, те ще ме убият. — Индия се разтрепери. Той се поколеба, преди да й каже още една, последна истина: — Трябва да сте наясно, че краят ще бъде същият, ако съобщите и на полицията. Мафията ще ме хване. Те са, които държат скритите пари и имат неограничена власт: банките, полицията, политиците — всички работят за тях. Вземеш ли пари, принадлежащи на бандата, ти вече си подписал собствената си смъртна присъда.

Индия седеше вцепенена. Не можеше да свали поглед от него. От чистотата на тези очи добиваше усещането, че ако се взре по-дълбоко в тях, ще проникне направо в душата му. Когато беше дете, по същия начин гледаше високото синьо небе и си мислеше, че през него вижда рая.

— При обикновени обстоятелства — продължи той благо — нямаше да ви моля да запазите мълчание, тъй като наруших закона. Вие сте права: аз трябва да поема своята отговорност и да бъда наказан за постъпката си. Но заради спасението на тези млади хора, моля ви, умолявам ви да не съобщавате името ми на полицията. — Той говореше спокойно на прекрасния си английски език с леко долавяща се ирландска мекота. Тя се убеждаваше в неговата искреност, която я привличаше, караше я да вярва в безспорната му невинност.

Очите й се спряха върху младите болнави лица наоколо. Сега тя ги виждаше през погледа на свещеника и започваше да разбира значението на неговото дело.

На практика той беше извършил криминално престъпление. Но за нея той не беше престъпник, независимо от уликите против него. Тя знаеше само, че той е рискувал всичко, за да върне заграбеното от едни алчни мръсници. Беше го направил не за собствена облага, а заради нуждите на другите.

Мафията е в състояние да направи всичко. Дали ще убият и свещеника? Те убиха Луиджи, но Луиджи не беше свещеник.

С тези въпроси, които се въртяха в главата й, и с усещането, че участва в руска рулетка, Индия обеща да мълчи. Можеше ли да постъпи по друг начин? Не беше готова да рискува живота на отец Фицджералд или делото, с което се беше заел. Това тя не можеше да направи.

Ами ако отец Фицджералд греши по отношение на Джак и неговото участие? Тя трябва да даде възможност на Джак да се защити, да обясни.

Ако го обича, не му ли дължи това?

ГЛАВА ДЕВЕТА

В кухнята светеше. Индия отвори вратата, за да види дали Съни е вътре, без да знае какво да прави, ако той е там. Вътре беше само Фицроу. Беше сложил една от котките върху парче вестник на масата и я ръсеше с пудра против бълхи.

Беше късно вечерта. На връщане от църквата „Света Богородица“ Индия бе помолила отец Фицджералд да я закара при братовчед й. Не защото търсеше компания — тя не можеше да сподели с никого това, което се беше случило — просто не й се връщаше. Телефонира на Уилма и Фицроу, които пазеха къщата, когато Джак отсъстваше, и ги предупреди, че е у братовчед си и там ще вечеря.

— Тоя Съни! — Фицроу се намръщи. — Седи си на канапето по цял ден, налива се с питиетата на господин Джак и се държи така, сякаш той е тук господарят. Прави се на голяма клечка. Но аз виждам, че е замесен в някаква лоша търговия. О, да, вчера дойдоха при него двама души, които не бих искал да влизат в къщата ми. Уилма позвъни на господин Джак и му каза, че не може да живее заедно със Съни. Господин Джак се съгласи и каза, че ще изрита задника на Съни от тука. Ъ-хъ, ъ-хъ. Извинявам се, мадам, ама това си бяха неговите думи.

— И какво…? — Индия имаше усещането, че е от друг свят и никой не я информира за нищо. — Означава ли това, че Съни вече е изчезнал?

— Сигурна работа! Никакъв го няма.

Слава богу, най-сетне! Индия взе котката и я почеса по ушите. Тя кихна.

— Знаеш ли, Фицроу, мисля да й купя нашийник против бълхи.

— Господин Джак не харесва тия нашийници. Казва, че са токсични и тровят котките.

Тя си спомни за видяното този следобед и пусна котката на пода. Прииска й се да си стегне багажа и да вземе самолета за Лондон. Да се измъкне незабавно.

— Наистина ли го няма?

— Кой, Съни ли? Точно така. Господин Джак ще се върне у дома утре сутринта. Ще му кажем, че сте били при братовчед си. Добре ли сте, госпожо?

— Да, благодаря — излъга тя. — Лека нощ. — Съмняваше се дали някога вече щеше да се чувства добре.

Качи се горе. Всичко в спалнята напомняше за Джак. Помота се наоколо, докосвайки нещата му. В червена емайлирана купичка стояха копчетата му за ръкавели. Индия взе един чифт. Бяха направени от масивно злато със скосени ръбове — това беше нейният подарък по случай сватбата. Не ги беше слагал. Тя бързо ги остави. Сега за нея Джак беше един непознат, за когото се бе омъжила в стремежа си да намери щастие.

Дори стаята й се стори чужда, сякаш беше попаднала тук по погрешка, както се случва, когато си на гости — една стая, която може да те възхити, но след това напускаш и се връщаш в уюта на собствения си дом. Индия седна на леглото и се втренчи в снопчетата улична светлина, която прозираше през завесите.

Тук беше нейният дом и да мисли по друг начин можеше да бъде опасно.

* * *

Поли метна лекото си яке на един стол и разхлаби възела на сивата вратовръзка. Започна да навива ръкавите на ризата:

— Правиш страхотни палачинки.

Уилма засия. Много се стараеше в готвенето и обичаше да я хвалят. Поли внимателно започна да нарежда чиниите. Джак с облекчение забеляза взаимната симпатия между Уилма и Поли.

Поли щеше да замести Съни, но преди това трябваше да се спечели Уилма. А Поли знаеше как да се държи. Щеше да мие чиниите и да помага в домакинската работа. Само след два дни Уилма щеше да бъде изцяло на негова страна.

Поли посрещна Джак на летището от Ню Йорк рано сутринта. Джак вече знаеше всичко с подробности. Отначало бе готов да смаже Анджело, задето е нарушил правилата на играта. Когато се успокои,

осъзна, че Поли е по-подходящ за тази работа. А и мястото беше свободно.

Джак си погледна часовника:

— Ще занеса кафе на Индия.

Индия беше в банята и не чу почукването му. Джак влезе в спалнята, внимателно сложи кафето на една масичка и отиде до полуотворената врата на банята.

Почука леко. Щом я видя, забрави всичко, дори ръката му остана да виси във въздуха. Съвсем гола, Индия почистваше лицето си пред огледалото. Косата й беше вдигната, но няколко кичура падаха надолу по гърба й. Ето я неговата любима: гола пред огледалото, гърдите й танцуват при всяко движение, червеникави косми се подават между бедрата й. Тя пробужда у него чувства, каквито не е изпитвал от години.

В нея е събрано всичко — блясък, топлина, привличане. Трябва само да протегне ръце и да я докосне — но тя неистово ще закрещи и отново ще се опита да го убие.

Психотерапевтът от Ню Йорк, с когото се беше консултирал, му обясни, че това е естествена реакция. Когато една жена е изнасилена, тя има трудности в сексуалните контакти, тъй като междувременно в съзнанието й всеки мъж може да се превърне в изнасилвач. Именно това се беше случило през първата им брачна нощ. Тя го възприе като човек, който иска да я изнасили. Психотерапевтът също така беше казал на Джак, че е необходимо дълго време, за да се преодолеят емоционалните последици от изнасилването.

Въпреки всичко очите на Джак заблестяха при вида й. Не можеше да се въздържи. Спомняше си нощта, когато тя се напи, и въпреки че остана хладна в обятията му, той чувстваше великолепната топлина на тялото й. Възбуждаше го така, както никоя друга жена, нито дори Ливия.

Индия затвори кранчетата на водата, вдигна очи и го видя в огледалото.

— Ооо! — Тя грабна една хавлия и закри гърдите си. Лицето й пламна — срамуваше се от държанието си през онази нощ. Изпитваше срам и неудобство.

Двамата дълго се гледаха, докато накрая Джак осъзна, че се приближава към нея. Спря. Психотерапевтът бе обърнал специално

внимание на епизода с бръснача. И препоръча на Джак — поне докато лечението й с психотерапия не даде положителен резултат — да не я докосва, за да не провокира у нея желание да прибягва към хладно оръжие, тъй като ще се почувства застрашена. Джак намираше съвета за разумен.

— Слушай — каза той, — ще си взема нещата и ще се преместя в свободната стая.

Тя го гледаше така, сякаш бе за нея някакъв непознат. Това го нервира.

— Джак… Ох, Джак! Защо не ми каза…?

— Да ти кажа? — Исусе Христе, тя намекваше за нещо! Обичаше тези малки искрици, които излъчваха очите й, но се надяваше, че това не е началото на нов истеричен припадък. — Да ти кажа какво? — попита той много внимателно.

— Виждаш ли, аз знам за семейството ти, знам. Ти си сменил името си, нали? — Тя усети, че губи самообладание. Зъбите й започнаха да тракат. „Господи, моля ти се, нека ми каже, че няма нищо общо с тях! Ако ми каже, че си е променил името, за да може да започне нов самостоятелен живот, ще му повярвам. Обещавам: ще му повярвам. Ще забравя всичко.“

Джак беше вперил очи в нея, просто я гледаше с такъв израз, като че ли я ненавиждаше.

— Нямаш нищо общо с тях, не притежаваш тайни банки, кажи ми, че не…

— Как откри това? — попита Джак, натъртвайки на всяка дума.

Той не отричаше! Съзнанието й се замъгли. Причерня й. Вече не я интересуваше какво ще каже. Само инстинктът я спаси точно когато беше готова да избълва цялата истина. Инстинктът за самосъхранение, който кара давещият да се хване и за сламка.

— Съни ми каза. Пиеше твоя стар „Наполеон“. Пиеше, когато ми разказа тези неща. Затова излязох. Не знаех какво да мисля. Искам да ми кажеш, че не е вярно, аз…

— Кой още знае?

— Никой. — Очите му се присвиха: гледаше я, без да я вижда, без да мига. Почувства слабост от неприкритата неприязън в погледа му. — Това не е нещо, което бих искала да се знае от всички.

Звучеше убедително, той й повярва.

— Добре, значи го разбираш.

— Това не е нещо, което искам да разбирам. Ти не си човекът, за когото се омъжих. Ти си друг. Някой, който не познавам.

— Глупости! Аз съм същият мъж, когото ти обичаш. Не съм се променил. — Той се усмихна неприятно. — Аз съм мъжът, когото ти познаваш и се правеше, че обичаш, когато пищеше онази нощ.

— Джак, аз…

— Можех да се оженя за всяка жена, която пожелая. Избрах теб. — Думите му прозвучаха като щракане на железен капан.

— Джак, можем да разтрогнем брака.

Той леко се наведе напред:

— Ти си моя жена. — Лицето му беше изопнато, тонът — безкомпромисен. — Сега ти ми принадлежиш. Не ни свързва кръвно родство, но запомни, че ти си част от клана. — Усети пареща болка от гнева му. Той я ужасяваше. — Можеш да имаш отделна спалня. Няма да те докосвам. Но не ми затръшвай вратата под носа. Никога! — Той бръкна в джоба си, извади визитна картичка и я подаде. Индия погледна напечатаното име. — Това е най-скъпият и най-добър психиатър в Ню Йорк. Иди при него. Стегни се! С него можеш да говориш за всичко и то няма да излезе извън фамилията. Но пред никой друг. За останалия свят ти си моята любяща съпруга.

До този момент все още не й се искаше да повярва, но сега вече беше ясно, че всичко е истина. Тя знаеше едно: жените, които се омъжват за мафиоти, остават завинаги свързани с тях. Това е доживотна присъда.

Джак се завъртя на пети и излезе от банята. Върна се, за да й донесе халата. Подаде й го:

— Сложи го и ела да си изпиеш кафето, защото изстива.

Индия облече халата и с вцепенени пръсти завърза колана. Джак седеше в голямо кресло, английски стил „Чипъндейл“, претапицирано с червена китайска коприна, за да бъде в тон с червената копринена покривка на леглото, която сега беше безнадеждно намачкана сред разхвърляните чаршафи.

Индия се приближи към страничната масичка и без да бърза, запали цигара. Седна. Кръстоса крака, повдигна глава и му отправи поглед, който би предизвикал сърцебиене у всеки мъж.

— Индия, изслушай ме! Исках да ти кажа, но изчаквах, докато те запозная с тях. Индия, те не са толкова лоши — те са като всяко друго семейство. Кончита, моята мащеха и жена на боса, ме е отгледала от бебе. Обичам я като родна майка. Тя ти изпраща поздрави. Татко също. Той с нетърпение очаква да те види на обяд следващата неделя. Кончита е планирала голямо семейно събиране в твоя чест. Слушай, трябва да забравиш всички тези глупости, които пишат вестниците за клановете. Половината от тях са измишльотини. Понякога направо падам от смях, като чета тия глупости.

Индия мълчеше. Да седи на оживена щастлива маса сред смях или кавги — цял живот беше копняла да има голямо семейство.

Сега имаше. Единственото, което трябваше да направи, беше да забрави кои са. Стой тихо, не говори, никога не питай! Като съпруга на Джак щеше да има всичко. Знаеше какво я очаква. Искаше да го изтрие, да го заличи. По-добре да се върне в Лондон, да живее в малка квартира, да си изкарва прехраната сама.

— Аз никога не виждам нещата откъм смешната им страна — каза тя. Пое дълбоко дим и малко се поуспокои. — Джак, трябва да знам дали работиш за тях.

— Голяма част от моята дейност е свързана с бизнеса на фамилията, да. Преди всичко — в реинвестиране на печалбата.

— Реинвестиране на криминални печалби!

— Занимавам се с легитимни предприятия — същите, с които бих се занимавал при всеки друг бизнес и, както е при всеки бизнес, тези въпроси не бих искал да обсъждам вкъщи. — Индия искаше да го попита дали е замесен в убийството на хора, но не посмя. Може би от страх, че той няма да отрече. — Индия, има неща, които не мога да обсъждам с теб, неща, които не се обсъждат със съпругите.

— Ооо! — Тя дръпна от цигарата. Усети сух, горчив вкус в устата си. — Има нещо, което трябва да те попитам и да получа отговор.

— Разбира се. Какво е то?

— Забъркан ли си в бизнеса с хероин? Или семейството ти? — Индия знаеше, че от отговора на този въпрос зависеше дали ще го напусне, и то веднага.

— Не. Не се занимаваме с такива работи и ти трябва да ми повярваш! — Той издържа погледа й.

Индия първа отмести очи.

— Защото аз не бих могла да живея с това — каза тя. Гласът й беше дрезгав, в него звучеше паника и уплаха. — Трябва да ми кажеш истината.

— Истината е нещо много сложно — меко отговори Джак. — Понякога са необходими компромиси. — Индия го погледна. — Господи, добре: истината е, че не се занимаваме с хероин.

— Много добре тогава. — Тя облиза пресъхналите си устни с лепкавия си език. — Ти ли беше изпратил човек да ме проследи, мъж със сив костюм?

Очите на Джак се присвиха:

— Защо мислиш така?

— Видях го, когато излязох от къщи. Отидох до черквата. Там седях дълго, размишлявайки върху това, което ми беше казал Съни. Когато излязох, той още ме чакаше, но не ме видя. Може би защото не се върнах при колата. Имах нужда да се поразходя. Колата е още там, фактически… Ти си го пратил да ме шпионира, нали?

Погледът му се изостри. За момент му мина мисълта, че го лъже, но само за момент.

— Трябва да разбереш, че баща ми има много врагове и всеки от фамилията трябва да има охрана. Да, имаме човек, който те охранява. Той е добър, един от най-добрите.

— Горила, така ли?

— Прекалено много гледаш телевизия! — сряза я Джак. — Ръководя бизнеса си като всеки друг. Не държа горили на щат. Моля ти се, Индия, може ли да кажа на Кончита, че ще дойдеш на обяда? — Той я гледаше — не просто я гледаше, той я изучаваше. Преценяваше я. Индия се почувства като заек, хванат в капан.

— А Съни? Къде е той?

— Върна се във фирмата. Не беше подходящ. Уилма не го харесваше. — Той се изправи. Извади малко пакетче от джоба си и го пусна в скута й. Наведе се, целуна я леко по главата и тръгна към вратата. — Между впрочем — каза той, като се обърна, — мъжът със сивия костюм се казва Поли. Той ще замести Съни.

Индия гледаше пакетчето. Вдигна рязко глава.

— Не! — Изглеждаше, като че някой я беше ударил в стомаха.

— Не се тревожи — каза Джак, леко обезпокоен, — няма да те придружава непрекъснато. Говорих с татко и той се съгласи. Но в къщата трябва да има някой, когато аз излизам. — Отвори вратата: — Тази вечер няма да се прибирам за вечеря, по всяка вероятност ще закъснея. — Вратата тихо се затвори.

Остана неподвижна цели десет минути и накрая започна да разтваря плътната сребриста хартия, с която беше опакована една кутийка за бижута. Отвори я. Беше огърлица от диаманти с изумруд. Къщата „Сотби“ би била щастлива да предложи такава ценност на търг. Човек нямаше нужда от лупа, за да разбере, че камъните са истински. Индия я извади — ослепителните диаманти трептяха в ръцете й. Тя ги разглеждаше от всички страни. Закопчалката беше златна, с голям изумруд, вграден по средата. След това забеляза гравирания надпис от заоблени извити букви. Вгледа се внимателно и разчете италианската дума „етернаменте“, която означаваше „завинаги“.

Осъзна подтекста: „Сега ми принадлежиш. Нямаме кръвна връзка, но ти си част от клана“. Самите думи нямаха такова голямо значение, колкото начинът, по който ги произнесе, студеният гняв в гласа му.

— О, господи! — Тя захвърли колието, кутията и сребристата хартия върху леглото и обви тялото си с ръце. — О, господи! — Цялата трепереше.

Почувства носталгия към къщата на Рос, към сивото удобно ежедневие, децата, познатите неща.

Долу се затръшна врата и тя се сепна. Имаше чувството, че се е захлопнала зад гърба й вратата на килия. Чу отново шум и втренчено се вгледа.

Както седеше и безпомощно гледаше вратата на спалнята, чу стъпки, движение. Зад вратата имаше някой. Не беше Уилма или обичаен шум, свързан с домакинството. Индия бавно се изправи, крадешком се промъкна до вратата, стъпвайки по мекия скъп килим, който Джак особено ценеше. Подът изскърца и тя спря.

Тишина.

След това чу тихи, отдалечаващи се стъпки. Междувременно се беше окопитила. Отиде до вратата, отвори я, но нямаше никого.

Не грешеше. Само преди секунди някой стоеше до вратата на спалнята й. Джак вече беше излязъл, не беше и Уилма. Тогава разбра: този някой трябва да е мъжът в сиво — новият, който зае мястото на Съни и когото Джак нарече Поли.

Бързо грабна дрехите, които й попаднаха под ръка, и за пет минути се облече.

Щом влезе в кухнята, се увери, че това беше онзи, който й посочи отец Фицджералд. Нещо повече — той беше бодигардът, чието приличащо на пор лице гледаше от снимката във вестника, която Джеймс беше изрязал. На снимката гангстерът Салваторе Колтели излизаше от ресторанта „Гамберони“ в Ню Йорк. Откритието я вцепени.

Поли я погледна и се надигна от масата, където седеше пред чаша кафе:

— Госпожо! — Вежлив, безстрастен, приветлив. Това обаче не променяше нещата. Индия го погледна в очите — в тях нямаше и следа от топлина или някакво чувство — абсолютно безизразни, дори хищни. Видя го такъв, какъвто й го описа отец Фицджералд. И този човек живееше в къщата им и щеше да изпълнява заповедите на Джак! Ударът беше тежък.

Уилма дойде от сутерена. Носеше панер с чисто пране. Чехълът й се подхлъзна на кухненските плочки. Поли тутакси се спусна да й помогне. Беше взел панера от ръцете й, преди Индия да е разбрала какво става.

— Е, недей се престарава, а? — каза Уилма, но Индия забеляза, че беше поласкана.

— Нали ще искаш да ти донеса и дъската за гладене, мамче?

„Мамче?“

— Ех, много е мил — каза Уилма със задоволство, когато Поли отиде за дъската.

„Мил?“ Ръцете й бяха влажни от пот. Според отец Фицджералд новият й телохранител беше наемен убиец, а тук шеташе из кухнята и се правеше на работлива пчеличка.

Индия имаше усещането, че главата й ще се пръсне.

Цяла нощ премисляше всичко, което й се беше случило. Ако не беше отишла именно този ден да си прави косата… Ако не беше срещнала Джак и не се беше влюбила в него…

Но всичко това бе вече свършен факт. Тя се омъжи за него, свърза се със съпруга си за добро и лошо и лошото беше, че той е син на сицилиански мафиот, който ръководи престъпен бизнес, тероризира хора, убива за пари и власт или просто онези, които се изпречат на пътя му.

Тя се омъжи за човек, който прикрива връзките си с Мафията зад почтено име. Дори Джак, както сам твърдеше, да не е въвлечен в криминални престъпления, тя би била много наивна, ако си мисли, че бизнесът на фамилията — изнудване, проституция, заробващи заеми, рекет и прочее — не е един постоянен източник на средства и за него.

Да го остави! Да се върне в Лондон!

Но какво ще прави там?

Няма значение. Там ще е в безопасност. А дали ще бъде? Тя наблюдаваше как Поли монтира дъската за гладене.

Той стоеше тук, на пет-шест крачки от нея в топлата кухня, и се мотаеше с гладенето на Уилма. Неочаквано вдигна главата и я погледна с безжизнените си, потайни полицейски очички. В този миг Индия разбра, че ако някога напусне Джак, никъде няма да намери убежище.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Наоколо не се виждаше жива душа. Високите врати се отваряха автоматично. Електронна система осигуряваше охраната. След тях вратите безшумно се затвориха. Джак натисна газта на мерцедеса, който брат му Анджело беше изпратил на летището, и огледа акрите зелена торф, търсейки доберманите.

Никой не се мяркаше: нито кучета, нито въоръжена охрана на входа — Кончита се бе погрижила да организира представянето на Индия пред семейството. Джак въздъхна с облекчение. Погледна Индия, която седеше неподвижно до него. Разочарова го отказът й да сложи колието, но знаеше, че е права. Може би беше прекалено фрапантно за неделен семеен обяд.

Минаха покрай стара каменна постройка, служила някога за прибиране на файтоните, а сега бе обвита в чемшир и електронни системи. Долу помещенията бяха превърнати в просторни гаражи, а на горния етаж имаше малки стаи за обслужващия персонал. Самата къща, масивна сграда от бетон, се издигаше над нещо, което би могло да се оприличи само на бетонен паркинг за коли.

Дон Салваторе се чувстваше щастлив единствено когато пред погледа му се простираше празно пространство. Въпреки кучетата и сложните алармени инсталации, на които можеше напълно да се довери, той смяташе, че дърветата и храстите служат само за прикритие на нападателите, и затова не виждаше ползата от тях.

Фактически босът не обичаше и прозорци, поради което на долния етаж нямаше никакви прозорци и къщата приличаше на крепост. Като компромис към жена си Кончита беше разрешил да се направят прозорци на горните два етажа. Беше отстъпил и пред силното й желание да отглежда рододендрони. Те бяха зад къщата, при кучкарника, в началото на тревните площи, които се простираха до високата бетонна ограда на имението.

Щом мерцедесът спря, входната врата се отвори и от нея излезе жена с пуснати тъмни коси и пълнички ръце. Индия внимателно

разглеждаше къщата. Джак слезе от колата и целуна Кочита по двете бузи, попита я как е, след което като нежен съпруг заобиколи колата и подаде ръка на Индия да слезе.

Обядът беше определен за един часа: оставаха още десет минути. Не особено деликатно Кончита ги подкани да побързат към асансьора, който ги изкачи нагоре. Върху лицето на Индия беше застинала стъклена усмивка, която всеки момент можеше да се счупи и разпилее на парченца. Още с отварянето на вратата се чуха приветствени възгласи и те се озоваха в голяма стая.

Кончита се усмихна и кимна, когато Джак нежно, но решително хвана Индия за ръка и започна да я представя. Най-напред тупна по рамото един доста младолик мъж, според Индия около трийсетте, подстриган „канадска ливада“:

— Доведеният ми брат Том и жена му Бетси. — Джак шумно я целуна по бузата. Бетси носеше очила с червеникавозлатиста рамка във форма на бадем, които стигаха чак до слепоочията й.

— Обзалагам се, че си най-прекрасното създание — сърдечно я поздрави Бетси, като задържа продължително ръката й, за да я огледа по-добре.

Джак притисна в обятията си тъмнокоса жена, придържаща с ръка към рамото си спящо бебе — мъничко създание със слабички като на щурец крачета и ръчички, които се подаваха от плетена вълнена пелена в кремав цвят. Жената беше доведената му сестра Тереза. Индия дори не бе подозирала за нейното съществуване. Тереза я прегърна:

— Определено си много сладка.

Стана ясно, че съпругът на Тереза няма да присъства, тъй като е на работа. Индия си помисли с каква ли работа е зает. Но никой не попита и тя си замълча.

Том осведоми Индия, че е ветеринарен лекар в Луисвил, щата Охайо, има две деца, които в момента са при дядо си и нареждат пъзела с Тадж Махал. С начина, по който каза всичко това, сякаш искаше да подчертае: „Живея почтено, работата ми е открита и се ползва с уважение, а чаровният възрастен човек, който си почива в кабинета и реди гигантски пъзели с любимите си внучета, е така мил, както всеки обикновен дядо, и Норман Рокуел спокойно може да го помести на корицата на съботния «Ивнинг Пост». Няма значение, че

зад гърба си има много грехове за корупция, впрочем напълно естествени залитания и грешки за всеки един от големия бизнес“.

Стаята беше с ламперия и обзаведена с големи масивни канапета и фотьойли, тапицирани с хубава, мека като коприна кожа. „Май че е кожа от гущер“ — помисли си Индия, докато сядаше и се оглеждаше наоколо. През широко отворените прозорци влизаше приятен полъх, който допълваше старомодните вентилатори на тавана.

Вратата се отвори и в стаята влезе нисък набит мъж, сложил на раменете си две деца, които се заливаха от смях. Той широко се усмихваше. Разкопчаната риза разкриваше окосмените му гърди. Човекът, който така демонстрираше удоволствието, което изпитва от контакта си с внуците, беше Салваторе Колтели. След него вървеше млад, изключително широкоплещест мъж, облечен в бежово сако и черна, закопчана до якия му врат риза — Анджело.

Индия, която импулсивно се беше изправила на крака, стоеше неподвижна като статуя и мечтаеше да притежава способността на хамелеоните — да промени цвета си и да стане невидима. Джак я побутна напред. Салваторе веднага остави децата и с приятелска сърдечност широко разтвори ръце към нея.

Прекрасната му усмивка и цялото държание показваха по един очарователен начин удоволствието, което изпитва от срещата с любимата съпруга на Джак. Извини се, че не я е посрещнал веднага, но внуците му така били увлечени от нареждането на пъзела, че не могъл да ги откъсне. Излъчваше такова достолепие, че за минута Индия забрави какъв в действителност е той.

Всичко беше толкова… — тя огледа стаята — толкова обикновено. Те изглеждаха мили, въпреки внезапното ужасно съмнение, което я обзе, когато си подаде ръката на Анджело и почувства, че само едно неправилно движение — и той ще си я отдръпне.

Беше направо шокиращо да седи на масата до Салваторе Колтели (Джак седеше на другия край до Кончита), да пие от виното му и да се смее на анекдотите, които разказваше и които наистина бяха много смешни. Тя не можеше да знае, че босът покорява всички присъстващи с изключителния чар на обноските си. Беше известен с това.

Чувството на неловкост се появи отново по средата на десерта, приготвен от Кончита — „офелия мадонита“ — прекрасна паста, вътре

с крем от подсладено сирене, ароматизиран с канела и лимон.

Салваторе говореше за метеорологичните промени в глобален мащаб, когато изведнъж погледна Тереза:

— Как е Роко? — попита той със загриженост в гласа.

— Добре, татко.

— Мъжът ти не ни е удостоил с присъствието си днес. — Дон Салваторе се усмихна.

— Има проблеми, татко, трябва да работи. Той позвъни да ти каже… — Терезината уста беше голяма и можеше да издърдори не това, което трябва.

Всички мълчаха.

— Чуй ме, Тереза, мило дете, кажи на Роко да дойде при мен в пет часа днес следобед. — Той си сложи още една от бадемовите пасти на Кончита.

— Добре, татко.

Джак започна да долива вино във всяка чаша подред. Напълни чашата на Индия, усмихна й се доволно и продължи да обикаля масата. Том разказваше, че използвал кабинета на местен зъболекар за своите животни и когато веднъж един пациент на зъболекаря влязъл и заварил на стола упоена немска овчарка, на която Том почиствал зъбите, вдигнал врява до бога.

Салваторе не слушаше, беше се наклонил към Индия:

— Джак си е намерил прекрасна английска лейди за съпруга — сподели той, като я потупа по ръката и се усмихна. — Правите ни чест. Мога да си обясня неговата припряност. Внезапната ви сватба ни изненада.

Индия го погледна и забеляза пронизващия блясък на очите му, които иначе изглеждаха благи и меки. Това я обезоръжаваше, чувстваше се безпомощна като човек, който търси игла в пухен юрган. Освен това лекото разногледство в очите му я караше да мисли, че с едното око я гледа, докато разговаря с нея, а с другото я изучава.

Нещо се навиваше и развиваше дълбоко във въображението й.

— То беше… — Устата й съвсем пресъхна. — Ние просто…

— Разбирам — каза той любезно, — спомням си как стават тези неща. Ах, Бог е милостив и неведоми са Неговите пътища. — Той примигна и бързо се прекръсти: — Фредерико беше най-големият. Много тежко преживях смъртта му. Сега Джак трябва да заеме мястото

му. — Хвана китката й. От странния му поглед дъхът й спря. — И ти трябва да разбереш колко важно е това за мен. — Гледаше я, както би гледал малко животинче в клетка.

Тя усети ръка върху рамото си и буквално скочи на крака. Беше Джак. Той се наклони над нея, за да й каже, че излиза да телефонира, и да я предупреди, че скоро ще трябва да тръгват за летището, за да хванат полета до Вашингтон.

Точно се канеше да кимне с глава, когато срещна погледа на Анджело, седнал от другата страна на масата: очите му бяха пълни с омраза…

Тя затаи дъх: имаше чувството, че е върху движещ се глетчер. Лицето му беше сурово и безизразно — лице на убиец.

Тези хора не са добри. Босът е лицемерен като папагал. Той контролира и анализира, Анджело убива, а Джак води преговорите. Джак бе приветливата фасада на престъпната организация. Побиха я тръпки по цялото тяло. Обзе я паника. Тези мъже са толкова опасни, колкото си ги представяше, и знаеше, че цял живот, колкото и дълъг да е той, тя ще се страхува от тях.

Колкото повече осъзнаваше това, толкова повече усмивката й придобиваше смисъл на предизвикателство срещу смъртта. Беше блестящо представление. Тя се усмихна на боса, на Анджело, обърна се усмихната към мъжа си, чиято ръка все още лежеше тежко отпусната върху рамото й.

— Разбира се, скъпи, върви! Тръгвам, щом кажеш.

Тя се усмихна и го съпроводи с поглед. Притежаваше специфичния английски чар на мекота и отстъпчивост. Усмивката й беше приятна и естествена като на старомодна провинциалистка. Тя беше новата сладка жена на Джак и се усмихваше, защото знаеше, че животът й зависи от това.

* * *

Индия насочи колата по Дюпон Съркъл. Искаше да стигне до Кънектикът авеню. Що за лудница? О, господи, грешно платно: няма да успее… Трябва да завърти отново… Пролука… Сега! Тя се шмугна с колата на крайна скорост, прекосявайки по диагонал две платна.

Господи! Сърцето й биеше нервно. Избърса челото си и се лепна до огромен бял олдсмобил с подвижен покрив и блестяща броня, от онези, чието производство беше спряно от 1973 година. Тя вече беше част от безмилостния поток от коли, който течеше нагоре по дългия булевард към Чеви Чейс.

Въпреки че нямаше два часа, по всяка вероятност отец Фицджералд вече беше приключил с изповядванията, които започваха в един часа. Избягваше да идва тук, след като свещеникът й беше разказал всичко при последното й посещение преди три седмици. Сега черквата й се струваше зловеща. Предпочиташе Църквата „Света Троица“ в Джорджтаун, която й беше по-близо и по-удобна.

Тя вече не беше младоженката, безумно влюбена в мъжа си. Това, което й разкри свещеникът, най-напред я шокира, а после я опустоши. Сега знаеше за какъв мъж се беше омъжила, познаваше семейството му, знаеше какъв ще бъде животът й. Шофирайки нагоре по хълма в този прекрасен слънчев ден, тя мислеше единствено за Джак и как да го напусне.

Паркира на Кънектикът авеню срещу библиотеката на Чеви Чейс, като по този начин избегна хаоса на движението по булеварда. Ставаше горещо, задушно. Остави памучния си жакет в колата, затвори внимателно вратата и пресече късото разстояние до църквата. Под палещото слънце леката блузка залепна за тялото й като втори пласт кожа. Въпреки това тя се помота още малко пред входа, преди да влезе в прохладния сумрак на църквата.

По това време на деня имаше малко хора. Някои се молеха, други се упражняваха на органа. Тя потопи пръсти в светената вода, прекръсти се и коленичи, преди да седне на една от пейките. Наведе глава. Вратата изскърца и тя отвори очи. Пламъчетата на свещите трепкаха в полумрака. Чу приглушените стъпки. Когато вдигна поглед, свещеникът стоеше до нея.

Тя се облегна напред, хващайки се за дървената облегалка на скамейката пред нея.

— Отче, трябва да говоря с вас! — каза тя.

Той не отговори доста дълго време и Индия отново почувства някаква неестествена студенина в иначе красивото му лице. В следващия миг обаче тя изчезна, стопена напълно от хубавата му сърдечна усмивка.

— Елате, ще отидем в служебното помещение — каза той и я поведе през цялата църква. Влязоха в малка стаичка. Той й предложи стол, сам седна и извади кутия с цигари: — Пушите ли?

— Да. — Тя си взе цигара от кутията, която й поднесе, наблюдавайки китката му, която се подаваше изпод черните ръкави: колко бели и дълги, особено изтънчени бяха силните му ръце. — Благодаря. — Тя се усмихна. — Оставих моите вкъщи. Опитвам се да ги намаля. — Същото се отнасяше и до хапчетата. Искаше да ги намали. Те само я отдалечаваха от реалния свят, а в крайна сметка тя се чувстваше още по-депресирана. Имаше усещането, че е върху подвижни пясъци и това я плашеше. Знаеше, че трябва да спре. Едно по едно. Индия запали цигарата си от клечката кибрит, която той й поднесе, пое дълбоко дима, след това въздъхна успокоена и изпусна кълбенца дим.

— Излязох прав — тихо каза отецът.

— Какво да правя? — Ще са й необходими пари и трябва да ги вземе назаем. Ейдриън си има свои финансови проблеми. Най-естествено е да поиска от баща си. Но може ли? След като захвърли чека му? След презрението, което демонстрира? Да му каже, че се е омъжила за мъж от Мафията и й трябват пари, за да избяга от него?

Отец Фицджералд внимателно я гледаше:

— Какво знае Джак?

Тя му разказа как бе протекъл разговорът:

— Попитах го за тайните банки… Той нищо не отрече. След това трябваше да го излъжа. Казах му, че Съни е бил пиян и ми е казал всичко. Джак повярва. Не зная какво ще стане със Съни, но хич не ме интересува. — След това Индия разказа как е заварила Поли в собствената си кухня. Тя забеляза безпокойство на лицето му. Почувства облекчение. Трябваше по-рано да дойде и да му разкаже.

— Сега проследи ли ви?

— Не — решително поклати глава тя. — Не, сигурна съм. Но той ме плаши. Наистина. А Джак… той само наблюдава и чака… — Какво? Тя знаеше какво. Джак я чакаше да отиде при него. Той я желаеше. Индия съзерцаваше пепелта от догарящата цигара. Разказа на отец Фицджералд и за срещата със семейството на Джак.

— Салваторе Колтели? — Свещеникът опря лакти върху масата и продължи да я наблюдава над сключените си пръсти.

— Да. Най-напред бях учудена колко сърдечни и мили са те — говорят за обикновени неща. По време на обяда седях до Салваторе. — Тя продължи да разказва какво се е говорело, как Анджело я гледал: — Мислех, че ще скочи през масата и ще ме хване за гърлото, такава омраза имаше в очите му.

— Е, добре, както виждате, Джак направи това, което баща му винаги е искал: ожени се за мило, уважавано момиче от неопетнено семейство. Вие сте част от плана, от една голяма схема. Анджело мрази Джак. След като Фредерик беше убит, Анджело се надяваше след смъртта на баща си да оглави бизнеса, да стане „капо де фамилия“. А сега кой става? По-малкият брат.

— Да, струва ми се, че е така — замислено каза Индия. Да, вече светлинни години я делят от обичайния й начин на живот.

— Как прие Джак това?

— Не съм му казала. Не разговаряме по тези въпроси.

— Дори в леглото? — тихо попита той. — Леглото е мястото, където повечето семейства обсъждат проблемите си.

— Не спим заедно, отче. — Тя се изчерви. — Бракът ни още не е консумиран.

Свещеникът кимна. На Индия й се стори странно, че той прие този факт с известно облекчение. Миг по-късно той промърмори:

— Може би след време. — Но не го каза като окуражаване.

— Не, отче. Не мога да живея с това. — Индия му се усмихна уморено. — Нека да го формулираме така: знам повече за него, отколкото може да издържи нашият брак. Не мога да продължа да живея в тази къща и да се правя на негова съпруга… Толкова съм самотна. По-рано мислех, че съм самотна, но сега разбирам, че е било нищо в сравнение със сегашното състояние. Отче, имам нужда от помощта ви.

— Никога няма да бъдете сама — каза отец Фицджералд. — Бог е с вас. Той ще ви даде сили. — Замълча за миг, след което замислено продължи: — Чрез него ще намерите сили да запазите брака си. Трябва да помогнете на Джак да спаси душата си.

Лицето й се издължи. Нямаше предвид това, когато го помоли за помощ. Искаше да напусне Джак и именно затова бе дошла да търси помощ от отец Фицджералд.

Очите им се срещнаха. На слабата светлина, проникваща през стъклописите на прозорците, красивите му ясносини очи й се сториха така далечни, сякаш я гледаха от друг свят. Това, което й предлагаше да направи, беше невъзможно. Беше стигнала до положение, когато усилията й можеха да се съсредоточат само върху търсенето на избавление.

Считаше, че след като й беше разкрил жестоката истина, отец Фицджералд би й помогнал и да се спаси. Беше готова да предприеме и най-рискованите стъпки. Можеше да си смени името и да замине някъде, например в Нова Зеландия, да стане готвачка на овчарите в планините на острова. Никога нямаше да я намерят. Но й беше нужна подкрепа.

Отец Фицджералд сключи ръце върху масата и я погледна изпитателно.

— Не сте ли мислили да помагате на другите? Това ще отклони мислите ви от неприятностите.

Неприятности!? Индия погледна към стъклописа на прозореца, изобразяващ овчар, който помага на сакато агне. Сякаш търсеше неговото състрадание. Беше я сполетяло огромно нещастие, намираше се в бърлогата на вълци, които всеки миг може да се нахвърлят върху нея, а отец Фицджералд говореше така, като не ли тя си има дребни разправии с някакви нови съседи.

Тя горчиво се засмя:

— Откровено казано, мисля, че ми стигат и моите проблеми. — Овчарят я гледаше укорително с нещастното агънце в ръце. Тя се смути: — Е, имам предвид: какво бих могла да направя?

— Да работите с нас в Центъра. Помогнете ни да спасим живота на тези млади хора. — Отец Фицджералд стана, прекоси стаята и отвори вратата: — Елате да коленичим двамата пред олтара и да се помолим.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ливия Даненбърг влезе в кабинета, заобиколи огромното бюро на Джак от тисово дърво и коленичи с идеално изправен гръб до стола му. Беше облечена семпло, в едно от онези леки костюмчета, които караха счетоводителят й да изпищи, щом види цената. Беше с такава кройка, която загатва много, но нищо не показва. От мястото си, гледайки надолу, Джак можеше да види само дълбокото, изкушаващо деколте.

Боже господи, какво правиш? За бога, Ливия, стани! След десет минути кореспондентът на „Сънди Таймс“ ще влезе.

Ливия пое отпусната ръка на Джак и я пъхна в деколтето си. Отдолу беше чисто гола. Джак преглътна и изпита огромна необходимост да си оправи панталона.

— Кажи на тая твоя важна секретарка, че ако влезе, ще направим шведска тройка.

— Ливия, за бога…! — Ливия разкопчаваше едно от двете копчета на сакото си и всеки момент гърдите й щяха да се изсипят като узрели сочни плодове. Лъхна го парфюмът й — толкова топъл, подсказващ, примамващ… Джак си я представи легнала на пода пред него, с разтворени крака, с влажни, отворени, молещи го устни… Той се овладя: Ливия искаше нещо. — Престани! — Той сграбчи ръката й, когато тя с ловките си пръсти вече опипваше вътрешната страна на бедрата му.

— И на теб ти се иска, харесва ти! Ще ме заведеш ли на обяд? — Ръката й се изплъзна от неговата и тя посегна към ципа на панталоните му.

— За бога, Ливия не мога… — Гласът му прегракна. Ципът беше смъкнат. — Предстои ми… — Думите преминаха в стон. Ливия се изправи и вдигна полата си. Носеше колан за жартиери с малки бледорозови розички и светли, блестящи копринени чорапи. И второто копче се разкопча пред очите му… — обяд със сенатора…

Ливия бавно го възседна на стола и се отпусна. Беше много възбуден.

— Каролайн… — Той натисна копчето на интерфона. Гласът му беше тънък и слаб, като на болна птица. — Поеми всичките ми разговори. — Ръката му се отпусна и се премести към бутона за електронно заключване на вратата. Ливия правеше бавни движения, като го следеше с очи. Господи, беше много добра. Мека като… като… но и твърда, Исусе Христе, твърда! Лампичката на интерфона светна.

— Господин Донован, извинете, бях на другия телефон и не разбрах какво казахте. Господин Сирил Елис е тук. Да го поканя ли вътре?

В този момент не съществуваше нищо за Джак. Той плуваше някъде на дъното на океана, беше… Но Ливия се наведе и заговори по микрофона като една студена, строга учителка, която в момента помага на доста тъп ученик да се справи с домашната си работа:

— Господин Донован ще се освободи след пет минути. Бихте ли направили кафе за господин Елис? Благодаря, Каролайн.

Как можеше да говори така разумно и хладнокръвно, докато в същото време той се чувстваше толкова безволев, сякаш мозъкът му е размекнат като желе. Затормозеното съзнание на Джак смътно долавяше, че обстановката се натяга. Ливия ускори ритъма и той се устреми от дъното на океана нагоре — нагоре… Господи, той се разтапяше…

Ливия слезе от него и се отправи към банята, оставяйки го с изцъклен поглед, отпуснат върху черния кожен стол. След минута се върна с кристална чаша в ръка, до половината пълна с уиски. Той отпи глътка и започна да се оправя.

— Откажи срещата със сенатора. — Ливия си слагаше слънчевите очила „Палома Пикасо“. — И ще ме заведеш на обяд. — Тя искаше да се появи в хотел „Риц Карлтън“ с Джак под ръка и да покаже на приятелите си, че Джак все още й принадлежи, макар да е женен.

— Какво ще кажеш, ако вместо обяд го направим вечеря в Ню Йорк?

Ливия се съгласи. Бързо беше разбрала, че с Джак може и да няма второ предложение.

— Дадено — каза тя. Наведе се към него и завъртя езика си като пеперуда.

Джак я отстрани.

— Не започвай отново — помоли той. Знаеше обаче, че не звучи много убедително, затова стана и за по-сигурно се заключи в банята, за да се оправи.

* * *

Сенаторът Томас Едуард Кели, или Нед Кели, както беше известен в Капитолия, беше второ поколение американец. Прадедите му бяха сред онези ирландски фермери, които са емигрирали, за да избягат от картофения глад. Прекалено бедни, за да плащат наем в Бостън, те се набутали в една стая с още шестима други на една от онези пренаселени с бедни ирландци крайбрежни улици. Бащата на Нед беше израснал в строга религиозна общност с установени ритуали, правила и норми, характерни за Стария свят. Родовото съперничество и личните вражди разяждаха душата му като раково заболяване. Той се убиваше от работа на три места само и само синът му да учи в колеж.

Нед Кели знаеше кое има значение, за да се издигнеш и да бъдеш влиятелен в обществото. Благодарение на политиката беше получил известна власт. Амбициозен, агресивен, той увеличаваше тази власт, като установяваше контакти, включваше се в най-различни комитети, привличаше вниманието на пресата и телевизията. Чувстваше се добре в кипящата атмосфера на Вашингтон. Следобед речи, набиране на фондове, срещи с лобисти, делови и официални закуски, обеди и вечери — той беше брокер на политическата борса. Беше си създал име на най-голям радетел за спазване на етичните норми от страна на държавните служители. Той беше една от водещите фигури по всички важни въпроси: ред и законност против организираната престъпност, която беше направила кокаина така достъпен за всички, както бързите закуски; бореше се за запазване на живота — против абортите (ако именно това беше актуално в момента). По-малко известни бяха симпатиите му към ИРА, а още по-малко — и комбинациите, които правеше в тяхна полза.

Любимото му място за срещи беше „Мезон Руж“, където един обяд за двама струваше цяла седмична заплата в Бруклин, но сметката като правило се плащаше от лобиста, с когото имаше работа. Днес мястото на срещата беше Сити Клъб, където Нед знаеше, че ще има тиха маса, тъй като беше близък с председателя. Щом разбра, че срещата ще бъде в Сити Клъб, Джак се приготви да запише разговора на магнетофонна лента. Човек никога не знае — може някой ден Нед Кели да заеме важна длъжност и фамилията да се възползва от познанството си с него.

Сенаторът пристъпи към същността на въпроса веднага щом поднесоха бифтека:

— Имам нужда от помощта ти. Искам да купя хардуер — висока технология. Знаеш какъв вид — от ония, до които имат достъп само избрани хора от армията, и едно или две хубави неща, които в момента произвеждат европейците. — Той погледна Джак право в очите. — Знам, че помогна на ЦРУ да получат това, което искаха за малките войни, които водят по целия свят. Не казвам, че знам как си го направил. Единственото, което искам да ти кажа, е, че борците за свобода от ИРА имат нужда от нещо специално.

Джак си даваше ясна сметка: Нед Кели иска да получи оръжието, което му е необходимо. Иначе още на първата си пресконференция той уж случайно ще се изтърве по този повод: ще го каже невинно, но — за нещастие на Джак — цял свят ще научи. Джак, разбира се, ще отрича, но в крайна сметка ефектът ще си остане същият.

Нед Кели продължи:

— Приятелите ми искат часовникови механизми, каквито се използват на Континента. Добре е да вземеш системи с дистанционно управление, с микропревключватели, които се задействат от човешки глас.

— FX 401s — каза Джак. — Скъпи са и са под забрана. Трябва да помисля.

— Само ми кажи цената. Парите са налице. — Сенаторът даде знак на келнера: — Какво още, Джак?

— Едно кафе за мен — благодаря, Нед.

— Опитай това. — Келнерът беше донесъл бутилка ликьор с две чаши. Нед заяви, че това е единственият в света ликьор с най-дълбок и богат вкус и си наля голяма доза. Джак си помисли дали Нед Кели не

притежава акции в Световната корпорация на дестилаторите, след това отпи.

— Много е мек. — Джак разглеждаше етикета върху бутилката. — Говорим за кеш плащане, нали?

— Да.

— Хубаво ще е да знам хората, които стоят зад тази сделка. Можеш ли да ми ги кажеш?

— Джак, дори аз не знам кой подкрепя тази група. Работя с посредници. Единственото, което трябва да знаеш, е, че получихме солидна сума от неназован източник и ще има тлъста комисионна за теб, ако доставиш това, което се иска.

* * *

Отец Фицджералд даде на Индия два дни да си помисли върху предложението му. След това й телефонира, за да я попита дали ще може да дойде на следващия ден, за да помага в Центъра.

Индия смръщи чело: смяташе, че не се нуждае от подобно нещо. Искаше да се измъкне от собствените си главоболия, а не да се забърква в чуждите.

— Ще бъде само за няколко часа сутрин — добави отец Фицджералд, за да я насърчи, тъй като мълчанието й в слушалката беше прекалено дълго. — Мислите ли, че можете да се нагърбите с такава работа?

С чувството, че се забърква в нещо неприятно, тя отговори, че ще опита.

После той й предложи да дойде да я вземе.

— Не — отказа тя инстинктивно. Ако кара сама, няма да е обвързана и може да си тръгне, когато реши. — Благодаря, но за мен ще е по-удобно да дойда с колата. — След това го попита къде да паркира и по кои улици е най-добре да мине, макар да беше сигурна, че помни пътя.

Остави слушалката с мисълта, че ако й е неприятно, не е длъжна да продължи. От една сутрин нищо няма да й стане. И през ум не й мина, че ще си има проблеми с колата.

Фицроу я подсети за това, когато тя отиде до комбито, паркирано на улицата пред къщата:

— Мога само да кажа — Фицроу тъжно поклати глава, — че отиваш и паркираш в най-престъпната част на Вашингтон, където всеки, който мине покрай колата, ще си взима по нещо. — Той усилено лъскаше колата и гледаше Индия с безпокойство.

— Отец Фицджералд каза, че има място за паркиране в подземния гараж на Центъра. Не се притеснявай, Фицроу.

— Господин Джак сигурно няма да е доволен, че отиваш там сама.

Индия знаеше това. Но същата сутрин Джак беше заминал много рано за Ню Йорк и щеше да остане там няколко дни. Тя хвърли поглед към къщата с усещането, че Поли я наблюдава иззад прозореца, въпреки че не се виждаше. Той никога не се виждаше, но през цялото време Индия имаше чувството, че я наблюдава.

— Фицроу — каза тя любезно и седна зад кормилото. — Центърът е само на по-малко от десетина пресечки на север от Белия дом. — Замълча, а ръката й беше върху ключа за запалване. — Не казвай на Поли къде съм. Нямам му доверие, Фицроу. Моля ти се!

Фицроу смотолеви нещо: той не споделяше възторга на Уилма от присъствието на Поли в къщата, но същевременно разбираше необходимостта от охрана. Ставаха толкова нападения и кражби през деня, че хората се страхуваха да отворят задните врати на доставчиците по домовете. Всеки взимаше предохранителни мерки. Много хора имаха кучета.

Индия не запали колата, докато той не й обеща.

* * *

Инстинктът на Джак му подсказваше, че изчезналите пари са в ръцете на Нед Кели. Това беше причината да замине за Ню Йорк. Шофьорът го чакаше на летището, за да го закара директно при боса в Лонг Айлънд.

— Сенаторът знае ли? — попита Салваторе.

— Знае, че мога да доставя оръжие за ЦРУ, което американското правителство не може да получи по законен път — каза Джак. — Ясно

е, че знае източника ми или връзките или че цицаме от военните контракти.

— Трябва да изясним. — В момента босът нареждаше част от зелена ливада, осеяна с маргаритки, от пъзел, изобразяващ швейцарски планински пейзаж. — Знам, че нападението в салона „Фреди“ беше работа на хората от ИРА. Сега с нашите пари те идват при нас да купуват оръжие. — Той се усмихна със задоволство и подреди няколко части от пъзела, които оформяха пастир с козички. — Сенаторът ще ни върне парите.

Джак намери една част от ясносиньо небе и започна да търси мястото й над планинските върхове, докато чакаше Босът да измисли плана за действие.

— Сенаторът е играч — каза Салваторе, — голям моралист. Май чух в новините, че искал доживотен затвор за престъпниците, които изнасилват млади момичета.

— В негов стил е — каза Джак. — Той пледира за подвеждане под углавно наказание случаите на изнасилване.

— Предан на жена си и децата си, често ходи на черква, прави се на католик — размишляваше на глас босът.

— Играе на тази карта — съгласи се Джак. — Носи се слух, че скоро ще издигне кандидатурата си за президент.

Салваторе замечтано се загледа в излъчващата спокойствие сцена, която редеше:

— Ще кажа на Доменико Чечети да изготви подробностите. Ние ще направим предложение на сенатора — за теб е по-добре да оставиш тази работа на нас. Бъди готов само да прибереш парите.

Джак кимна.

След това босът обърна разговора към Индия, като каза, че такова сладко момиче от добро семейство, което не подозира нищо, е голямо предимство за Джак. Очите на Салваторе се губеха в затлъстялото му лице и Джак по-скоро усети, отколкото видя, втренчения поглед на баща си.

— Искам този, който ще ме замести в това семейство, да стои далеч от уличния бизнес, така че да бъде неуязвим — каза босът.

Джак разбираше какво има предвид баща му. Той, най-малкият син, ще бъде следващият бос във фамилията. Това беше логично и Джак го знаеше. Още като младеж беше убеден, че ще го предпочетат

пред по-големите синове. Подготвяха го за този момент: кръстиха го с английско име; завърши елитни училища; без да се афишира, беше ясно, че трябва да намери подходяща партия за женитба — нещо, което ще му помогне завинаги да скъса с миналото си на беден италиански емигрант и трайно да влезе в елитното общество на белите англосаксонски протестанти.

Вече е постигнал тези цел. Движи се сред най-заможните кръгове на обществото и има повече сила и пари от тях. Когато стане на петдесет, няма да го считат за парвеню, а ще го приемат като лидер на едно ново поколение. Дребните мошеничества, с каквито се занимава брат му Анджело, няма да съществуват.

Джак разбираше всичко това, но разбираше ли го Анджело?

* * *

Индия се наведе над кормилото; ръцете й здраво го стиснаха, докато се взираше за името на улицата. Беше тръгнала в правилна посока, на североизток, по една улица с боядисани в жълто-кафяво блокове, част от прозорците на които бяха закрити с дъски. Беше сигурно обаче, че това не е кварталът, в който отец Фицджералд я беше довел.

Не помнеше да изглежда чак толкова мизерно. Разбити коли — направо купища желязо. Толкова много черни лица… Въглени… Мотаещи се мъже, които я зяпаха със студени, тъпи погледи.

Индия зави наляво и напълно се увери, че е сбъркала. Пое по една странична уличка между изоставени сгради, но пътят по-нататък беше блокиран от хора, които седяха на земята и играеха някаква игра.

Нямаше никакво намерение да слиза от колата и да ги моли да се отместят. Натисна спирачките и даде заден ход. На ъгъла обърна и пое в обратна посока. Погледна назад и видя мъж с автомат през рамо, който я наблюдаваше. О, мили боже!

Тя продължи. На следващото кръстовище улицата й се стори позната. Сви наляво, премина две-три пресечки. (Господи, моля ти се, нека бъде тази!) Тресеше се от нервно напрежение.

След това видя на ъгъла църквата „Света Богородица“ и се поуспокои. Центърът се намираше малко по-нататък.

Нямаше къде да спре, тъй като входът беше задръстен с коли, и трябваше да го подмине. Цялата улица беше задръстена с коли. Нямаше място дори за една тротинетка. Индия едва паркира и слезе от колата. Огледа безпомощно улицата. Ако някой й отмъкне колата, повече никога няма да чуе за нея.

— Трябва ли ти помощ?

— Не — отговори Индия, преди да се е обърнала, а когато го видя, каза още по-остро: — Не, благодаря! Хм, добре съм, аз съм, ах…

— Сигурна ли си? Ще я паркирам и ще я пазя, докато се върнеш.

Дали не я мисли за луда? На години е млад, но изглежда подъл, долен, със златни обици и огледални очила — два кръга около очите, като плочки. Все едно, че разговаря с Тонтоне Макаут — в черно яке с метални копчета и съдрани джинси.

— Оставям я тук, след малко ще дойдат да я приберат. — Тя заключи колата. Той все още стоеше до нея, прокарвайки пръсти по лайстната. — Веднага ще дойдат — увери го тя и се отдалечи.

— Чух, че ще дойдеш да ни видиш. — Мел отвори вратата, след като тя позвъни. — Пристигаш точно навреме. Току-що сварих прясно кафе.

Индия го последва.

— Колата ми е отвън — засмя се тя нервно. — И ако не я приберем…

Телефонът иззвъня. Мел й хвърли извинителен поглед и отиде да вдигне слушалката. Индия се върна и надникна през вратата. Оня още стоеше там.

Мел говореше по телефона, който беше окачен на стената. Остави слушалката.

— Извинявай. А що се отнася до колата ти, нямаш проблем. Ще кажа на Дуейн да ти я паркира. Дай ключовете.

— Дуейн?

— Той е прислужник тук. — Мел излезе за момент.

— Внимателен ли е? — каза Индия със смутена усмивка, когато Мел отново се появи. — Защото…

— Разбира се. Дуейн ще се отнесе към нея като към дете.

Индия гледаше с широко отворени очи, като сърна, която вижда, че в гората е пламнал пожар. Мел я стисна за ръката и широка усмивка набръчка като хармоника и без това сбръчканото му лице. Беше около

петдесетгодишен, тежък, оплешивяващ мъж, свикнал с дамите, които се появяваха и гледаха час по-скоро да изчезнат. Обикновено те се задържаха около час, усмихвайки се неловко, и си отиваха. Никога повече не се връщаха.

Индия също стисна ръката му:

— Видях мъж с автомат няколко пресечки по-нататък.

— Сигурно е бил Узи.

— Какво?

Мел се ухили:

— Ще свикнеш.

— Да свикна? — Последните думи Индия произнесе почти със задгробен глас. — Не трябва ли да уведомим полицията?

— Не. Те си имат свои проблеми. Ела да те представя. — Подът на голямата стая, в която приготвяха и сервираха храната, беше залят със сапунена вода и един студент, дошъл да помага, енергично търкаше напукания линолеум. От съседната стая през дебелите стари стени едва достигаше приглушен звук от телевизор. Мел я поведе към групичка от четирима души, събрани в ъгъла, който служеше за кухня. — Това е доктор Бърнщайн, който идва сутрин за прегледи.

Докторът си наливаше горещо черно кафе от каната.

— Наричайте ме Арч. Всички така ме наричат. — Той се усмихна на Индия, гледайки я през полуотворените си кървясали очи. Изглеждаше така, като че ли се надяваше кафето да разтвори очите му.

Мел запозна Индия с момичетата, студентки от Вашингтонския университет. От разговора стана ясно, че на тях им трябва извънучебна практика, за да получат докторат по социология.

Влязоха няколко души, взеха си по чаша кафе и изчезнаха в стаята с телевизора. Студентките се заеха с проектите си. Беше доста спокойно. Искаше й се да знае дали винаги е така.

Мел обясни, че това е денят на плащането, когато пристига социалната помощ. Той добави, че на следващия ден трябва да се очаква лавина от наркомански проблеми.

— Така че ако искаш работа, ела утре.

Индия си помисли, че отец Фицджералд беше избрал именно този приятен спокоен ден, за да не я изплаши от самото начало. Тя каза, че иска да знае повече за проблемите, с които ще се занимава.

Мел й предложи да я заведе в кабинета на отец Майк, където ще може да прочете някои неща за информация.

* * *

Индия си представяше нещо функционално — бюро, шкаф и неизбежния куп от прашни папки. Разбира се, напукан гипсов таван.

Стаята, която Мел отключи, беше съвсем различна — прясно боядисана, обзаведена скромно, но с вкус. Имаше голямо полирано бюро, удобни столове, полици за книги, ниска масичка с плътна покривка отгоре. На стената висяха фотографии в рамки. Беше много приятна стая, собственикът на която очевидно идваше тук, за да размишлява.

Мел отвори висок, дълбок шкаф, пълен с папки. Извади няколко и ги сложи пред Индия. След като излезе, тя започна да разглежда снимките по стените. Те бяха плод на искрена, реалистична черно-бяла фотография за живота на улицата. Една от тях привлече вниманието й. Младо черно момиче. Красиво. На фона на невероятна мизерия.

Индия разгледа и другите и отново се върна на снимката с момичето.

Позата беше съвсем обикновена, но все пак имаше нещо вълнуващо, нещо внушаващо.

За момент остана втренчена в снимката, след това огледа стаята. Бюрото имаше дълбоки чекмеджета с богата дърворезба. Почувства внезапно желание да ги отвори. Устоя на изкушението и отново отправи поглед към снимките. Кой ги беше правил? Отец Фицджералд ли?

Зад бюрото имаше въртящ се стол от черна кожа с висока облегалка. Изглеждаше много удобен. Венециански завеси закриваха прозорците. Тя дръпна шнура и погледна през дървените щори към едно празно място, пълно с боклуци и стари гуми. Растенията в стаята бяха повехнали от юлската жега, но ръждясалата климатична инсталация, монтирана в долната половина на прозореца, вкарваше приятен хладен въздух.

Върна се бавно към масата и седна на един от столовете. Хубаво е просто да седиш. Спокойно е. Взе една папка и започна да чете.

Фактите бяха шокиращи. Малки деца — деца на шест-осем години — започваха да взимат наркотици.

Прочете за децата в училището „Хед Стар“ на Осемнайсета улица, които научаваха за наркотиците много преди да се научат да четат. За четиригодишните те бяха вече нещо съвсем обикновено. Индия си спомни за забавачката, която беше посещавала на тази възраст. Нищо, освен оцветяване на картинки и моделиране с пластилин.

Децата използваха обикновено изоставени общински сгради, където се събираха и взимаха наркотици. На снимките тези деца бяха около шестгодишни. Индия затвори очи. Господи, само на шест години!

Имаше снимка на момче на не повече от дванайсет години, с автомат на рамо. Приличаше на този, когото беше срещнала, и предполагаше, че е именно Узи.

Индия усети, че вратата тихо се отваря. Погледна леко замаяна. Отново беше изненадана. Отец Фицджералд беше влязъл в стаята. Носеше избеляла памучна риза и джинси — изглеждаше толкова различен в цивилно облекло. Спокоен, някак си по-свеж. Усмихна й се и усмивката му премина през нея като лек пламък.

* * *

Като правило, телохранителите сядаха в ресторантите, внимателно изучаваха цялото меню, дъвчеха храната така, като че ли всеки залък щеше да им бъде последен. Босовете им имаха пълно доверие и бяха убедени, че телохранителите им знаят не само какво става около тях, но и какво им влиза в гърлата. Доменико Чечети не хранеше подобни илюзии. Докато тихо разговаряше с Джак, двамата му бодигардове бяха заели позиции отпред и отзад, така че да наблюдават дали някой от списъка на Чечети не се храни именно в този ресторант и именно по това време.

Доменико беше убеден, че няма да бъде убит от човек извън бизнеса. Той познаваше всички професионални убийци. Малка беше вероятността да се сключи договор за главата му с някой непознат. Но все пак съществуваше. Ето защо той често сменяше координатите си,

никога не се хранеше два пъти в един и същи ресторант, не сядаше на една и съща маса. Винаги седеше с гръб към стената, за да има поглед върху цялото помещение. Усещаше, когато някой го наблюдава.

Срещу него бяха правени три опита за покушение. Вродената му хитрост го беше спасявала. Остана жив, защото не се предоверяваше на бодигардовете си. Тяхната задача беше само да му подадат ясен сигнал.

Тази вечер не се безпокоеше за собствената си сигурност, а за сигурността на Джак. Ставаше все по-ясно, че отношението на Анджело към брат му се ожесточава и може да излезе извън всякакъв контрол.

Доменико Чечети напомни на Джак колкото се може по-деликатно за необходимостта от засилена бдителност, тъй като не желаеше да се намесва в семейните вражди повече от необходимото.

— Две горили, които да ме следват неотлъчно из Вашингтон — това не е точно имиджът, който бих желал да си изградя. Във всеки случай Индия ще е против. Слушай, на нея й е трудно. Била е изнасилена във фризьорския салон, после Анджело й изкара акъла, като й изпрати снимката на убития Луиджи, а накрая Съни отваря голямата си глупава уста да й наприказва куп неща.

Начинът, по който се изразяваше Джак, караше хората да мислят, че слушат Уилям Бъкли младши. Но само десет минути разговор за семейния бизнес с Доменико Чечети — и Джак започваше да звучи като герой от долнопробен филм. Джак разхлаби вратовръзката си. Къде ги намира Доменико тези ресторанти? Мястото беше като запечатана пещера, осветявана от светкавиците на десетки фотоапарати.

— Климатичната инсталация не работи — обясни Доменико.

Джак откопча горното копче на ризата си.

— Ще се разправям със Съни. Знам, че е намислил нещо, и имам намерение да разбера какво е то. Така ще го оправя, че това ще му е последният номер.

— Искаш ли аз да се погрижа за това? — попита Доменико.

— Не. Това си е моя работа. Ти чу ли за това?

— Чух. Сещам се, че Съни вършеше много работа за Анджело.

— Ъхъ. — Джак се огледа за келнер. Господи, те бяха само двама и изглеждаха на осемдесет.

Доменико внимателно набучи на вилицата си един макарон:

— Слушай, Джак. Искам да поговорим за Анджело. Той е луд…

— Наистина е луд. Бандит. Когато става дума за по-големия ми брат, не мога да не се съглася с Индия. Той е идеален за уличен бизнес, разбира го. Иначе тестът му за интелигентност е около осем точки.

— Той е луд по въпроса за наследника — продължи Доменико, — това го гризе отвътре.

— Е, кое е новото?

— Новото е, че иска да те убие.

Джак вдигна поглед:

— Шегуваш се.

— Никога не се шегувам. — В рядък изблик на чувства Доменико мяташе огромни количества макарони в устата си, като дъвчеше ожесточено. — Това е важно, Джак — каза той, щом успя да проговори. — Вслушай се в съвета ми и си пази гърба.

— Знаех, че Анджело е шибан… — промърмори Джак, внезапно изгубил всякакъв интерес към храната. — Но да посяга на член от собственото си семейство…!

— Веднъж ти ми каза някои неща за Анджело, които смяташе, че трябва да знам. — Доменико извади плик от джоба си и го подаде на Джак. — Прочети го по-късно. Това е писмо от Бърни Лоб за Анджело. Никой не го е чел. Направи каквото е необходимо.

* * *

Джак се отнасяше с презрение към Бърни Лоб до момента, в който отвори плика и започна да чете писмото. Ясно беше, че Анджело и Бърни имат любовна връзка. Джак подозираше, но винаги бе смятал, че сексуалните проблеми на Анджело не го интересуват. Анджело беше свободен да прави каквото иска в личния си живот. Джак имаше либерални разбирания.

От изненада Джак остана с отворена уста. Върна се към началото на писмото, за да разбере какво всъщност четеше. В усилията си да възстанови предишната си позиция, Бърни започваше с ласкателства, после следваше (а почеркът ставаше отчаяно разкривен, когато Бърни изброяваше греховете на Анджело към него) поток от обвинения,

обиди, псувни, които накрая преминаваха в заплахи. Беше гротескно, като подслушване на разправия за най-интимни неща.

Джак нямаше представа за причината. Бърни внимателно беше избегнал фактите. Нищо, нито намек за някаква операция или сделка, нищо, което би могло да докара смъртна присъда, макар че съдържанието на писмото можеше да има ефект на бомба със закъснител, ако попаднеше не там, където трябва. Джак се засмя демонично при мисълта, че притежава това писмо.

Преди да прочете писмото, Анджело и Бърни Лоб не бяха в центъра на вниманието му, но сега ги чувстваше като трън в очите.

На Джак му беше ясно защо Доменико Чечети не беше осведомил боса. Цялата тази история щеше да убие стареца. Босът разбираше, че Анджело не е подходящ да оглави следващото поколение на фамилията, но все пак той беше негова кръв, негов син. Анджело чукаше Бърни Лоб — едно смрадливо лайно от покрайнините, което забогатя благодарение на тяхната фамилия, защото майка му се беше хвърлила в краката на Кончита с някаква сълзлива история, те се трогнаха и измислиха работа за сина й. Сега Бърни правеше за една седмица повече пари, отколкото цялото му семейство от шест братя и сестри за една година.

Босът не очакваше благодарност. Това, което очакваше, беше преданост. Предателството го съсипваше. Джак погледна писмото и разбра, че трябва да действа. Прибра плика. Необходимо беше да провери някои неща, така че когато бъде готов за действие, да се справи и с двамата наведнъж с един решителен, последен удар.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Дуейн си подаде главата точно когато музиката гръмна в слушалките му. Обиците му блестяха на следобедното слънце.

— Това твоята постоянна работа ли е? — попита Индия, шокирана, че именно той отговаря за колата й.

— Ами, разнасям нощем хамбургери от Макдоналдс, дявол да го вземе.

Дуейн беше докарал пред Центъра колата й от паркинга. Сега тъпчеше напред-назад и зяпаше как Индия оглежда предната броня на колата и мястото до шофьора.

Дуейн се спря:

— Няма защо да лазиш наоколо и да проверяваш боята, госпожо! — каза той с достойнство. — Аз й ударих едно миене.

Индия се изчерви и му подаде бакшиша, който Мел й беше подсказал, че се полага. За момент си помисли, че няма да го приеме. Дуейн си свали очилата и примижавайки, погледна през тях. Приличаше на младия Тони Къртис. Само че беше много по-обикновен. Без черните очила изобщо не изглеждаше страшен.

Накрая Дуейн прие банкнотата.

— Можеш да продадеш двайсет и пет дози кокаин. — Той погледна Индия с презрение, подозирайки с основание, че тя не знае какво е това доза. — Ампули кокаин… Можеш да продадеш двайсет и пет парчета само за един следобед и да направиш петстотин долара. Знаеш ли това?

Индия поклати глава и се усмихна. Гласът й беше спокоен и приятен както винаги.

— Ако искаш да прекараш следващите двайсет години във федералния затвор, продължавай.

Дуейн я погледна и избухна в истеричен смях:

— Ти къде живееш, госпожо? Никой не получава повече от пет години. Ченгетата напразно търчат. Не могат да хванат никого. Господи! Само да припариш до стълбите на моята къща, и се започва

стрелба. Ченгетата си оставят колата на улицата, хукват да гонят някого, а като се върнат, намират колата на трупчета. А полицейският участък не обича тия неща. Колко красавици има твоят старец?

— Моля?

— Коли. Колко коли има още?

Индия мрачно го погледна:

— Той притежава цяла дузина и ако чуя, че продаваш наркотик, ще го накарам да помогне на полицията, като им подари някоя и друга кола.

— Хъ? — Дуейн млъкна. — Занасяш ли се?

— Хич даже.

— Ще дойдеш ли и утре?

Беше ред на Индия да замълчи.

— Да.

— Добре тогава. — Той протегна ръка. Индия му подаде своята и той приятелски я стисна: — Ще бъдеш обслужена на ниво, госпожо.

* * *

Млечносивото небе този следобед като че ли захлупваше Вашингтон като оловен похлупак; под него градът вреше в неподвижния влажен въздух и бензиновите пари. Трудно беше дори да се диша.

Съни имаше същия проблем и във Флорида. Той седеше в един крайбрежен бар с жена над трийсетте, която се беше представила като Глория. В момента тя го работеше. Яркочервените й сексапилни нокти се впиваха в бедрото му и намекът беше ясен. Тя беше пищна, с дълги крака, които сякаш започваха от гърлото.

Щеше да бъде идеално, ако не дъвчеше дъвка, докато му говореше. Питаше откъде има такива мускули? Съни беше свикнал на това. Е, и какво, по дяволите! Дори начинът, по който дъвчеше дъвката, беше секси. Кармининените й устни издаваха слаби, мляскащи звуци и това започваше да му действа. Когато каза, че е масажистка и работи вкъщи, той се възбуди. Под бара пръстите й започнаха да се движат нагоре по крака му, като леко го пошляпваха в ритъма на фънк музиката. Съни започна да чувства ритъма.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми направиш масаж в твоята къща? — едва успя да изрече той.

— Разбира се, момчето ми. — Господи, колко секси беше! — Слушай, сладурче. — Тя си оправи косата, опипа колието на врата си. — Взимам на час, но след това може пък ти да ме масажираш — добави с многозначителен дрезгав глас.

Съни се опита да се усмихне.

Парите не бяха проблем. Всъщност Съни имаше много пари, много повече от когато и да било досега. Тук му харесваше.

— Аз също взимам на час — каза й той.

Двамата избухнаха в смях от тази шега. Той поръча още два джина с тоник. След като ги изпиха, излязоха. Яркото слънце навън ги заслепи. Съни си сложи огледалните черни очила.

— С твоята или с моята кола? — ухили се Глория. Размаха под носа му ключовете от колата си, насочи се към една яркочервена спортна кола и се качи в нея. „Тя наистина обича червения цвят“ — помисли си Съни. Учуди го колко добре караше, след като беше пила. Живееше в хубава къща.

— Ей, много е готино тук — каза той, възхитен от обстановката. Имаше голяма маса за масаж, купища пухкави хавлии, мазила, кремове и барче, пълно с бутилки.

— Това не е всичко. Ела насам. — Тя вървеше пред него. Направо беше чудесна с малкия си задник, който поклащаше пред очите му…

Съни видя голяма вана, монтирана в дървена подставка. Две трети от ваната бяха с кал. Той попита за какво е тази кал.

— Това не е обикновена кал. Донесена е от Мъртво море. Пълна е с минерали. — Тя му каза, че час, прекаран в тази кал, заменя четири часа физкултурни упражнения. Спомена и името на известна филмова звезда с невероятни мускули, който правел тези процедури всеки ден. Съни беше впечатлен. — Разбира се, както казах, това струва немалко пари. Повечето мъже, които познавам, не могат да си го позволят.

— Аз мога. Как действа? Просто влизаш вътре и седиш ли?

— Първо я затоплям. — Тя посочи към термостата на стената, който регулираше топлината. Градусите вървяха от едно до дванайсет. — Поставям го обикновено на две и слагам този дървен капак отгоре. — Тя му показа дебела дъска с форма на подкова, изрязана в единия

край, за да пасва точно по врата. — Това запазва температурата на калта — обясни Глория. — Топлината е необходима за разширяване на порите, така че минералите да проникнат в мускулите ти — четири е най-горещото, което може да се изтърпи.

— А на дванайсет сигурно става горещо като в ада — каза Съни.

— Налага се от време на време да стерилизирам калта — обясни Глория, движейки ръцете си нагоре по краката му. — Не искаме никакви малки буболечки да се завъждат вътре, нали? — Ръцете й се движеха възбуждащо нагоре. Съни почувства, като че има тухла в панталоните си.

— Ела, ще направя по едно питие най-напред. След това ще поработя върху разкошните ти мускули. Това ще те отпусне — нежно измърка тя.

Докато лежеше на масата за масаж, ерекцията му получи такъв наплив на кръв, че беше почти болезнено. Въпреки това той се чувстваше така сънлив, че не можеше да направи нищо. Искаше да я чука, но не можеше да задържи отворени очите си.

Глория спря, щом се увери, че Съни е готов. Членът му започна да се отпуска като офицер, разбрал, че войниците зад гърба му отстъпват.

Без да губи време, Глория претършува дрехите му, докато намери малък бележник в предния джоб на хавайската му риза. Тя фотокопира съдържанието с малък специален ксерокс, който се побираше в средно голямо куфарче. С удоволствие натискаше бутоните: обичаше тази малка машинка.

Глория приключи със съжаление и върна бележника в джоба. Направи си кафе и го изпи, докато чакаше Съни да се събуди. Таблетките, които беше сложила в питието му, нямаха продължителен ефект, но действаха толкова, колкото беше необходимо. Не даваха и странични ефекти. Съни трябваше да си помисли, че масажът й е бил толкова добър, та е успяла да го приспи.

* * *

Най-напред й се стори, че пред вратата на Центъра някой е оставил вързоп стари дрехи, докато вързопът не се размърда. Появи се

кичур черна коса и едно лице й се усмихна.

О, мили боже!

Индия плахо се усмихна:

— Отворено е, ако искаш да влезеш. — Тя завъртя дръжката на вратата и подканващо я отвори. Главата започна да се върти енергично, докато накрая изчезна.

На вратата се показа Лени. Беше болезнено чувствително момче, дори нервно, със склонност да се самонаранява. Тя го видя за първи път предишния ден. Той стоеше на прага и пукаше пръстите си.

— А, това е Малкълм — каза Лени.

Индия влезе. Лени я последва. Беше малко след десет часа, но помещението гъмжеше от хора. Отец Фицджералд разговаряше с група младежи, седнали около масата.

— Малкълм се върна — изкрещя Лени и започна с още по-голямо ожесточение да пука пръстите си.

— Спри с това идиотско пукане, кучи сине! — изкрещя някой.

— Я млъкни! Млък! Педераст такъв! — изпищя Лени разярен. Направо полудяваше. В стаята настъпи пълна бъркотия.

Арч Бърнщайн се подаде от малката стаичка, която използваше за лекарски кабинет:

— По дяволите, какво става тук?

Мел Устър се обърна.

— Дошъл е Малкълм. Не иска да влиза.

— Добре, ругатните няма да помогнат — извика Арч, опитвайки се да надвика крясъците наоколо.

— Никой не го ругае — отговори Мел.

Гласът на Лени се извисяваше над цялата шумотевица. Той цвилеше в истерия като кон в горящ обор.

Никога не беше си представяла подобно поведение — побъркващо, непонятно. Винаги бе избягвала хората, които дават публична изява на грижите си. Индия се почувства безполезна, не намясто — жена от средната класа, живееща в хубав крайградски район, в свят на удобства и привилегии — може би щеше да бъде по-подходяща да подрежда цветя в някоя болница.

Свещеникът прекоси стаята и се изправи до нея с високата си, спокойна осанка. Наведе се и прошепна нещо на ухото на Лени.

— А-а? — Лени избърса с ръкав носа си и започна да се успокоява. — А-а? — повтори той и решително се отправи към вратата. Отец Майкъл остана до Индия.

— Какво му казахте? — попита тя учудена.

— Напомних му, че по телевизията вече предават „Господин Ед“. Лени живее с телевизионните си програми, а „Господин Ед“ е любимото му предаване. — Той я погледна и загадъчно се усмихна: — Да отидем да поговорим с Малкълм и да видим какво става.

Отец Фицджералд стоеше на прага, почти до преминаващите по улицата хора, и разговаряше с вързопа, увит в проядено от молци, останало от Втората световна война палто. По всичко личеше, че свещеникът плува в свои води.

Не беше така и с Индия. Тя вече не виждаше защо трябва да участва в този спектакъл. „Щом тоя хлапак иска да бъде антисоциален тип и да се вргаля с тия дрипи, ами нека се вргаля“ — мислеше си тя.

— Струва ми се, че Малкълм би хапнал няколко парчета кекс — каза отец Фицджералд.

Индия погледна с известно съмнение към купчината дрипи, но забеляза, че оттам я гледаше едно око и сякаш й казваше: „Защо не идеш да донесеш глупавите кексчета, както ти казва той?“.

Изглеждаше доста предизвикателно, но Индия се обърна и отиде за кекса. Мел поне, изглежда, че си беше възвърнал доброто настроение.

— Как се справяте навън?

— Сега правим пикник — каза Индия с облекчение, което отдавна не беше изпитвала.

Тя се върна с три чаши кафе и с по две бисквити за всеки, тъй като Мел нямаше повече от кейка. Малкълм успя да изяде бисквитите си, без да си подава главата от палтото. После се изправи. През целия си живот Индия не беше виждала нещо по-потресаващо от това момче. С едната ръка крепеше до гърдите си скъсана книжна торба с целия си багаж, а с другата придържаше панталоните си. Отец Фицджералд отвори вратата и Малкълм се шмугна вътре.

След като се раздели с палтото си, нищо не можеше да го спре на едно място. Дори когато седеше, краката му не спираха да се тресат. Беше като стар, раздрънкан парен котел.

Малкълм й се усмихна с широка, беззъба усмивка и тя се предаде.

— Започнал с крек — каза отец Фицджералд, — после минал на хероин. За пари се продавал на стари дебелаци. Предозирал се и едва не умрял. Намерили го паднал сред чувалите с боклуци и го откарали в болницата, за щастие, точно навреме. Треперенето, което имал, отзвучало. Лекарите казали, че организмът му се е прочистил от наркотика и го изписали. Отнякъде чул за черквата „Света Богородица“ и дойде.

— А след това? — попита Индия.

Двамата седяха в кабинета на отец Майкъл и пиеха чай. Той беше по риза с къси ръкави, а тя — в стара памучна пъстра рокля и сандали на бос крак.

— Не се оправи. Беше без работа, без социални помощи, и скоро се върна на улицата. Мотаеше се из разни приюти и цикълът започна отначало.

* * *

На бюрото пред Джак бяха разпръснати фотокопията от бележника на Съни. Върху страницата, която най-много го интересуваше, имаше грубо начертана схема с номерирани квадрати и с по две главни букви. Нямаше нищо други интересно. По всяка вероятност светският живот на Съни беше доста сив.

Нищо не беше отбелязано, дори обичайните часове за лекар или зъболекар. Джак изучаваше схемата. Хрумна му идея. Глория беше фотокопирала само страниците, на които имаше нещо записано, а те не бяха много. Но в края на някои от тези малки тефтерчета се съдържаше обикновено много специална информация, като например фазите на луната — приливите и отливите. Джак вече беше сигурен, че номерата съответстват на датите и часовете на приливите, а буквите са инициали.

Той се обади на секретарката си по интерфона, обясни й какъв бележник му трябва и я помоли да отиде да го купи. Облегна се назад и се замисли.

Беше сигурен, че Анджело и Бърни Лоб са инициатори на план за завземане на част от наркопазара. Иначе никога не биха могли да излязат на преден план. Той може да си прави всякакви предположения, но никога няма да разкрие връзките им. Сега обаче започва да разбира как действа схемата. Анджело държи края на веригата тук, Бърни като куриер работи на другия край на веригата — в Латинска Америка, а Съни е свързващото звено.

Всичко има в схемата — дати, часове. Той ще я разгадае. Докарват материала по море. По всяка вероятност с инициалите са означени дистрибуторите. Съни складира наркотика, а те идват и си го разпределят. Реши да започне със Съни. Ще спипа тоя кучи син! С Анджело и Бърни ще е трудно. Трябва да ги хване едновременно. След като приключи операцията във Флорида, те взаимно ще се изядат кой е бил предателят.

* * *

От време на време Том отиваше във Вашингтон да се види с Джак. Жена му Бетси с нетърпение очакваше тези пътувания. От една страна, те й даваха възможност да обиколи бутиците по Вашингтон авеню и „М“ стрийт — двете главни улици в Джорджтаун, които всеки ден привличаха тълпи купувачи от всички райони на града. А, от друга, това беше добра възможност да се обади на Индия.

Бетси седеше отпусната на канапето с вдигнати крака и чиния с голямо парче торта на скута. Днес беше с бифокални очила с розови пластмасови рамки, чиято ексцентрична форма правеше очите й да изглеждат като разместени.

— Не знаеш? Не мога да си представя, че Джак не ти е казал.

— Никога не е споменавал за къща на крайбрежието — каза Индия. Тя се протегна за каната от бял порцелан със сини орнаменти и наля още чай на Бетси. — И къде казваш, че е тя?

О, нещо става. Джак не изглежда щастлив. А Индия е болезнено слаба. Да не говорим, че тя самата прибави доста към теглото си, след като се омъжи. Не обръщаше внимание на това, но Том непрекъснато я дразнеше.

— Заливът Чезъпийк. Да, мила. Чудя се защо Джак не ти е казал.

— Чезъпийк! Наистина. — Индия остави каната. — Бих искала да я видя. Бетси, поискай ключа от Джак и да отидем.

— Индия — тихо каза Бетси, — наред ли е всичко? Имам предвид между теб и Джак. Добре ли я карате?

— Какво? Да, разбира се. Всичко е тип-топ.

— Щастлива ли си? Индия, направо не знам какво ще стане, ако ти и Джак не сте щастливи. Татко Салваторе иска да сте добре. Той много държи младите да са добре. Много се разстройва, ако някой брак се разпадне. На практика не си спомням някой някога да се е развел. Е, това, което стана с Тереза и Роко, но…

Индия изпитателно погледна Бетси над чашата си с чай и си спомни хубавичката доведена сестра на Джак, напрегнатото й лице и отсъствието на Роко от семейния обяд.

— Какво е станало?

— О, господи! Нищо ли не ти е казал Джак? През август Тереза и Роко се бяха счепкали като две кучета. Татко трябваше да оправи нещата… — Бетси изписука като малка птичка: — А, ето го и Джак! Джак, точно навреме идваш. Сядай до мен.

Джак стоеше на вратата. Приближи се и целуна Индия с леко нахална небрежност. Тя почувства твърдата му уста и бързо избърса ъгълчето на горната си устна. След това той целуна Бетси.

— Джак, ах ти, непослушно момче, да държиш в тайна вилата на залива! — сгълча го Бетси.

Джак прегърна Бетси през раменете и я притисна. Смехът му беше малко злобничък. Заяви, че не обича крайбрежието — мръсотия, тълпи народ пъплят по пясъка, навсякъде пясък. Не можел да спи. Крясъците през нощта отвън направо го невротизирали. Той и Индия искали да купят къща в ловните полета на Вирджиния.

Последното беше нещо ново за Индия. Тя прикри учудването си и продължи да му налива чай. Вдигна очи и се усмихна на двамата:

— Така ми се иска да видя тази къща! Бетси също иска. Можем да отидем сега.

— О, ще бъде великолепно — подкрепи предложението Бетси. — Къде е Том?

— Том е зает — отговори й Джак и погледна Индия с присвити очи. — Аз дойдох само да взема едни материали. — Той се надигна от

канапето и изгълта чая си. — Е, момичета, искате ли да се присъедините към нас за вечеря в клуба?

— Джак, искам да заведа Индия да види къщата. Има много време до вечеря. Знам ви вас с Том. Бизнес! Хъ! Ще хлътнете в бара и бог знае кога ще излезете за вечеря — издърдори Бетси с категоричен тон. — Джак, кълна се, ако не ми дадеш ключа…

Беше изненадващо. Джак нито се ядоса, нито отказа. Само въздъхна и погледна Бетси със сдържано раздразнение:

— Добре, добре. Ако тръгнете веднага, гледайте да се върнете навреме за вечеря. Карайте внимателно, чували ли?

* * *

През август жителите на Вашингтон — разбира се, онези, които можеха да си позволят да имат летни къщи — изчезваха от града по традиция, останала от времето, когато още нямаше климатични инсталации и съсипващата лятна жега на това бивше блато прогонваше дори най-издръжливите.

Джак говореше за къщата като за вила. В действителност тя беше само една тясна двуетажна дървена постройка, която се нуждаеше от незабавно боядисване. Той я беше получил от една сделка през студентските си години в юридическия факултет. С доста момичета беше спал в нея. Това изолирано място беше чудесно за щури купони, евтини момичета и евтино къркане.

Докато караше за срещата с Том, Джак си спомни за момичетата и купоните. И особено за един купон и за едно момиче. Не можеше да забрави начина, по който тя си плъзгаше ръката надолу до онова твърдо нещо в панталона му, начина, по който стенеше, докато той я любеше.

Отдавна не беше ходил във вилата.

Сети се за гърдите на Ливия. Как потрепваха само, когато тя се свличаше на пода, очаквайки го. Чудеше се дали ще има време да я посети преди срещата с Том.

Не, сигурно не. Е, нямаше да е достатъчно. Господи, на тази жена напоследък й избиват бушоните.

* * *

Бетси караше по околовръстното шосе, което опасваше града с дължина шейсет и четири мили. След час и двайсет минути стигнаха залива.

— Том каза, че се занимаваш с благотворителна дейност. Как върви тя?

— Харесва ми — каза Индия. — Не мислех, че ще мога, но се справям. Харесват ми хората там. — Вярно беше, че тя се справяше. Освен всичко друго, това й даваше възможност да се откъсне от мислите си. Забравяше проблемите си, омразата към Джак и ужаса от Поли.

— Ето я — каза Бетси, — вече се вижда.

Къщата беше отдалечена от шосето. Колата се друсаше по разбит черен път, който водеше до там. Най-близките съседи живееха още по-нататък, почти на самия плаж, където свършваше пътят. Редица от криви стари борове разделяше двата имота.

Индия хареса къщата от пръв поглед. Вътре все още имаше удобни, вече избелели мебели и навсякъде се носеше аромат от бор и море.

— Съседите са наистина мили хора от щата Мейн. Някакви държавни чиновници — обясни Бетси.

Индия се почувства като у дома си. От дълго време не беше изпитвала това усещане на сигурност, което имаше сега.

— Искам да идвам тук и да прекарвам всяка свободна минута — каза тя. — Чудесно е. Не мога да повярвам, че наистина съществува.

— Чудя се защо Джак не я ползва вече — каза Бетси. — Може би се притеснява за сигурността, но сега има Поли…

— Поли… — Лицето на Индия се изопна. — Не го искам тук.

— Не харесваш ли Поли?

— Не, аз… — „Бъди внимателна. Бетси е от фамилията.“ — Всъщност наистина не го харесвам. Нали знаеш, бих искала да разполагам с това място като с нещо…

Бетси разбираше. Понякога мъжете ставаха като животни, твърде брутални. Понякога Том… е, повдигаше й се… Господи, понякога й се

искаше да притежава къща на брега на морето, където би могла да се скрие. Обзе я внезапна сестринска симпатия към Индия.

— Знаеш ли, ще говоря с Джак. Ако се безпокои за сигурността, нищо не пречи да се поставят допълнителни ключалки. Пък и щори на прозорците. Нали знаеш какво имам предвид? Те са специални. Не се безпокой. Остави на мен. Джак е сладур, но може да бъде и упорит.

* * *

Когато на следващата сутрин Индия влезе в кухнята, разбра, че Джак беше тръгнал вече за летището. Поли седеше на масата с разтворени вестници и четеше клюките.

Индия знаеше, че Джак притежава нежност и вродено чувство за приличие. Е… Дълбоко в себе си го знаеше, но наетият въоръжен мъж, който седеше в нейната кухня и четеше вестник, беше нещо, с което не можеше да се примири. От него губеше самообладание. Минаваха й възможно най-ужасните и разстройващи мисли. Живееше в страх от него, страх от наблюдаващите я очи и уши. Той беше като страшния вълк от детските й сънища, като остър бръснач безразсъдно оставен на масата в хола.

* * *

— Лени е издълбал тази голяма дупка в крака си — каза Арч Бърнщайн.

Индия стоеше до леглото за прегледи, а доктор Арч започна да развързва бинта. Тя вече беше предупредена, че Лени сам си нанася рани.

— Кажи ми какво си използвал, Лени? — попита Арч.

— Пирон. — Лени спря да човърка коричката на раната и с мрачно удоволствие гледаше как му развиват бинта.

— Ръждив пирон, нали? — поправи го докторът тъжно. Повдигна марлята и внимателно погледна гноясващата рана. — Пипал ли си я, Лени?

— Не — излъга Лени безгрижно.

Индия почувства капки пот по челото си. Арч дезинфекцираше инфектираното място.

— Това, изглежда, е мъртва тъкан — виж черното петно тук! — каза той на Индия. — Да, това е мъртва тъкан.

Юлският ден беше горещ и влажен, а ръждясалата климатична инсталация само раздвижваше горещия въздух, а понякога даже и това не правеше. Индия едва издържаше задуха.

От бюрото зад гърба й иззвъня телефонът.

— Аз ще вдигна — каза Арч. — Можеш ли да промиеш раната и да почистиш инфектираното място?

Индия се обърна към таблата, сложена на една масичка. Взе с пинцета тампон памук и го потопи в купичка с разтвори. Периферно забеляза как Лени посяга към раната. Погледна и видя, че той вече почти забиваше нокти в раната.

— Лени, моля ти се! Дръж си ръцете отзад. — Тя преглътна. Усети, че й се гади. — Ще внимавам да не те заболи.

Обля я гореща вълна. Натисна раната с намокрения тампон и внимателно започна да я почиства.

Арч се обърна, затваряйки телефона, и каза:

— Хубаво я почисти!

Индия кимна. Изхвърли мръсния тампон в една книжна торба, както я беше учил, и взе нов.

Усети, че мястото на раната не е спокойно. Не изглеждаше да го боли. Лени се тресеше, но сякаш повече от удоволствие, отколкото от болка. Цялата вътрешност в отворената рана като че ли се движеше. Докато я промиваше с памука, изведнъж от вътре изскочи голямо парче месо и се плъзна по крака на Лени.

Индия изтърва пинцетата и запуши устата си с ръка, защото почувства как стомахът й се повдига до гърлото. Разбра, че й прилошава. Край, всичко беше дотук! В този момент Лени чоплеше гноящата рана и се мъчеше да напъха в нея окапалото парче. Гледката и зловонието бяха страшни. Все по-силно й се повдигаше. Опита се да махне ръцете на Лени от тази мръсна каша, която беше собствената му плът…

Извърна глава и се втурна към вратата. Обърна се, изпаднала в пълна паника, и видя, че Арч я гледа с ужасен поглед, а кървавата маса продължаваше да се стича по крака на Лени. Изхвърча от стаята,

затръшна вратата и се облегна на нея, все още с ръка върху устата си. Виждаше осакатения крак, кървавото месо, което изведнъж се отделя и се хързулва надолу по крака…

Един глас, един много внимателен глас я повика:

— Индия?

Тя отвори очи и видя пред себе си свещеника.

— Знаете какво е направил Лени с крака си, нали? — Тя шепнеше. Все още имаше усещането, че ще се строполи.

Отец Фицджералд пристъпи по-близо и сложи ръка на рамото й. Това й подейства успокоително.

— Знам. Ужасно е.

Индия се почувства виновна.

— Не трябваше да бягам така от него.

— Не се тревожете — каза той. — Лени ще го приеме като комплимент. Елате, ще ви направя чай.

Той свали ръка от рамото й, но не се отдръпна. Двамата тръгнаха по коридора, като разговаряха приятелски, и чувството за близост помежду им ставаше все по-осезаемо. Тя не спираше да говори, сякаш имаше нужда да преодолее тишината.

Той отвори вратата на офиса, погледна я и тя усети, че той мисли за същото. Изведнъж се почувства гола пред него, порочна и любяща, и още по-хубава.

* * *

Джак беше посрещнат на летището в Маями от Фингърс Нейтъл, един от неговите доверени хора. Беше си разработил една цялостна система. Хората, които зависеха от него, изпълняваха само неговите нареждания и се отчитаха само пред него. Фингърс беше направо фантастичен. Нямаше секретна комбинация, която да не може да разгадае.

Паркираха в една странична уличка на безопасно разстояние от къщата на Съни.

— Сигурен ли си, че са взети всички мерки? — попита Фингърс. Беше го шубе от Съни.

— Сигурен съм. — Джак широко се усмихна: — В момента той се наслаждава на живота. Ако реши да се прибере по-рано, Глория ще ни предупреди по безжичния телефон.

Къщата се намираше встрани от пътя, зад един гъсталак от нискостеблени хвойнови дръвчета. Зад къщата имаше плевня и конюшня с двойка коне. Наоколо се навъртаха две кучета, които излаяха за всеки случай. Изглеждаха доста охранени. Джак ласкаво им заговори, като ги нарече „моите момчета“, и им даде по парче месо, което носеше в найлонов плик в джоба си.

Щом влязоха в къщата, веднага пристъпиха към работа, Фингърс се зае с касата, която откриха зад една фотография на Съни, сниман зад кормилото на океанска яхта.

— Чудесно — възкликна Фингърс.

Той отвори чантата си и извади цял комплект от хитроумни инструменти заедно с един калкулатор и миниатюрен компютър, който можеше да прави същински чудеса. После се зае с работа.

Джак отиде в плевнята. Зад купа от бали сено откри почти цял тон висококачествена колумбийска марихуана. Веднага пресметна, че от уличната продажба на това количество ще се получат най-малко два милиона долара. Потупа конете по гърба, огледа конюшнята и мина през гаража, в който стоеше един шевролет и един скутер.

Когато се върна в къщата, Фингърс вече беше отворил касата. Вътре намериха списъка на дистрибуторите, часовете на явките, дати — въобще, богата информация.

— О-хо, Съни всичко си е написал. Страхотно! — каза Фингърс.

Джак сравни списъка с изчисленията, които беше направил от бележника на Съни.

— Бях прав. Алехо си взима стоката нощес. Чувал ли си за Алехо? — Алехо беше кубинец, подъл и злобен, ако му се изпречиш на пътя.

— Аха. Добре, че не съм на мястото на Съни. — В касата имаше пачка пари. Фингърс бързо ги преброи. Бяха около четвърт милион в стодоларови банкноти.

Джак си помисли, че сумата ще свърши добра работа. Имаше достатъчно, за да си възвърне разходите по тази операция, а и да даде тлъсти награди на момчетата. Взе безжичния телефон.

— Окей, момчета, идвайте. Вземете бусчето.

Бяха четирима, а с Джак и Фингърс ставаха шестима. Според него им трябваха трийсет минути, за да вдигнат марихуаната. След това щеше да посети Съни с двама от горилите.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сани беше сигурен, че Анджело ще убие Джак за тая работа, без да му мигне окото. Лежеше до шия в топлата кал. От двете му страни стояха две горили. Ръчищата на единия, който седеше в горния край на ваната, бяха като лапи на расова хрътка. Сани не можеше да мърда, а Джак стърчеше над него с бутилка „Олд Наполеон“ и му предлагаше да си пийне, знаейки, че това е любимият му коняк.

— Какво, бе? Какво искаш? — викаше Сани. — Никога в живота си не съм близвал „Олд Наполеон“.

Джак се изсмя: Сани си беше един долен лъжец.

— Искам да си поговорим — рече той. — Да ми кажеш някои неща.

— Какви неща? Опитвам се да започна спокоен живот…

— Качвай! — нареди Джак и Глория отпусна ръката си върху бутона за температурата.

— Какво? Не! Хей, ти, почакай малко!

— Сега ще пиеш ли или не? — попита Джак. Търпението му се изчерпваше. — Защото иначе… — Той погледна Глория: — Увеличи я на „шест“!

— Добре, добре, ще си пийна — опита се да изхитрува Сани. — Не ми се искаше да се напивам, затова!

— А защо не? Защо да не се позабавляваме? — Джак опря шишето до устните му. Едроръкият извади нож и започна да си чопли ноктите. Джак настоя Сани да продължи да пие: — Знам, че ти харесва… Всеки път, като не го правиш, ще повишаваме температурата-.

Сани започна да вие като сирена, но после престана да се лигави. Джак пристъпи към въпроса, който отдавна искаше да зададе. Първият въпрос, който зададе, бе за времето на срещата.

Сани се престори, че нищо не знае. За да го постресне, Джак нареди на Глория да увеличи температурата на „седем“. Сани се раздвижи. Калта шумно забълбука от усилията му с ръце и крака да

отмести дъската… Калта сякаш тежеше цял тон. Той се отпусна задъхан. Джак поклати глава със съжаление.

— Не! — развика се Съни, когато Глория се раздвижи. — Ще говоря, всичко ще ти кажа! Само ме измъкни оттук, за бога!

Джак искаше да знае всичко за операциите — време, имена, дати. Търгували ли са с хероин — количество и качество. Малко по малко Съни разказа всичко. Джак повярва на историята на Индия (не бе я поставил под съмнение). Това, което се бе случило, беше минала работа и Съни си плащаше за нея.

А Съни дори нямаше понятие за това.

Когато привършиха бутилката, Джак вече беше събрал достатъчно информация, за да ликвидира операция „Флорида“. Смяташе да убие всички замесени — всички под ножа, всички до един. Анджело и Бърни. Така им се пада.

Измъкнаха Съни навън, защото калта започна да клокочи. Лицето му гореше като лагерен огън, бе червено като триумфалните ракети по случай Деня на независимостта. Върнаха го обратно в къщата му и го оставиха съвсем пиян да се срещне с Алехо.

* * *

Междувременно във Вашингтон Индия разопаковаше обемистия колет, пристигнал тази сутрин в къщата. Вътре имаше луксозен синьо-бежов китайки килим. Подарък от баща й за сватбата им. Имаше и картичка: „На Индия и Джак с бащинска благословия“. Колетът пристигаше от Хонгконг. Баща й пътуваше из Азия с интимния си приятел.

Килимът беше тежък и пищен. Тя пристъпи по него с босите си крака. Харесваше й допира с фината вълна. Дебел, прелестен, дори повече от великолепен, той изглеждаше направо предизвикателно на фона на избелелите стари килими.

Тя реши да го опакова и да го вземе със себе си в крайбрежната къща, където смяташе да прекара уикенда, докато се върне Джак. Можеше да тръгне от Центъра утре рано следобед, за да избегне претоварения петъчен трафик по изходните шосета вечерта.

* * *

Алехо беше дребно кльощаво човече с голямо шкембе. Съни се олюляваше и полагаше усилия да се държи на крака и да не се оригва.

— Боклук! — крещеше Алехо. Той бръкна в сака и извади още една шепа. — Боклук!

— Ъ? — премигваше Съни. — Ъ?

Алехо го ритна в ребрата. Съни отново премигна, изненадан как е възможно дребен човек като Алехо, с такова голямо шкембе, да вдигне кривите си крака толкова високо и да го ритне с такава сила. Съни машинално разтърка удареното място и бавно започна да осъзнава опасността.

— Боклук! Ти мислиш, че ще купя боклук! Главата ти е пълна с боклуци!

Съни се оригна:

— Това не е боклук, а първокачествена марихуана.

Алехо закрещя думи, които Съни не беше чувал преди това, но му се стори, че долови „пъзльо“ и „лайно“.

— Ще те убия! — проговори на английски Алехо.

— Какво ти става, приятел… — Съни се опитваше да провеси ръка около врата на Алехо, но това беше последното, което успя да стори. Със светкавична бързина Алехо замахна към него и острието го прободе в ребрата. Опитвайки се да проумее какво става, Съни се строполи на колене и потъна в мрак.

* * *

В петък следобед свещеникът надникна в багажника на комбито и попита:

— За колко седмици заминавате все пак?

Индия се засмя:

— Багажът изглежда много само заради килима.

— Ще ми се да видя този килим.

— Заповядайте на гости, тъкмо ще ми помогнете да го постелем — пошегува се тя.

— Мога да намина в събота. Имам път натам при едни приятели, които живеят на трийсетина километра южно от Анаполис. Ако ми дадете адреса, ще дойда.

* * *

Дървените стени бяха олющени и имаха крещяща нужда от пребоядисване. Индия смяташе сама да боядиса цялата къща. Искаше й се да чувства умората от тежка физическа работа. Изнасилването бе отнело твърде много от нейната жизненост и енергия. Даже прекалено много. Тя изтощено се отпусна на земята до една раковина.

Ако боядисването на къщата я умори твърде много, би могла да наеме някого от местните работници. Бе изстъргала старата боя от рамките на кухненските прозорци и бе маджунирала пукнатините. Обмисляше какво трябва да свърши най-напред. Беше горещо. Великолепното ясно и слънчево утро бе преминало в потискаща жега и мараня. Тя избърса с ръка челото си и посегна към потната си буза.

— Здравейте! Пие ли ви се бира?

Индия се обърна стресната. Свещеникът беше дошъл до задната част на къщата, без тя да го усети. Носеше тъмни слънчеви очила, избеляла синя риза, бели памучни панталони и мокасини. Смееше се.

— Ами, да, благодаря.

— Заповядайте! — Той сложи пред нея опаковка от шест бири „Милър Лайт“, отвори една от запотените кутии и й я подаде. Индия жадно отпи и остави хладната вкусна течност да се стича по гърлото й.

— Мммм! — Тя избърса устата си с опакото на дланта и се намести по-удобно върху топлата песъчлива пръст, като опря гръб на дървената стена: — Как ме открихте? — попита тя.

— Човек винаги ще открие този, когото търси, в задния двор на къщата му. — Той също седна до нея. Усмивката му премина в смях, като я видя такава изпотена, изпоцапана, целите й ръце в бяла боя. — Или поне в събота сутрин.

Индия се опита да си припомни образа на онзи отец Фицджералд — висок, строг и суров, който стоеше пред нея в деня на сватбата. Образът му беше прогонен и полузабравен като нощен кошмар. Не

можеше да свърже усмихнатия, спокоен мъж до себе си с онзи свещеник.

— Къде смятате да го сложите? — попита отец Майкъл. Беше влязъл в спалнята с килима на рамо и оглеждаше стаята.

— Там, където стоите — отвърна Индия.

— Не смятате ли, че трябва да се махнат тези стари рогозки и да остане само дървеният под?

— Да, ама ще ми коства много усилия…

— Не и ако имате помощник! — весело отвърна той.

През следващия час те се заеха усърдно да разчистват изсъхналите стари рогозки от пода в спалнята. После, целите покрити с прах, в неспирен смях, с усилие ги изхвърлиха през прозореца.

Рогозките тупнаха долу в буренясалата градина.

— Ооох! — изправи се Индия и се подпря на стената. Гърбът я болеше. Беше горещо и вътре, и навън. Потта се стичаше по гърдите й. Тя затвори очи: — Отче, за нищо на света не бих се хванала отново с тази работа.

— Не ми викай „отче“! — каза той доста внимателно. Индия отвори очи и го видя да стои до прозореца — просто стоеше и гледаше навън. Лицето му беше неподвижно и напрегнато. Зад него полуразгънатият китайски килим, изоставен на пода, изглеждаше някак посърнал и невзрачен. Някъде много отдалече се чу гръмотевица, в небето пропищя чайка. Тя виждаше и чуваше, но в горещата, пулсираща тишина я владееше едно-единствено чувство — тъмен инстинкт, свързан с него, точно с него.

Индия се отблъсна с ръце от стената. Искаше й се небрежно да мине покрай него, да слезе долу и да си вземе още една бира. Може би нямаше да успее, сигурно това изискваше свръхчовешки усилия — не знаеше и не би могла да разбере.

Майкъл бавно обърна глава и започна да й говори. Едно прибързано движение — и нейните големи тъмни очи ще се разтревожат като на подплашена сърна и той ще я загуби. Всичко сега зависеше от търпението му.

Стори му се, че усеща лудото биене на сърцето й, както когато я намери в салона на Луиджи — окървавена и заклещена до стената. Тогава беше погледнал в очите й и сякаш през някаква врата премина в друго, напълно непознато пространство. Тогава осъзна, че всички

канони и забрани, наложени му от Църквата, не ще го спрат да опознае тази жена. В клиниката беше стоял пред вратата на стая двеста и четиринайсет, в която Индия Грей редуваше съня и безсъзнанието, просто като някой от свещениците, заети с работата си в оживената болница.

Седмица по-късно я бе наблюдавал, когато коленичи за причастие, затворила очи и здраво стиснала юмруци.

В деня на сватбата лицето й беше отдалечено и неясно под булчинския воал, но очите й показаха, че със сигурност го е разпознала. Той знаеше кога идва сама в църквата и кога е била проследена. Сега тя стоеше пред него — неговата наранена, тъжна гълъбица — и той вече не беше църковният служител, а просто мъж, осъзнал чудото „жена“. Дали случайно, по някакъв каприз на съдбата, или по Божия промисъл, той вече беше част от нея и цялото му лице изразяваше желанието за любов и секс. Никакви подбуди в душата му вече не можеха да оспорят този факт или да го предотвратят.

Тя беше толкова близо, толкова близо! Той протегна ръка към нея, устните му бавно се сляха с нейните, а пръстите му галеха косата й.

— Не… Не! — Тя се опита да го отблъсне.

Той я залюля в прегръдка и допря устни до челото й:

— Не? — попита той.

— Не!

Майкъл приготвяше чай в кухнята. Той не знаеше, че на Индия й стана приятно, когато я целуна. Не знаеше, че тя усети прекрасното топло чувство, което почти беше забравила. То беше дълбоко в съзнанието й, извън нейната воля.

Искаше й се да му каже, че подобно нещо няма да се случи повече, но знаеше, че не е така. Той изцеди малко лимон в чая й и добави лъжичка мед, който бързо се разтвори в горещата течност. Индия го наблюдаваше.

— Какво искаш? — простичко го попита тя.

— Да спя с теб — отвърна той. И понеже тя не го погледна, попита: — Можеш ли да се измъкнеш другата сряда?

— Да…

— Тогава да се срещнем тук в два часа.

Тя поклати глава и на всяко завъртане повтаряше: „Не! Не!“.

— Аз ще дойда тук — меко рече той, — ще те чакам, независимо дали ще дойдеш или не.

* * *

Индия получи първия си оргазъм на четиринайсет години. Всичко стана заради Миранда. В училищната спалня, след като изгасяха светлините, всяка трябваше да е в леглото си. Но Миранда беше в леглото на Индия, двете завити презглава. Миранда й каза, че истинският живот започва, когато станеш жена, а за това е нужно да си имала оргазъм. Каза й също, че мъжете не се интересуват от момичета, които не са изпитали това усещане и не са истински жени.

— Ще те оставят на сухо и ще си умреш стара мома — рече тя на Индия.

Миранда се ползваше с авторитет по въпроса. Самата тя беше посветена в тайната от втория си баща. Тя накара Индия да се търка между краката.

— Чувстваш ли го? — питаше Миранда и за да помогне, разясняваше: — То е като болка, само че приятна.

Индия не чувстваше нищо подобно. Само й беше горещо под завивката и й се спеше. Миранда я ръчкаше:

— По-силно натисни. Нали искаш да станеш жена, а?

Триенето предизвикваше болка и Индия смяташе да се откаже, когато изведнъж се появи усещане, което не можеше да опише. Странна смес от сладост и болка. Веднага след това й се стори, че са верни разказите за някакво заслепение в такъв момент.

Само че всичко завърши зле: заслепи я лъчът от фенерчето на сестра Мари Селест, която отметна завивката им.

— Господ да ни е на помощ! — промърмори Миранда.

Изведоха ги трепереща от спалнята. Сестра Селест цъкаше с език запенена, със слюнка около устните. Въведоха ги в голяма студена стая с каменен под, в която изпълняваха наказанията. Когато сестра Селест позвъни със звънеца, дойде още една от надзирателките и донесе кожен каиш.

Индия не бе изпитвала ужилването на месинговата му катарама, но Миранда добре го познаваше и веднага повърна на пода. Като видя

приятелката си в такова състояние, Индия рухна и започна да плаче.

Момичетата трябваше да прекарат часовете до утрото на колене. Миранда извади късмет, както си помисли Индия — изпратиха я вкъщи. Едно от наказанията на Индия беше да спи на твърдо дървено легло в една стая със сестра Мари Селест до края на срока. Освен това, по един час всяка сутрин призори трябваше да коленичи и да се моли. За това време тя нямаше право на никакво участие в обществената дейност и развлеченията на другите момичета. Сякаш я готвеха за ръкополагане в духовен сан.

Сестрите не я изпускаха от очи. Накрая, когато й позволиха да се върне в общата спалня, тя не можеше да докосне тялото си, без да се сети за наказанията.

Експериментът с мастурбацията никога не се повтори. Индия трябваше да забрави за онези непорочни тръпки на удоволствието. Да забрави и как лежеше в тъмното в очакване на полунощ, когато сестра Селест идваше да я нагледа; как наблюдаваше тъмния й силует, примряла от страх, да не би да се унесе, да заспи и да я открият с ръце под завивката. Всичко, което се случи през четиринайсетата й година, бе забравено.

А може би не съвсем. Част от онова прекрасно неуловимо усещане се завърна — парещо, забранено. В началото — плахо, а после — неудържимо, шепнещо името на Майкъл, докато сладостното чувство нарастваше и нарастваше… А после първата и последвалите я подлудяващи спазми, които разтърсваха тялото й. Струваше й се, че наистина ще умре. Тържествуващо и злобно, тя повтаряше в тъмното:

— Не си победила, гадна сестра Селест, не си победила! — По-късно, отпусната върху леглото с глава на възглавницата, тя добави: — Няма да ида. Утре ще му се обадя.

* * *

Дойде сряда. Всички жители на Вашингтон се стягаха за работа. Индия кръстосваше спалнята от единия до другия край.

— Нали е свещеник. Дал е обет за безбрачие. — Тя се спря и закърши ръце. — Но той си е просто Майкъл! — прошепна тя.

Телефонът иззвъня и тя го грабна.

Хариет! Индия затвори очи. Пот изби по цялото й тяло.

— Да, Хариет, аз съм, Индия.

— Индия, толкова странно звучиш…

Индия се загледа в свръхголемите ананаси от дърворезбата по краищата на леглото, после в червената му копринена покривка, метната на един стол, после в котките, които си играеха с копринените пискюли… Ако Джак знаеше, че ги оставя така да разкъсват покривката, щеше да я убие.

— Извинявай, Хариет, но не мога да дойда за обяд…

— Остави благотворителността за някой друг ден — настояваше Хариет. — Хайде, от сто години не сме обядвали заедно, а искам да те запозная с една приятелка.

Това беше Божие провидение. Ако отиде на обяд с Хариет, няма да може да се срещне с Майкъл и нищо няма да се случи. Намери спасение! За малко поне ще забрави всичко това.

Таксито остави Индия пред хотел „Адамс“. Група изискани стари дами бяха задръстили входа. Индия погледна нетърпеливо часовника си, но беше принудена да ги изчака. Вътре във фоайето трима музиканти с фракове свиреха Моцарт. Тя се огледа, за да разбере накъде да отиде.

Всички тук бяха толкова елегантни, безупречно поддържани, усмихнати, до един бяха с блестящи бели зъби. Някои от жените изглеждаха страшно очарователни с изисканите си тоалети. Индия се обличаше семпло и този свят й се струваше претенциозен и следователно вулгарен.

Ослепителна брюнетка в лъскава оранжева коприна премина през фоайето, сякаш беше собственичката на хотела. Индия нямаше как да не я забележи — такива жени привличаха погледа.

След две минути Индия вече пресичаше един затънтен коридор на път към ресторанта, където щеше да обядва, когато пак видя същата жена, този път с мъж, който говореше по телефона в една кабина. Беше с гръб към Индия, но тя не гледаше него, а несъзнателно наблюдаваше ръката му, която обгърна талията на жената, плъзна се надолу по покритите с коприна задни части и сви пръсти в пищните форми. Жестът беше толкова откровено интимен (и похотлив), че на Индия й се стегна гърлото. Но то беше нищо в сравнение с шока, когато мъжът обърна глава, за да целуне жената, и Индия видя, че това е Джак.

Тя отвори вратата на най-близката тоалетна и се мушна вътре. Толкова беше развълнувана, че седна върху тоалетната чиния, без да махне хартиената лента.

Хариет хвърляше бързи погледи из ресторанта, за да определи кое е страхотно и кое — просто хубаво, когато пристигна Индия.

— Скъпа, почти те бях отписала! Как ме намираш?

Хариет започна да върти глава на ляво и дясно.

— Нова прическа… — Докато сядаше, Индия огледа околните маси. Джак не би дошъл тук с…

— Направих си я в един нов салон, френски. Правят фризури и маникюр. Съвсем го подценяват — е, нали знаеш моето отношение към маникюра на американките? И е на съвсем прилични цени. Индия, скъпа, искаш ли да ти запазя час?

„Дано Джак не доведе онази жена тук“ — мислеше си Индия.

Хариет продължаваше да бърбори:

— Ти не отделяш достатъчно внимание за себе си и, честно казано, мила, започва да ти личи. Помни, че от това как изглеждаш, могат да се правят изводи за общественото положение на Джак. Нали знаеш, че когато съпругата е добре облечена и се среща с подходящи хора на подходящи места, може да бъде извънредно полезна за съпруга си. И си мисля, че ти не обръщаш достатъчно внимание на тази страна на брака.

„Тази страна на брака?“ Индия я слушаше изплашена, че ей сега ще каже на Хариет за Джак и Мафията и че не иска да бъде добра атестация за него. Че все още бракът не е консумиран, че тя е морална, а той точно в този момент се е отдал на сластна любов с една жена в оранжева коприна.

— Ти си щастливка — продължаваше Хариет. — Американците са щедри съпрузи. Ейдриън не може да разбере колко ще спечели, ако ми даде картбланш.

„Разкажи й, сега е моментът!“

А какво да й разкаже? Че я гони хормонът и че страхът и отвращението от сексуалния контакт очевидно не й пречат да гори от желание по друг мъж, ръкоположен за свещеник на Римокатолическата църква…

Да разкаже на Хариет, че вече се чувства виновна, защото е на път да извърши ужасен грях, че има неотложна нужда да изпита

всичко, което й откри онази целувка със силата на природен катаклизъм, изместил на заден план и жената с оранжевия задник, и Джак, и цялата му фамилия. Да обича, да чувства, че е обичана, да се люби — иначе би умряла, не би могла да диша без това. Вече знаеше, че всичко това ще й се случи, както бе сигурна, че диша и че сърцето й бие.

— Хариет, не знам дали ще ме разбереш…

Думите хаотично се въртяха в съзнанието й.

Защо просто да не й каже истината? Не за това, че Джак е мафиот, а другото, по-важното. Сякаш беше болна от треска.

— Какво става? — Хариет се наведе напред. — Да не ти е зле?

— Да — кимна Индия. „Искам да спя с един мъж, всъщност той е свещеник, но това вече няма значение.“ Тя се уплаши, че може би го е изрекла, но знаеше, че не е издала дори звук.

— Да не е грип? Изглеждаш ми гореща — остро отбеляза Хариет, а след това извика: — Скъпа! — Тя се надигна от стола си, тъй като новодошлата, слаба като вейка къдрокоса жена се наведе да я целуне.

— Каролайн — Индия! О, вие се познавате! Това само доказва колко малък е светът. Ще поръчваме ли?

Индия искаше да отиде при него — това беше единственото, за което можеше да мисли.

— Знаете ли какво, струва ми се, че наистина ме е хванал грип. — Тя се усмихна на двете жени. — Ще ме извините ли?

* * *

Пътният полицай Дик Мъртри включи сирените и потегли след граховозеленото комби с вашингтонска регистрация. Караше го жена, блондинка. Тя минаваше през окръга, където от глобите за превишена скорост на шофиращите към залива Чезъпийк можеше да се събере цял годишен доход. Процедурата е съвсем обичайна. Той ще я информира, че е превишила допустимата скорост, тя ще ококори очи, ще премигне с клепки, може и да се изненада колко са широки раменете му; той ще я послуша известно време, а после ще й поиска шофьорската книжка и документите на колата.

Колкото и да беше странно, хората обикновено носеха шофьорските си книжки, но забравяха регистрационните си талони вкъщи. А ако едното от тези две неща липсваше, трябваше да се плати глоба. Петдесет долара за първо нарушение. Ако не може да изкиха толкова, трябваше да го последва в районния съд.

В делничен ден, за щастие, съдът беше отворен. Ако се случеше през уикенда, задържаха хората под арест до понеделник сутрин. Когато си прекарал няколко уикенда в чакане да стане понеделник и да дойде съдията, обикновено ти идва акълът и си носиш по пет десетачки за всеки случай. След като я накара да спре комбито, Мъртри бавно слезе от полицейската кола. С тази блондинка би прекарал целия си ден. Оправи панталоните си и се запъти към нея.

* * *

Когато Индия излизаше от съдебния участък, часът беше почти три. „Вече е късно, връщай се — подсказваше й някакъв глас. — Той няма да е там.“ Но тя не можеше да се спре. Шофираше с максималната допустима скорост, а когато премина в другия окръг, не се стърпя и се отдаде на неразумния импулс да натисне газта до дупка. Седеше изпъната, напрегната, вкопчена във волана и все поглеждаше в огледалото дали не я следва патрулна кола с включени сирени.

Трябва да е там, трябва да ме чака!

Започна да вали. Изведнъж се изля цял потоп и трябваше да намали скоростта.

Вече ръмеше, когато тя сви по алеята. За миг дъхът й спря, а когато наближи къщата и видя, че неговата кола не е там, я обля студена вълна.

Остана зад волана почти петнайсет минути. Просто седеше и слушаше минаващите по пътя коли и камиони, но не се надяваше той да дойде сега.

Сигурно отдавна си е тръгнал.

Казваше си, че е пълна лудост, дето дори си е представяла всичко това…

После реши, че е по-добре, щом го няма. Слезе от комбито и се запъти към къщата. Някъде съвсем близо зад нея чу глас:

— Пътя ли обърка?

Тя се обърна и краката й се разтрепериха.

Майкъл стоеше на няколко крачки зад нея. Косата му беше мокра и се виеше на масури по врата. Беше в разкопчана риза с навити ръкави. Боровете над него стенеха от вятъра.

— Къде беше? — попита тя.

— Няма ли да влезем вътре? — приближи се той.

За момент Индия се разколеба — нещо разумно и хладно в неговите очи случайно я накара да го види като съвсем различен човек — само мигновено объркване, което тя веднага забрави.

Когато влязоха, той затвори вратата след себе си и веднага взе Индия в прегръдките си. Тя притвори очи. Той миришеше на борови иглички, беше топъл и очарователен. Тя отрони дълбока въздишка. Невероятно беше колко добре се чувства, колко защитена, абсолютно сигурна.

— Трябва да се убедя, че никой не те е проследил.

Сърцето й биеше до неговото. Тя поклати глава:

— Никой не ме е проследил. Поли остана вкъщи. — Тя се засмя беззвучно: — Той почти никога не излиза.

Много бавно той започна да разкопчава блузата й. Тя го гледаше и трепереше:

— Майкъл, толкова се страхувам.

Той издаде устни и тя прилепи своите към тях в дълга целувка.

— Няма да боли, обещавам ти.

Тя му вярваше, но въпреки това горещи сълзи се стичаха по лицето й. Ръцете му дълго галиха тялото й, докато я възбуди. А после бавно-бавно разтърка еректиралия си пенис между краката й, а тя се бе стегнала, готова да се съпротивлява на болката. След това сякаш изведнъж се събуди от някакъв сън, отвори очи, за да види лицето му, което беше съвсем близо до нейното, и се взря в него — позна го, тя познаваше този човек! После обгърна врата му.

Малко по-късно оргазмът я понесе в необратимия си ход и тя чу собствения си глас:

— Да! Да! — И вече го целуваше, и го целуваше, и още, и отново, и отново…

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Индия лежеше гола, с глава върху рамото на Майкъл. Все още й се струваше невероятно, че този мъж лежи и диша заедно с нея. Той беше красив и строен, с малък, стегнат задник, а докато спеше, пенисът му беше чувствено топъл и свит като мишка в гнездото си от лъскави, копринени косми.

Когато се събуди отново, Майкъл стоеше до прозореца и гледаше навън, към съседните вили. В ранната октомврийска вечер въздухът беше прозрачен и студен, а дърветата сякаш изпускаха дим. Индия го наблюдаваше от леглото. Обичаше го. Любовта й беше сляпа, с желание за абсолютно притежаване. Тя живееше заради тези тайни срещи в къщата край морето.

Майкъл беше неспокоен. Очите му шареха навън напрегнато, без да мигат. Беше пъхнал ръце в джобовете на подарения му от Индия халат с индийски мотиви.

Като го гледаше в тази дреха, тя почти си помисли, че е успяла да го спечели. Че той ще изостави Църквата и ще се присъедини към онези свещеници бунтари, които се женят и заживяват светски живот. Тя ще тръгне с него, ще бъдат заедно. Само ако можеше Майкъл да седне до нея на леглото, да вземе ръката й и да й каже, че той има същото желание!

— Те цяла нощ ли ще празнуват около този огън? — попита Майкъл.

Индия стана от леглото и отиде до него:

— Не, скоро ще си отидат. Обикновено се връщат във Вашингтон в неделя вечер.

Имаше нещо ужасно в неуловимата, изплъзваща се част на този момент. Та те, двамата, бяха прелюбодейци и в някои мигове на нея й прилошаваше от срам, щом си помислеше за това. Както го беше прегърнала, усети, че този грях тежи и на двамата. Но нима можеше вече да се спре? Нима можеше да се спре необратимото?

Майкъл беше нейната любов, нейният живот, който се измерваше с минутите, прекарани заедно. Тя страстно желаеше да прекара цялата нощ в прегръдките му и знаеше, че е напълно възможно. Джак беше далече и сякаш изведнъж той отнесе и Поли със себе си.

Същевременно си помисли, че ако Поли заподозре… Побиха я тръпки.

— На теб ти е студено, мило момиче! — Той бързо се обърна. Лицето му беше загубило отпечатъка на съня — тъмни сенки лежаха под очите му.

„Твърде много работи“ — разтревожи се Индия. Но имаше и нещо друго, повече от това — не й се искаше да мисли за него сега. Не сега, когато Майкъл ще е с нея през цялата безценна нощ.

— Не ми е студено, просто съм щастлива. — Тя бавно прокара нокътя на палеца си по индийския мотив на рамото му и го погледна.

Той спря погледа си върху сияещото й, изчервено лице:

— Обичаш ли ме?

„О, Майкъл“ — помисли си тя и облегна глава в гърдите му:

— Толкова много те обичам!

Майкъл силно я притисна:

— Наистина ли, наистина ли, мое скъпо момиче!… — В гласа му имаше нещо ново, нещо странно.

Той я положи върху леглото: с едната си ръка я прегръщаше, с другата придърпваше пръстите й към твърдия си пенис. Целуваше я по устата, с върха на езика си докосваше нейния, поваляше я, докато тя усети туптене между краката си и тялото й се изви като арка под неговото. Когато най-накрая той проникна в нея, тя трепереше, безпаметна от копнеж по него. Както и предишния път, любиха се съвършено. Както и предишния път, той веднага скочи и отиде да измие ръцете си в малкия умивалник в стаята. Предишния път тя отстъпи пред този навик, защото обожаваше Майкъл. Сега обаче беше различно, очевидно преднамерено и остро…

Тя го наблюдаваше как взема сапуна и четката за нокти и изведнъж си спомни един случай от ученическите си години, когато беше изцапала с кръв чаршафите и дюшека си, защото мензисът й беше започнал по-рано. Спомни си унижението и чувството за вина, когато сестрите я накараха да търка петната в студена вода, докато изчезнат. Неясно защо, тя почувства, че същото става сега и с Майкъл.

Той търкаше ръцете си, сякаш се страхуваше даже от мириса на тялото й по тях. Той се самонаказваше за това.

* * *

Индия ту заспиваше, ту се събуждаше и всеки път, когато отвореше очи, той бе пред нея. На следващото събуждане откри, че мястото на Майкъл е празно.

Тя скочи:

— Майкъл?

Стана от леглото и инстинктивно се отправи към прозореца. Видя го да върви по пътеката към брега. Навън валеше. Защо ще излиза посред нощ в този дъжд? Отговорът веднага я порази: „Защото е нещастен: ти го разкъсваш — и много добре знаеш това“.

Но и сама не беше готова да осъзнае какво значи то.

Вместо това, непохватно, защото бързаше, навлече някакви дрехи, взе дъждобрана и се втурна да го догони.

Когато стигна до пясъчните дюни, вятърът духаше откъм морето и дъждът мокреше лицето й. Тя вдигна качулката на якето си и заоглежда пустата пясъчна ивица. Видя Майкъл да се отдалечава бързо, почти щеше да го изгуби от поглед. После изведнъж той изчезна в мъглата.

— Майкъл!?

Тя усети, че той се нуждае от нея, отчаяно се нуждае от нея. А може би не е така? Може би тя е последното нещо, от което той има нужда? Страхът започваше да я завладява.

А може би изобщо я е напуснал? Тя тръгна след него, препъвайки се по неравния пясък. Вятърът подхвана якето й и то се изду на гърба й. Вълните се плъзгаха по пясъка, гладки и притихнали от дъжда. Тя започна да тича и да го вика по име. Беше като в повтарящия се кошмар: високата, тъмна фигура се отдалечава от нея, после се обръща и тъкмо когато тя почти вижда кой… Същият ужас, същият кошмарен, анонимен страх — търсещ, търсещ…

Тя тичаше с разтуптяно сърце, заслепена от проливния дъжд. Той беше точно пред нея.

— Майкъл…! Майкъл…

Той спря и се обърна. За момент видя лицето му — беше нещастно, изпълнено с угризения и болка. От начина, по който я погледна, тя почувства, че я укорява. Тогава вятърът се обърна и дъждът я заслепи. Опита се да извика, но не успя. Коленете й се подкосиха и тя падна.

Той й помогна: придържаше я, галеше я, притискаше я с ръце до мокрото си рамо, успокояваше я, че всичко е наред.

— Майкъл! Моля те, кажи ми! — Тя още не беше готова да го приеме за край. Все се надяваше, че може би ще има нещо окончателно, нещо неизменно между тях. Тази тежест и огромната надежда не й позволяваха да говори — и за Майкъл така беше по-лесно. Отново бяха в леглото и той нежно я люлееше в прегръдките си като малко дете или като някой тежко болен. Притискаше я до гърдите си, милваше косата й, целуваше я по клепките.

— Заради него е! — рече той почти неочаквано и много меко. — Непрекъснато е с мен. Вечно ми повтаря, че трябва да изпълня задължението си, като направя всичко възможно.

После започна да говори почти несвързано. Изглеждаше като човек, който се опитва да избяга от болката си. Измъченият му вид просто потресе Индия.

Бог ли имаше предвид? Или Църквата?

— Майкъл, кой е той?

Той я погледна и тя отново се стресна. Погледът в очите му сякаш не беше негов и това я уплаши. После той затвори очи и се обърна по гръб:

— Моят чичо — рече уморено. — Още не е осъществил амбициите си спрямо мен. Няма да умре спокоен, ако аз не стана монсиньор.

Когато отново отвори очи, той си беше пак същият Майкъл, който я гледаше ужасно уморен и леко смутен. Протегна ръка и погали косата й — същият Майкъл, когото беше опознала по-добре от всеки друг. Той нежно я целуна, докато тя мълчеше.

— Нека поспим, моля те. Ела да те прегърна. — Усмивката му беше толкова ласкава и любяща, че Индия изпита желание да потъне в нея, да се понесе с нея, да се остави да я изпълни със спокойствие. Той притежаваше такава сила над нея!

— Не се връщай!

— Къде, Майкъл? — Индия седна в леглото и видя, че още не е съмнало.

— Не се връщай при него! — рече той. Подаде й чаша чай и седна на един стол до леглото. Очите му бяха искрящи — искрящосини. — Не бива, няма смисъл.

Тя се втренчи в него и дори не опита чая си. Точно това беше чакала да чуе, но мислите й сега бяха изненадващо ясни.

— Чуваш ли се какво говориш, Майкъл! Та нали в мига, когато Джак разбере това, ще прати хората си из цялата страна да ни търсят, а те ще ни открият точно за един ден — и смяташ ли, че ще ни молят да се върнем?!

— Има и други държави! — Той вече приличаше на преследван. Очите му бяха все така яркосини, но в тях се беше върнало натрапчивото, болезнено съмнение.

— О, Майкъл…!

— Мислех си, че ти така искаш.

— Аз наистина искам — тя стана от леглото и внимателно го докосна, — но сега знам, че ти не го искаш, поне не истински, нали?

Нещо в очите му смъртно я прободе… Погледът му сякаш премина през нея.

Искаше й се Майкъл да отрече това, но внезапно я обзе ужас, защото разбра, че няма да го направи.

Той се захлупи в шепите си:

— Никога не съм искал да съгреша! — рече с дрезгав, пресекващ шепот.

— О, Майкъл, Майкъл… — Тя се свлече на колене на пода, а той я придърпа между краката си и здраво я прегърна.

— Ако остана свещеник, повече няма да има такива срещи между нас! Иначе не ще намерим покой. — Гласът му трепереше от отчаяние и угризения.

— Не е грешно да обичаш — убеждаваше го тя, като се отдръпна назад, за да може да го гледа, да гледа бледото му, измъчено лице. Вероятността да го загуби я ужасяваше. — Можем да заминем някъде, наистина можем. Все ще се намери къде… — Но дори докато изричаше тези думи, тя знаеше, че това е абсолютно невъзможно.

— Скъпа моя, никъде не ще можем да бъдем заедно. За нас няма щастие.

— Не говори така — каза тя. Но от главата й не излизаше натрапчивата мисъл, че в крайна сметка Църквата ще го спечели. — Аз те обичам! — Тя плачеше и усещаше как сълзите се стичат по лицето й. — Обичам те…

— Толкова съжалявам! — прошепна той. — Ужасно съжалявам! — Гледаше встрани от нея и дори не я слушаше: — Просто ще се грижа за тебе.

Тя онемя. Седеше на пода, коленичила между коленете му, и гледаше лицето му. Той беше различен, променен по съвсем незабележим начин. Лицето му беше станало безизразно, изчистено като маска. В този момент я споходи първото ужасно усещане за обреченост.

* * *

Този следобед в Джорджтаун Индия спря колата си пред къщата, но доста ожули джантите в белосания бордюр на тротоара, до който паркира на две колела. Вместо да се погрижи да стабилизира колата или да слезе от нея, тя просто остана зад волана. Само за няколко часа всичко бе свършило. Вече нямаше опора в живота си. Без него бе останала като в студено, голо поле, вцепенена и безжизнена. Той, естествено, й беше говорил за приятелство. Но онова, другото между тях, което въпреки всички пречки разпалваше радостта, онова, което си беше само тяхно, вече го нямаше.

Онази нощ, както и всички следващи нощи, тя заспиваше с чувството, че връзката между тях все още съществува, и се събуждаше рано сутрин с физическа болка от мисълта, че никога не ще успее да го има отново. Видя го пак, разбира се, и бе поразена колко безрадостен и празен е погледът му. Говореше бавно, уморено, почти безизразно.

Един ден останаха за момент насаме. Той нищо не казваше, само я гледаше.

Индия протегна ръка, той я улови и тя си помисли, че сърцето й ще спре.

— Добре ли си? — прошепна той.

— Не — отвърна Индия. Почувства, че ръката му е студена: — Майкъл… Изглеждаш болен. — И после цялата й увереност я напусна.

Тя загуби самообладанието си и ужасно глупаво го попита дали може да се срещнат.

Той поклати глава:

— Не! — нежно каза той, като гледаше лицето й.

Това беше единственият случай, когато той издаде сложния си вътрешен свят. В останалите дни тя наистина едва го познаваше — толкова се бяха отчуждили. Тръпки я побиваха при тази мисъл.

Беше като болест. Тъкмо си мислеше, че е преодоляла копнежа си по него, и внезапно пак я завладяваше. Всички бяха убедени, че е хванала някакво вирусно заболяване. Това й помагаше да скрие тъгата си, макар че този проблем малко я тревожеше. Сякаш беше тръгнала сама на някакво странно пътешествие.

Все пак постепенно се върна към нормалния си начин на живот. Или поне започна да прави нещата, които изискваше всекидневието — ако това е достатъчно, за да се говори за нормален начин на живот.

* * *

Един ден отиде да види ремонтите по новия Център. Работата беше в застой, защото работниците бяха напуснали поради някакви проблеми със синдикатите. Обезсърчаващи бяха правителствените разпоредби, според които работниците не можеха да продължат ремонта на сградата, докато не се изработят стабилни критерии. Така че Индия беше изненадана, когато завари там един непознат мъж, застанал до пейката в ремонтираната кухня гол до кръста, с насапунисано лице и бръснач в ръката.

— Търсите ли някого?

— Аз… — Индия се загледа в отворения куфар в краката му, откъдето се подаваха намачкана риза и пуловер: — Кой сте вие?

Той лениво й се ухили, после се обърна пак към огледалото и старателно започна да обира пяната от лицето си.

— Аз съм Кен Макуини — рече той със смешен мек акцент. („Ирландец“ — помисли си веднага Индия). — А вие коя сте?

Тя му се представи. Очите й се вперихa в грозните белези, прорязващи лявото му рамо. Той се обърна и улови погледа й.

— Друг път не сте ли виждали рани от куршум?

— Извинете ме. Не съм виждала.

Той продължи с бръсненето:

— Значи никога не сте ходили в Северна Ирландия.

„Била съм права“ — помисли си Индия.

— Как се случи?

— Една нощ ни дойдоха гости от армията. Носеха си и картечниците.

— Коя армия? ИРА ли имате предвид? — попита тя.

Тогава той спря да се бръсне и почти се обърна:

— Не, британската армия.

— Значи вие сте…

— Нищо не съм. Такъв си, когато излезеш от затвора Мейс. Чувала ли си за затвора Мейс?

— Да, чувала съм.

— Чувала си, обаче не знаеш какво представлява. Искаш ли да ти разкажа? — Той втренчено я гледаше от импровизираното огледало. Разкривеното му от справедлив гняв лице я накара да стисне зъби. — Повечето хора не искат да знаят какво е там отношението към затворниците. Там не те смятат за човешко същество. Надзирателите те захвърлят в една килия, стоиш там с дни на голия под без дюшек или одеяло, а нощем те изпохапват бълхи. Имаш на разположение само мухлясала храна и собствените си изпражнения. — Той я погледна: — Аз бях един от щастливците. — Тя го наблюдаваше как с широк замах прокара бръснача по бузата си. Очите му отново я погледнаха от огледалото: — Успях да избягам. Веднага ме прехвърлиха в Америка. Отец Фицджералд ми помага да започна нов живот тук. Той каза, че ти ще ме разбереш.

Вместо да се пооправи, хаосът в Центъра се влошаваше. Имаше нужда от повече място и от пари.

Индия отиде в новата сграда да види как напредва строежът. Нелепо щеше да бъде, ако пропадне цялата работа заради някакви проблеми със синдикатите (работниците отново се бяха оттеглили, защото им пречеха да продължат работата си). Цялата бъркотия беше заради правителствените разпоредби или пък други някакви формалности.

Наркотиците — същият безкраен порочен кръг. Седем-осемгодишни деца се дрогират. Семейни скандали и купища писма и

съобщения от разтревожени хора, че у съседите има пеленаче, за което никой не се грижи.

В изоставената сграда някой беше подпалил автомобилни гуми и старо, изхвърлено канапе. Смъдящата очите воня не беше изчезнала дори след няколко дни.

Мистериозни мъже, които дойдоха при Майкъл и разговаряха с него насаме в офиса, а след това се измъкнаха тихомълком, без да разменят и дума с някого.

А сега и този Макуини?

Усмивката изчезна от лицето на Майкъл и изражението му стана сурово:

— Той е бил в затвора заради политическите си убеждения, а не за криминални престъпления. Кен Макуини по-скоро би умрял, отколкото да го признаят за криминален. Всеки, който има поне малко познания за ирландската история, трябва да знае това. — Майкъл погледна към нея: — Трябва да се погрижа за тези хора, преследвани в собствената си страна. Някой трябва да се погрижи.

— Добре, но ти му позволяваш да остане тук, когато сградата още не е завършена. В баните няма нито вани, нито душове — нищо.

— Защо не го поканиш у вас, там има достатъчно бани. — В гласа му имаше нотка, която Индия не беше чувала до сега. Не й хареса, защото беше злобна.

— Майкъл, това не е честно.

— Да — веднага се съгласи той. — Извинявай, така е, прости ми. — Той й се усмихна и това страхотно го промени. Напоследък често се караха. Въпреки че приключи любовната им връзка, нито той, нито тя искаха да свърши и приятелството им. Но нещо подло се промъкваше между тях и заплашваше да го унищожи. Времето, когато си бяха толкова близки, сега изглеждаше невероятно далечно.

— Индия, къде се отнесе? — Сега погледът му си беше обичайният, сините му очи я гледаха чисто и прямо. Тя се засмя, но почувства, че гърлото й е сухо и стегнато.

Майкъл беше единственият човек, на когото можеше да се довери и да помоли за помощ. А точно сега това би било глупаво и опасно. Вече не беше сигурна дали го познава. Понякога имаше чувството, че да общуваш с Майкъл е като да общуваш с двама души.

* * *

Ще приготви боровинково-цитрусов сос за пуйката.

— Ооох, оооох! — „Дали осемнайсеткилограмовата пуйка ще е достатъчна за приятелите на Джони? Колко души стават? Осем?“ — Оооо, оооох, ааах! — „С плънка от ориз и орехи, трябва да е повечко. Защо му трябва да ги кани? Обичайното извинение: «Мама не може да даде угощение за Деня на благодарността». Пълна идиотщина…“. — Ооооох, аааая! — „Като че ли тя си няма достатъчно грижи. А на всичкото отгоре свекървата само й се пречка в кухнята, оплаква се и току чопли в плънката от ориз и орехи. Е, добре, майната му. Щом иска да спазва традицията, ще си стои вкъщи.“

— Готова ли си, скъпа, готова ли си? — мърмореше Малой в ухото й с почервеняло от напрежение лице.

— Да, сега. По-силно, Сега… Ммммм… Ох, ох, ох!

Криси Познански се беше научила да имитира оргазъм още четиринайсетгодишна. Тя сключи краката си зад гърба му и усилено започна да се клати.

— О, господи! — жално изстена Малой и се пльосна върху нея.

— Какво стана? — изпищя тя.

— Не мога. Господи, нещо не ми е наред.

Криси го проклинаше наум.

— Искаш ли аз да…

— Да.

Тя взе отпуснатия му, безпомощен пенис в устата си. Беше й трудно да го смуче, когато той отново се втвърди. „И всичко това е само защото мъжът ми се е забъркал с Мафията“ — мислено се възмущаваше Криси. Успя отново да го възбуди и се отпусна до него, за да му прошепне това, което той искаше да чуе:

— Ах, ти, животно такова, чукай ме, изчукай ме…

Малой проникна в нея и мълчаливо започна да я чука. Тя изпусна едно от най-добрите си стенания и тогава Малой се отпусна и се строполи до нея.

— Страхотно беше, скъпа. Ти доволна ли си?

— Мммммммнннннн, ти направо ме побърка!

Беше почти нетърпимо. Ще му даде още шест седмици и край! За Джони ще е по-добре да си измисли друг начин да служи на фамилията.

Доволен, лейтенант Малой върза на възел края на презерватива си и го разклати срещу светлината, като въздъхна, горд от количеството:

— К’во ще кажеш, а? Не е зле, а? — Той се пресегна за дистанционното и включи звука на телевизора.

Криси го избута обратно на възглавницата, за да може да облегне глава на рамото му. Тя ползваше годишната си отпуска, а трите седмици изтекоха просто така. Искаше да помоли за още една седмица, за да приготви всичко за Деня на благодарността.

— Джо — замърка тя, като го галеше по жилавата буза, — мисля си дали ще можеш да ме освободиш от офиса до Деня на благодарността? Искам да…

— Шшът… Чакай да чуя…

— „… е новината, която разтърси страната. — Водещият на новините осведомяваше зрителите. — Сенаторът Томас Едуард Кели — Нед Кели, както галено го наричат милиони хора, отхвърли обвиненията за сексуален тормоз над единайсетгодишната Трейси Уотърман. Необичайна е реакцията на госпожа Уотърман да скрие дъщеря си, за която се твърди, че е със забавено умствено развитие. Адвокатът на госпожа Уотърман, Мървин Лануца, бе упълномощен да отговори от нейно име, че това е акт на майчинска загриженост, за да предпази детето си от цинизма на лекарските прегледи и тестове. Госпожа Уотърман е работила като икономка в къщата на сенатора Кели в продължение на един месец, докато се възстанови от болестта си. Днес следобед госпожа Уотърман нарече «чудовище» сенатора Кели и го обвини, че е посетил спалнята на дъщеря й със сексуални намерения. В интервю сенаторът Кели каза, че обвиненията на госпожа Уотърман са чудовищно лъжливи и обеща, че ще разрови до дъно тези слухове. Аз съм Джей Гловър от вечерните новини на Си Би Ес…“

— Копеле — рече Криси.

— Това са глупости. — Малой се почеса по тестисите, атрофирали от много пиене до две орехчета. — Та нали познавам Нед Кели — разхили се той, — не си пада по момичета. За първи път го

срещнах в кенефа, когато смучеше синкавия пенис на някакъв чернокож младеж. Тогава бях дежурен патрул и нахлух, защото си мислех, че там се крие онзи, когото търсех.

— Сенаторът Кели? Майтапиш ли се?

— Не. Поне що се отнася до разголени момчета с ерекция. А това са куп глупости. Заплита се нещо съмнително. Помниш ли внезапното нападение във фризьорския салон „Фреди“?

— Да, разбира се — отвърна Криси и се протегна да си вземе цигара.

— Ние открихме кой е бил вторият въоръжен мъж. Казва се Мийхън. В общината го знаят като Нейлър — от ИРА, също като онзи, който се самоуби, как му беше името? О’Файяч.

— Нейлър Мийхън. — Криси повтори името, за да го запомни. — Как го открихте?

— О’Файяч беше с легален паспорт и си имаше номер за социална осигуровка. Разровихме се в болничните му картони — говореше Малой, страшно доволен от себе си. — С номера на социалната осигуровка всички можеш да откриеш. Накарах Джаксън да пофлиртува с момичето от компанията за изследване на кредитите. Тя просто трябваше да използва своето удостоверение за самоличност и да приложи кода за достъп до съответната база данни. Получихме достатъчно информация за О’Файяч, за да се доберем до едно име — това на Мийхън.

— Ти си умник, знаеш ли? — Криси запали втора цигара и я подаде на Малой. — А къде е този Мийхън? Знаеш ли?

— Тук вече нямахме късмет — намръщи се Малой. — Мийхън е ирландец, той е един от подземната мрежа за нелегално заселване на емигранти тук. Във Великобритания го издирват за терористични деяния. Те всъщност сериозно го търсят; аз също. Открихме, че О’Файяч държи едно общежитие, което смятаме, че е убежище за ASU — група за задгранични действия на ИРА. Намира се на улица Декатур, от другата страна на Флорида авеню. След нападението във „Фреди“ сградата беше затворена. Обискирахме я и открихме следи от експлозив в мазето.

— Това какво общо има със сенатора Кели?

— Кели събира пари за „Норейд“, дори се присъедини към демонстрантите пред Британското посолство в Ню Йорк. Миналата

година ходи в Ирландия, уж да навести родните си, както сам каза. Информацията, която получихме, гласеше, че през времето, когато не е бил зает с полагане на цветя върху семейния гроб или посещаване на отдавна изчезнали лели, той се е срещал с хора от ИРА.

Малой седеше, подпрял глава на таблата на леглото, и гледаше телевизионния екран, където без звук всеки от двамата мъже се опитваше да убие другия. Тъкмо стана интересно и Малой понечи да включи звука, когато телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката:

— Да, Малой на телефона… Господи! *Какво?* Самоубийство? Да, видях по телевизията… Веднага пристигам.

Той изпусна слушалката. Цигарата на Криси щеше да изгори пръстите й, докато го зяпаше.

— Какво е станало?

— Нед Кели. Самоубил се е. Или така изглежда. Веднага трябва да отида там.

— Самоубил се? Ако тази история за него не е вярна, защо ще се самоубива?

— Не мога да знам, преди да отида там, нали? Човекът не диша и седи в колата си с грамадна дупка от куршум в главата.

* * *

Домът на сенатора Кели представляваше внушителна сграда с шест спални на Фоксхол авеню. Когато Хелър пристигна там със своята кола без регистрационни номера, входът беше ограден с кордон. Улицата беше задръстена от паркираните полицейски коли и фургоните на телевизионните компании. Двете главни конкурентни мрежи — Си Би Ес и Ен Би Си — поставяха кабелите и камерите си и монтираха озвучителите си. Когато Хелър спря колата си, репортерите и фотографите се насочиха към него. Тълпата зяпачи се люшна напред. Хелър тикна удостоверението си за самоличност в лицето на един от полицаите.

— Да, сър — извика ченгето. — Лейтенант Малой ви чака. — После като луд размаха ръце, за да отблъсне тълпата назад. Само след минута показваше пътя на Хелър: — Ще намерите лейтенанта в гаража, в задната част на къщата, сър.

Автомобилната алея беше с розов чакъл и скърцаше под гумите на колата. Хелър хвърли поглед на внушителната къща, докато я заобикаляше, за да стигне до двойния гараж отзад. Металната врата беше вдигната и на входа стоеше полицай, който говореше в радиоприемника си. Хелър спря колата между други две полицейски коли, като леко я плъзна по розовия чакъл. Слезе и ядно затръшна вратата, раздразнен от глупавата усмивка на ченгето.

Гаражът беше достатъчно голям, за да побере три или четири автомобила. Хелър хвърли бърз поглед към ягуара комби, заобиколен от фотографи и специалисти от криминалния отдел. Един от фотографите беше възседнал капака на ягуара с обектив, опрян в предното стъкло. Малой се беше разположил до отворената предна врата на колата. Видя Хелър и му махна да дойде:

— Момчетата свършиха с отпечатъците.

Тялото беше отпуснато върху волана. Възхитен, Хелър се завъртя около колата:

— Хубава кола, нали? Погледни каква каросерия! — Той надникна вътре — кожени седалки, релефна орехова облицовка — красавица.

— Да, ама… бе, не знам. Друго си е американският двигател. Винаги пали, щом поискаш, независимо, че навън е адски студ.

— Не бива да оставяш такава красавица цяла нощ навън при четирийсет градуса под нулата — рече Хелър и погледът му се прехвърли върху мъртвия сенатор. — Кой го е открил?

— Секретарят. Носел му някакви книжа. Никой друг не е бил в къщата, освен децата, които са слушали силно рок в стаята си, и мексиканското момиче, което казало, че сенаторът излязъл. Тя помолила секретаря да донесе някаква кутия с вещи от комбито, защото не можела да вдига тежки неща заради болки в гърба. Секретарят дошъл тук и открил Кели в ягуара.

— Никой не е чул изстрел?

— Никой. Къщата се тресяла от рок, защото децата били надули уредбата, и дори съседите се оплаквали от шума.

— Добре, нека поразгледаме това-онова.

Хелър отвори докрай вратата на колата, за да може по-добре да огледа тялото. Главата беше отметната върху облегалката, очите и

устата бяха отворени в изненада. В дясната ръка на сенатора имаше пистолет.

— Това неговият пистолет ли е?

— Трябва да проверим.

Хелър се наведе, за да разгледа раната отблизо.

— Стреляно е в упор, личи си по обгореното място. Куршумът е пробил черепа и е излязъл от другата страна. — Хелър се протегна над тялото. От другата страна имаше съсирена кръв и разпиляно сиво вещество по меките кожени седалки ръчна изработка. — Горкото копеле, пръснало си е мозъка.

— Самоубийство? — попита Малой.

— Налице са всички доказателства. Сигурно е имал достатъчно причини да се гръмне. Вие, момчета, свършихте ли? Може ли да вляза?

Малой измърмори и Хелър се качи на задната седалка, вдигнал под ъгъл дясната си ръка, насочена към главата на сенатора.

— Може би е имало някой тук. Гаражът е бил тъмен, Кели не си е направил труда да светне. Вратата на гаража отворена ли е била или не?

— Секретарят на Кели твърди, че е била затворена. — Малой се беше превил и наблюдаваше Хелър, старателно смучейки таблетка против киселини в стомаха. — Няма никаква предсмъртна бележка, дори Кели е поставил ключа в стартера. Ако някой е решил да се самоубие в колата си, не би си дал труд да поставя ключа на таблото, освен ако не планира да отиде някъде.

— Всеки професионалист би забелязал ключа на таблото. Смяташ, че убиецът е искал да изглежда като самоубийство, но също така е оставил една въпросителна, нещо като съобщение, така ли?

— Може би.

— В каква афера е бил забъркан Кели?

— За боеприпаси — оръжия, технически съоръжения. Предполагам, че е снабдявал с тях военните операции на ИРА.

— Чрез кого?

— Това и аз искам да зная.

* * *

Джони Мангано чу стъпките на стълбището. Тихо се приближи и погледна през шпионката. Двама мъже стояха пред отсрещната врата на апартамента на Мийхън (поне така се знаеше, че го използва, когато е във Вашингтон).

Когато разбра, че са цивилни полицаи, Мангано ги наруга наум. „Тия шибани ченгета сега ще душат из цялата къща като глутница хрътки — помисли си той. — Защо, по дяволите, Малой не дава изявления за пресата?“ Той стоеше и си духаше в шепи. От два дена висеше в студения апартамент да чака оня тъпанар, свръзката, с непотвърдената му информация, която звучеше като брътвежите на някой изтърван от лудницата.

Мъжете отвън явно вече бяха взели решение и единият отстъпи назад, после се хвърли срещу вратата. Джони се върна в стаята, за да може да говори по миниатюрния радиотелефон, и се свърза с Анджело, който беше паркирал на отсрещната страна на платното, срещу входа на сградата:

— Двама скапаняци разбиват вратата.

Чу се гласът на Анджело с лек пукот. Той беше ядосан:

— Това са хора на Малой, видях ги да влизат. И знаеш ли какво? Отвън е паркиран един грамаден фургон „Додж“. Дори на децата става ясно, че къщата е под полицейско наблюдение. Мийхън трябва да е пълен глупак, ако се появи точно сега.

— А ние знаем, че въобще не е глупав. — От прозореца си Джони наблюдаваше търговеца на пушени салами с подвижната му количка долу на улицата. Виждаше парата, която се вдигаше от тенджерата, и дългите салами, поставени върху горещия плот. Дори усещаше миризмата на пържен лук. — Значи к’во излиза: няма смисъл да висим тук и да чакаме тоя, дето няма да дойде. Това място е адски студено, измръзнаха ми топките. Като сляза долу, сигурно ще съм с двойна пневмония.

— Ще чакаме — гласеше отговорът.

— За бога, Анджело… Разбери, бизнесът ми се скапва, докато аз вися тука.

— Можеш да си тръгнеш, когато поискаш, Джони. Само че после ще трябва да обясняваш защо не си погасил вноските по дълга си.

— Добре, Анджело, както кажеш. Край. — Проклетият му кучи син!

Джони се отдръпна от прозореца.

* * *

Джак чакаше в колата си на улица „Балтимор“. Нощта беше дяволски студена от мъглата, която изпълзя над реките Чезъпийк и Делауеър. Погледна часовника си — беше два и половина сутринта. Отвори прозореца, за да го лъхне студеният въздух и да го разсъни.

Една кола зави в дъното на улицата, като силует в гъстата, ледена мъгла. Джак слезе и се запъти натам. Колата спря и след секунда се показа и шофьорът. От начина, по който се движеше, Джак разбра, че е уморен и разсеян. Когато се обърна, след като заключи вратата, мъжът от колата забеляза фигурата на Джак и по навик мушна ръка в джоба на палтото си.

— Аз съм, Анджело. — Джак пристъпи под светлината на уличната лампа. — Трябва да си поговорим.

— По дяволите! За какво? — Анджело стоеше неподвижен, като издялан от камък в мохерното си палто с кремав кашмирен шал.

— Колата ми е паркирана малко по-нагоре, там ще говорим.

— Мама му стара, к’во й е на мойта кола?

Джак кимна с глава:

— Ела. — Не би се качил в колата на Анджело, а после да си тръгне, ако не си е осигурил гърба. Когото стигнаха до колата, Анджело се беше задъхал. Джак го пропусна да се качи пръв.

— Някъде на гости ли си ходил? — попита Джак.

— Ако не знаеше, нямаше да си тук, така че не ми пробутвай тия номера.

— Бърни отдавна ли живее тук? — Джак продължаваше да пита с мек тон.

— Ти трябва да кажеш. Чакай, какво точно искаш?

Джак сви рамене. Под мъждивата оранжева светлина на уличната лампа лицето му беше бледо като датско сирене. Както бяха решили на последната среща на фамилията, планът щеше да е да въвлекат Нед Кели в компрометиращ скандал, а после да го подкупят. Всичко, което ще искат от него, е да им съдейства за две неща — да им бъдат върнати парите и да получат имената на двамата, организирали покушението в

салона „Фреди“. Тогава никой не ще пророни дума за злощастния случай с дъщерята на икономката му. Но някъде по средата Анджело бе променил плана и Джак не знаеше как точно. Никой не бе имал намерение да убива сенатора.

— Разкажи ми за Нед Кели — каза Джак.

— Какво има за разказване? Ние го подценихме: той щеше да направи изявление за пресата.

— Кели никога не би жертвал кариерата си заради ИРА.

— Сериозно?

— Познавам го — рече Джак.

— Лицемерен гадняр. Та той е ИРА. Движеше цялата американска операция.

— Глупак такъв! Той беше посредник. Симпатизираше на ИРА, но само толкова. По никакъв начин не би жертвал кариерата си за тях. По дяволите, той щеше да се кандидатира за президент, щеше да ни даде каквото и да е, само и само да не раздухваме скандала, който би му попречил.

— Да, само че аз не съм съгласен с теб и се погрижих за това. И знаеш ли какво? Спечелих фамилията на моя страна. Ти все още не си главният, нали помниш това? Но, така или иначе, от какво се оплакваш? Върнахме си парите, а твоето приятелче Кели ни каза къде да намерим Мийхън…

— Кога ти каза? — бързо попита Джак.

— Когато му опрях пистолета във врата, тогава.

— А ти намери ли Мийхън? — продължи Джак.

— Не. Малой постави хора да наблюдават апартамента и Мийхън няма да се върне там. Но знаем, че е във Вашингтон. Ще го хванем. Което ме подсеща… — Анджело за първи път се усмихна: — Замислял ли си се някога защо се е върнал във Вашингтон?

Джак го погледна като отровен:

— Чакам да ми кажеш.

— Само един или двама души са успели наистина да се приближат до него. Индия е една от тях. Нещо повече — тя сигурно го е видяла да убива оня, дето я е изнасилил. Би могла да го разпознае, ако въобще си възвърне паметта.

— Трудно би могла да разпознае някого през черен чорап — спокойно отвърна Джак.

— Да бе, оставям на теб да размишляваш, тя е твоя съпруга. — Той отвори вратата и излезе навън, но се обърна, за да каже на Джак: — Всъщност трябва добре да си го спомниш следващия път, когато ще се срещаш с любовницата си.

Джак би го убил с голи ръце, но каза:

— Чух, че извлекли Съни от някакъв залив с яхти в Маями.

— Да. — Гласът на Анджело сякаш внезапно се понижи. — Да, много жалко.

— Чува се, че кубинците са бесни. Смятали, че Съни е пратен от хора, които искат да им завземат териториите.

Анджело изсумтя:

— По-добре кубинците да си гледат цигарения бизнес! — И затръшна вратата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Едно флаконче „Коко Шанел“ се разби в стената. Ливия стоеше права в черната си дантела с широко разкрачени крака и ръце върху бедрата си. Дишаше дълбоко и гневно срещу Джак и обикновено бледата й кожа сега беше бяла на фона на тъмната сплъстена коса. Единствените шумове в стаята бяха нейното дишане и подрънкването на леда в чашата на Джак. Неговото лице беше изопнато и ядосано.

Докато се чудеше дали не се е престарала, Ливия леко пристъпи към него. Застана много близо, изпъчи задник и облиза с език кадифената си устна.

— Сладур, ти ми обеща, че ще отидем някъде този уикенд. — Очите й пак станаха сърдити: — Обеща ми!

— Не съм ти обещал уикенд за Деня на благодарността, много добре знаеш.

— Знам ли? Какво знам, Джак, кажи ми? — чумереше се тя.

— Знаеш, че винаги прекарвам Деня на благодарността със семейството си. — Джак се опитваше да бъде спокоен.

— Какво семейство? — крещеше Ливия. Джак я погледна и се обърна на другата страна. Тя забарабани с юмруци по гърба му: — Ти нямаш никакво семейство и не ми говори за оная надута английска мръсница, за която се ожени!

Джак се обърна и сграбчи ръцете й:

— Да не си посмяла — изръмжа той, — да не си посмяла да обиждаш жена ми! — И я пусна. — Никога! — После остави чашата си върху масата и излезе през вратата.

В яда си Ливия почти изрече „Майната ти!“, но чак когато той си бе отишъл вече, изкрещя след него:

— Майната ти!

* * *

Индия се надяваше, че постъпва правилно, а също така, че Джак ще има други ангажименти. Майкъл седеше зад бюрото си. Тя го беше поканила на вечеря за Деня на благодарността.

Свещеникът нервно се изправи и започна да снове из офиса между бюрото и прозореца.

— Домът ти изведнъж стана много гостоприемен. Да каниш хора на вечеря…

Индия се изчерви леко и не отговори веднага. Ревнуваше ли Майкъл?

— Ти спомена веднъж, че имаме много бани, и аз си помислих, че…

Майкъл се обърна и я погледна. Нищо не каза. Индия разбра, че страшно силно я желае, но се самообвинява и отблъсква най-съкровените си чувства.

Уж всичко бе свършило, но явно — не съвсем. Още се случваше да се затвори в стаята си и да си изплаче очите по него. Една част от нея никога нямаше да го забрави.

Индия сковано му съобщи, че е поканила също Малкълм и Дуейн и че смята да покани и Кен Макуини.

— Мислех, че си върла противничка на политическите му убеждения — рече свещеникът.

Така си беше и тя не искаше да го съжалява, но не можа да се сдържи. Той живееше в недостроена сграда, без каквото и да е отопление.

Преди да е успяла да му отговори, Майкъл рече:

— Отпиши го. Той си отиде.

— Отиде? Къде си отиде? — Индия питаше с любопитство, но не и с изненада. Беше свикнала, че има чужденци, които идват и си отиват. Смяташе, че това са хора, на които Майкъл помага.

— Успя да си намери работа в Ню Джърси. Там ще започне нов живот… — Индия видя как той затвори очи и стисна уста. Разговорът за Кен Макуини беше приключен. — Няма ли да поканиш някого от семейството на Джак. Брат му Том, например? — попита Майкъл. — Той винаги присъства. Не мислиш ли, че ветеринарната практика само прикрива престъпната му дейност?

— Том е добър ветеринар и има доста работа. — Индия харесваше Том и Бетси. Тя сви рамене: — Сигурно си прав: Том

вероятно също е замесен по някакъв начин, достатъчно често се виждат с Джак. — Тя се надигна да си ходи.

Свещеникът я гледаше:

— Знаеш, нали: твоят човек се труди тези дни — каза той.

— Какво? — Тя се вгледа в него. — Какво искаш да кажеш?

— Поли. Непрекъснато те следи. Идва и си отива с теб.

— Не може да бъде. Не съм го виждала.

— Той до леглото ти ли е, когато си лягаш?

— Не. Аз се оплаках на Джак, че непрекъснато се върти в къщата, и той му намери някаква друга работа.

— Да, да те наблюдава. Няма смисъл да гледаш през прозореца, ти си права — няма да го видиш. Не бих казал, че е съвършен, но доста го бива.

— Тогава как разбра, че ме следи?

Свещеникът се приближи до прозореца и се загледа навън.

— Там се води гангстерска война и не си мисли, че щом съм свещеник или щом сме в църква, значи сме предпазени и няма да ни въвлекат в нея. Трябва да сме наясно кой се навърта наоколо и какво всъщност става, затова ти казвам, че човекът, когото познаваме като Поли, стои отвън и те следи.

Индия го гледаше с изкривена уста.

— Трябва да се видя с Джак. — Отиде до вратата и грабна жакета си от закачалката.

— Индия! — повика я Майкъл. Тя се обърна. — Благодаря за поканата, но не мога да я приема. Съжалявам.

* * *

— Джак, жена ти дойде и иска да говори с теб.

— Хмм… — Малките зелени знаци по черния екран на компютъра бяха приковали погледа му. Седеше отпуснат назад в креслото си, с разкопчана риза, ярка вратовръзка, карирани тиранти и стилен панталон. Краката му, обути в лъскави италиански кожени обувки, бяха качени върху бюрото. „Кой?“ Той свали краката си и преди още да е натиснал с пръст бутона на вътрешния телефон, си помисли: „Индия е тук? Нещо се е случило. Какво ли може да бъде?

Но нали Поли я следи, нищо не може да й се случи. Или пък може?“. — Каролайн, покани я да влезе.

— Индия! — Щом зърна фигурата на жена си на вратата на просторния, добре обзаведен кабинет, нещо трепна в сърцето му. Косата й беше чиста и сресана и леко проблясваше на слънчевата светлина, проникваща през прозореца. Изглеждаше чувствено невинна, с примамливата свежест на току-що изкъпана, а това му напомняше дните, когато Кончита гладеше и цялата кухня ухаеше на лимон от прясно изгладените и колосани дрехи. Индия спря поглед, както правеха всички, които идваха тук за първи път, върху прозореца от шлифовано стъкло с изглед на юг, към река Потомак и остров Теодор Рузвелт. Джак придърпа към нея голямо кожено кресло и се настани в отсрещното. Тя седна с нескрито отвращение както към съблазнителния комфорт, така и към него самия. Зелените й очи го гледаха гневно: „Ливия! — помисли си Джак. — Може би Ливия се е обадила и й е наговорила разни неща“.

— Е?… — предпазливо рече Джак. — Мислех, че днес е денят, когато ходиш в Центъра?

— Да, така е, но се случи нещо, което толкова ме разтревожи, че дойдох направо тук, за да си поговорим за това.

„Господи, значи е Ливия!“

— Ти ми обеща, че ще излизам, без Поли да ме следи. Не искам да се мъкне по петите ми — решително каза Индия.

„Ох! Слава богу, че е за Поли, че няма нищо общо с Ливия! Толкова ли е тъп, че да се остави Индия да го забележи?“ Сега вече гласът му беше гладък и мек като луксозното кресло, в което седеше Индия:

— А, това ли било? — Той се наведе напред с нехайна, безгрижна усмивка, която някак не се връзваше с внимателните му, кафяви очи. — Просто напоследък си мислех, че имаш нужда от закрила, когато ходиш там. Нека си го кажа направо, Индия: не ми харесва, че ходиш там, но… — Той разпери ръце: — Добре де, когато Поли те наглежда, аз съм по-спокоен.

Тя седеше в креслото: толкова женствена, толкова бледа и крехка — неговата съпруга — а той не я познава. Тя не би го допуснала по-близо, отколкото са в този момент. Джак я наблюдаваше: сенки под очите; напоследък изглежда изтощена, но не както преди, преследвана

от мъчителни спомени. Различна. По-решителна? По-издържлива? Не може да си обясни точно с какво и как, но тя е променена.

Джак нищо не спомена за Мийхън. Тя преодоляваше този стрес и той не искаше да я връща към него и да я плаши, че може да я преследва някакъв побъркан ирландец. Сега Мийхън е негов проблем, а Мийхън пък ще го заведе при другия, разсъждаваше Джак, при оня с качулката, който е знаел, че парите са в офиса на Луиджи. При оня, за когото никой нищо не знае. Кой е той? Дали също е ирландец? Питаха из цялата общност за него, но никой не можеше да отговори. Мийхън! Трябва да го хванат…

— Поли не ми харесва — говореше Индия. — И не искам той да ме следи. Трябва да знаеш, че ме е страх от него.

— А? От Поли ли? — С усмивката си Джак й казваше, че Поли е безобиден. — Е, добре, щом е така, ще видим какво да направя! — И си мислеше: „Ще накарам Поли да се постресне малко“.

Джак се наведе напред и приятелски я потупа по коляното, както би потупал някоя от котките си. Искаше му се да вземе и допре до устните си тези малки, хладни ръце, отпуснати в скута й. Стори му се, че е зърнал нещо в очите й, но сигурно е било от ъгъла на светлината. Често си мислеше, че крие някаква тайна, и знаеше, че ако я притисне, тя ще му я каже. Или пък ако я вземе в прегръдките си…

— Има и още нещо. Ще давам вечеря за Деня на благодарността в къщата — тя никога не казваше „у дома“, винаги „в къщата“ и това страхотно го дразнеше — и съм поканила няколко души.

— Какво? — прекъсна я Джак. — Какво си направила?

— Само някои от студентите, които помагат в Центъра, и един-двама от… ъъ, Малкълм и Дуейн, ако трябва да бъда точна, и…

— Винаги съм с родните си за Деня на благодарността и от само себе си се разбира, че ти идваш с мен!

— Тогава покани баща си и Кончита при нас — рече тя с тайната надежда, че това е невъзможно, че Джак ще откаже, или и двете заедно.

— Не мога да повярвам! — каза Джак и се изправи. Той отхвърли мисълта, че тя си е изгубила ума: — Индия, как да ти обясня, че не мога да допусна да ме видят на една маса с мафиоти. Никой от тях не идва вкъщи и това е закон. — Той я гледаше с престорено

възмущение: — И каква е тази глупост? По-рано никога не си искала да имаш нещо общо с тях.

— Просто си мислех, че ще е приятна вечеря — спокойно отвърна Индия и Джак усети как тя му се изплъзва, как ей сега ще го погледне с решителност, която никой не би могъл да преодолее. Как успяваше да изглежда така невинна, сякаш, ако я стреснеш, тя ще се разплаче, а после ще се хвърли в прегръдките ти… По дяволите, наистина му липсваха семейните посещения, липсваше му семейството само по себе си!

Индия се изправи и започна да надява кожените си, със сребърни нишки ръкавици:

— Аз ли да им се обадя или да оставя на теб?

„Господи!“

— Кой, по дяволите, е Малкълм и — как беше другото име? — Джак отиде до барчето, имаше нужда да пийне нещо.

— Те са, ъъъ, наркомани. Малкълм и Дуейн. Не им се случва често да ги канят на вечеря и с нетърпение очакват тази.

Ръката на Джак трепереше, докато наливаше уискито. Най-после обърна глава:

— Ти искаш ли една чаша?

Погледът в очите й, този високомерен поглед — сякаш беше казал нещо мръсно. Майната й! Джак беше в състояние да изпие цялото съдържание на бутилката. После ще отиде при Ливия. Така й се пада на Индия! Направо е готов да се нанесе при онази курва.

След като тя си отиде, той седна зад бюрото, изпи уискито и взе да съзерцава чашата в очакване да си възвърне самообладанието и да се стопли. Добър адвокат е. Това може би е достатъчно, за да остане чист. Той успя, макар и не съвсем. Том не взима участие в семейния бизнес, но позволи да използват ветеринарната му клиника като скрита банка.

Джак продължи да пие, като нервно се въртеше в голямото, тежко кресло. Алчност. Жажда за власт. И бавно затъване в корупцията. В моменти като този, които, слава богу, не бяха много чести, той си представяше стъпала, водещи надолу към дъното, към влажно и студено подземие, където се разнася сладникаво зловоние. Воня на гнило! Корупция. Това, което го притесняваше, беше, че той наистина вече я усещаше.

Но също така беше способен да усети и мириса на чистотата. Така миришеше Индия. Господи, понякога беше готов да отиде в стаята й, да измъкне от чекмеджетата някаква нейна дреха, за да вдъхне от хубавия, чист аромат. Тя беше толкова красива. И душата й беше красива. Неподкупена. Той тайно се наслаждаваше на нейната чистота и доброта.

Джак се измъчваше. През всичките седмици, преди да се оженят, той се чудеше дали ще може да изчака и овладее желанието си да я люби. Първата брачна нощ, връзката на нощницата й, която се свлече от раменете й, парещите клепки и меките косми по венериния хълм. През цялата вечер беше напрегнат и когато най-сетне я взе в прегръдките си, почувства, че ще полудее, ако тя не му позволи. В този момент даже споменът за това го възбуждаше.

Той пиеше и си мислеше как ще отмъсти на двамата, които бяха грабили и насилвали в салона на Фредиано. Подлудяваше го мисълта, че са я тормозили, че онзи звяр е пъхал големия си, кирлив пенис в нея. В нея! Неговия ангел. Очите му се присвиха от ярост към тия чудовища, които са допуснали да се случи това, направили са го възможно. Сега Индия му е съпруга и той не би понесъл дори самата мисъл, че това може да се повтори. Не! Той ще се погрижи за нейната сигурност и добре ще скастри Поли.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Тя усещаше, че я наблюдават. Беше някакво странно, неизменно и потискащо чувство.

Намираше се в магазина на Оскар и чакаше да я обслужат. Искаше да купи домашна свинска наденица и пресни боровинки. Беше открила рецептата за това ястие в черното издание на списание „Гастроном“. Почувства се като на показ, както беше застанала до прозореца, и се премести на друго място, откъдето можеше да наблюдава хората по улицата. Замисли се колко е нелепо това, което направи, защото те си бяха просто купувачи като нея, забързани в последния момент да напазаруват за утрешното угощение за Деня на благодарността.

— Коя птица си избрахте, госпожо? — попита я продавачът, като гледаше пуйките във витрината.

— Извинете? О! — засмя се тя и му каза поръчката си за наденицата.

Той се върна със старателно увит пакет:

— Приятно прекарване на Деня на благодарността.

Индия му пожела същото. Вече на улицата, отново погледна списъка си и се запъти към зеленчуковия пазар. На ъгъла изпусна зеления светофар и трябваше да изчака следващия.

Насъбра се тълпа. Забързаните хора гледаха да минат по-напред, а потокът коли профучаваше само на сантиметри. Вече й прималяваше от глад. Беше пропуснала закуската — неясно защо й се догади от миризмата на пържен бекон, а после беше твърде заета, за да обядва. Сякаш изведнъж представата за цвъртящия в собствената си мазнина бекон я обля с гореща вълна. Индия се пипна по челото. Впрочем снощи толкова беше изгладняла, че в два часа сутринта стана, за да си хапне сандвич с печен кашкавал.

Странно колко й се беше прияло. От самата мисъл за това сега й се повдигаше. Представата за кашкавал се смеси с тази за бекона. Гладък и разтопен, жълт, гнусен, протекъл по краищата на хляба.

Тя замаяно гледаше колелата на бързо отминаващите коли, дима, който се издигаше в жълта мъгла. Топли тела я притискат, задушлив гаден парфюм, някой зад нея я блъска… Всичко се върти, върти…

* * *

Индия лежеше по гръб в болничното легло и броеше дните, изчисляваше, отчаяно се опитваше да си спомни.

Кога беше последния път? А преди това? Майкъл винаги слагаше презерватив. Тогава как? Да, ето как, спомни си. Онзи път. Майкъл не можеше да чака, нетърпеливо притискаше твърдия си пенис до корема й. Без да й пука, тя му позволи, защото и двамата не можеха да се сдържат. Седмица по-късно се успокои, защото мензисът й дойде. По-леко от обикновено, съвсем оскъдно. Въобще не беше мензис.

Индия изчисли, че е бременна от осем седмици. Носеше детето на Майкъл! Каза си го наум и изчака малко, сякаш да провери дали не е сбъркала. Не, не е сбъркала.

Загазила е. Бременна е и е омъжена за сина и наследника на един барон на Мафията. От първата си брачна нощ двамата спяха в отделни спални и Джак не беше правил опити за сексуална близост с нея.

Какво да направи? О, боже, какво да направи? „О, Майкъл! О, боже — тя плачеше без сълзи, отчаяно и горчиво, — него вече го няма!“ Онзи Майкъл, когото познаваше, сега е само сянка на мъжа, който облада тялото й, който я галеше, прегръщаше и я целуваше нежно и страстно, до замайване. Голият, добре сложен Майкъл, забравил срама, вече не съществува. Тя видя как се промени той. Крачка по крачка се отдалечи от нея и потъна в килията, която сам си избра.

В деня, когато й каза, че се връща при Църквата, я попита дали ще го разбере. Да, тя го разбираше.

Какво можеше да се направи тогава? Имаше ли алтернатива?

Бяха изминали двайсет и четири часа от злополуката, когато преминаваща кола я блъсна с калника си и тя си удари главата, докато падаше. Деня на благодарността — странно е да лежиш в болница на този ден заради главоболие, предизвикано от случаен инцидент (Случаен? А може би е трябвало да попадне под колелата?), отвратена

от тежката натрапчива миризма на парникови цветя, защото осма седмица е бременна от мъж, в чийто живот тя вече не играе никаква роля. Тя излъга, когато докторите я разпитваха. Каза им, че мензисът й е редовен и че всъщност току-що е свършила цикъла си. Излъга ги с надеждата, че не е обичайна процедура да изследват за бременност всички жени, припаднали на улицата.

Би могла, помисли си Индия с внезапно облекчение, да говори с Ейдриън. Братовчед й ще й помогне, той знае какво да стори. Отдавна трябваше да отиде при него.

* * *

— Индия? Индия! — През вратата първо се показа грамаден букет цветя, а после и Хариет: — О, горката… Къде да ги оставя? — Хариет съгледа дългостеблените рози върху масичката на Индия: — Хубави са. От Джак ли са? — Тя целуна Индия по бузата и седна на леглото: — Като си помисли човек… Можеше да те убие. Джак каза, че за щастие потокът коли вече се е движил бавно, преди да спре на светофара.

— Някой отзад ме блъсна.

— Блъснал те е?

— Аз го видях — рече Индия и се изправи на лакът. — Хариет, чуй ме, трябва да ми помогнеш. Видях го, докато падах, беше мъж с шапка… — Лицето на Хариет беше напълно сериозно. „Тя не ми вярва“ — помисли си Индия.

— Мила Индия — Хариет й говореше с тона, с който успокояваше малкия Тими, — ти си видяла Хари Клевлънд, този, който те е спасил. Той се пресегнал и те издърпал. Припаднала си, това е всичко. Преумора. И с мен се случи на сватбата на сестра ми: толкова се притесних…

— Не, ти не ме разбра. Нещата не са, както си мислиш, Хариет… — Тя цялата гореше и трескаво продължи, вкопчена в ръката на Хариет: — Видя ли мъжа пред вратата: той работи за тях. Джак го постави да ме наблюдава непрекъснато… — Индия се чу какво говори: то звучеше абсурдно, безсмислено. Хариет седеше и безмълвно я

наблюдаваше. Индия усети студени тръпки и си помисли, че с положителност е пребледняла.

— Индия, скъпа! — Хариет крадешком се огледа назад и добави по-остро: — Престани вече! Ще те помислят за параноичка или нещо такова. Няма никой пред вратата ти. — Хариет беше обезпокоена, но сдържана. — Говорих с този симпатичен доктор Нестър. Той казва, че си изнервена, и аз съм съгласна с него. Ти си се изтормозила покрай тези наркомани. — Хариет каза това внимателно, но твърдо. Всъщност беше доста разтревожена. Според Джак преди Деня на благодарността Индия била извънредно странна, просто не приличала на себе си. Хариет искрено се надяваше, че Индия не е… Клиниката „Уотърфорд“, най-добрата частна клиника във Вашингтон, освен всичко останало, се занимаваше и с пациенти, нуждаещи се от психиатрично лечение… Разбира се, това не касае случая на Индия. Доктор Нестър описа състоянието й като емоционална лабилност, предизвикана от преумора. И, разбира се, Хариет знаеше, че Индия е предразположена към главоболие и мигрена. Тази лабилност, естествено, й е предадена по майчина линия.

— Хариет — рече Индия, — искам да се видя с Ейдриън. Ще го помолиш ли, ако обичаш, да дойде? Много е важно, Хариет. А?

Лицето на Хариет се сбръчка под плътната книжна кърпичка, която бе вдигнала към очите си.

— Ейдриън… — най-после с плачлив глас се обади тя. — Нямах намерение да ти казвам, защото доктор Нестър помоли да не те безпокоя.

— Кажи ми! — помоли Индия с жестокото усещане, че съдбата й се противопоставя.

— Ейдриън получи инфаркт. — Индия се опита да преглътне. Не успя. Сърцето й биеше лудо. Хариет бършеше очи с кърпичката си. — Стана снощи на вечерния прием и…

— Ейдриън е мъртъв! — рече Индия с ужас.

Хариет я погледна и със замъглени от сълзи очи й обясни, че Ейдриън не е мъртъв, че е в болницата „Уолтър Рийд“ и че очевидно е вън от опасност.

— Ох! — Индия се отпусна на леглото.

Хариет внимателно я попита:

— За какво искаш да се видиш с него?

— Просто исках да го видя.

— Ами имаш си Джак и си голяма щастливка! — Хариет явно беше изгубила всичката сила на духа си и избухна в ридания. Изправи се: — Аз трябва да се върна там, при него. И при Тими! Ами ако баща му умре, горкото бръмбарче…

— Хариет… — Изведнъж Индия изпита страшна жалост към нея. Стана от леглото, прегърна я и я целуна.

— Трябва да съобщим на баща ти — рече Хариет с благодарност, беше се посъвзела. — Получих писмо от него. Той е на околосветско пътешествие. Следващото му пристанище е Кейптаун след около десет дена.

Индия до този момент не беше осъзнала колко много се нуждае всъщност от баща си. Но сега не беше така просто да му пише или да му се обади. Той беше далече, твърде далече.

* * *

Отначало Индия го помисли за портиера на болницата. Отново се вгледа в огромната кошница с тропически плодове, после — в саксията с разкошна „коледна звезда“ и след това…

— Дуейн?

— Да! — Дуейн пристъпи самодоволно към леглото. — К’во правиш? — Той постави кошницата и цветето върху леглото й.

— Дуейн! — възкликна Индия, като се взираше в униформата му. — Какво правиш тук?

Дуейн чукна с нокът изрядните сини ревери на сакото си:

— Харесва ли ти? Баламосваха ме, че само членове на семейството могат да те посещават, затова го взех назаем и се навъртах наоколо, докато оня пред вратата…

— В сивия костюм, дето лицето му е като на плъх?

— Да, точно той. Седи на един стол отвън. Аз го издебнах, като отиде да пие кафе с една от сестрите, и се вмъкнах. Кой е той? — Индия сви рамене и направи кисела физиономия. — Някой от болницата — измърмори Дуейн. — Ако имаш проблеми с него, ще ми кажеш, нали?

— Да.

— Казаха, че имаш мозъчно сътресение. Какво се случи?

— Глупава злополука. Съжалявам за вечерята в Деня на благодарността. Надявам се, че Джак ви е предупредил.

— Майната й, не се тревожи за това. Все пак вечеряхме с кмета. Малкълм си изхвърли яденето, а то въобще не беше толкова лошо.

— Значи той не се подобрява?

— Малкълм не се увлече много и не се държа прекалено зле. Мел каза да не ти казвам, че е болен, и да ти предам много поздрави от него. — Дуейн посочи плодовете: — Това е от всички нас.

Индия му благодари за милото внимание от тяхна страна и го попита дали отец Майкъл знае, че тя е в болница. Дуейн не беше сигурен, пък и не го беше виждал. Изведнъж той тревожно погледна към вратата:

— Слушай, трябва да се измъкна оттук, преди да са ме усетили — рече той. — А ти бързо да оздравяваш, чу ли?

Индия с усмивка го наблюдаваше как внимателно надниква през вратата и се оглежда. После й махна и тръгна. Тя прочете картичката, прикрепена към саксията. Всички се бяха подписали, почти всички. Търсеше подписа на Майкъл, но не го намери. Другата картичка беше мушната между плодовете и гласеше:

„За Мери Лу. Бързо оздравявай. Обичаме те.“

Чък и Барби

* * *

Мийхън наблюдаваше през стъклената врата. Стъклото беше матирано, но успя да различи силуета на ветеринаря, прегърбен над канала на мивката. Кучето все още лежеше на операционната маса. Той се разхождаше, тананикайки си някаква песен, и го насъскваше. Приглушените хълцания на ветеринарната сестра го накараха да спре тананикането.

— Няма ли да млъкнеш? — Той я погледна. Беше ужасно дебела: ханшът и бедрата й преливаха от стола на анестезиолога, коленете й бяха на дипли. Страхотна картинка. Когато те дойдоха, тя придържаше

упойващата маска върху муцуната на кучето, а сега беше завързана за стола със залепена уста.

Стенният телефон иззвъня. Мийхън го погледна, после отиде до стъклената врата, водеща в стаята с мивката, и я отвори. Ветеринарният лекар, мокър до кости, беше наведен с гръб към тях; кръв се стичаше в очите му от широката рана на челото, а юмрукът на Макуини здраво стискаше косата му.

— Кажи ни къде са парите, Том, и ще спрем! — каза Мийхън с благ тон.

Ветеринарят го напсува.

— Пъхни му главата под душа и го дръж там, докато поумнее — рече Мийхън.

Макуини затегна хватката си и рязко дръпна Том за косата, преди отново да го потопи във ваничката под душа, където кръвта му се смесваше с кръвта на някаква безформена тъкан, приличаща на касапски изрезки.

Мийхън и Макуини внимателно гледаха мехурчетата, които изскачаха на повърхността. Когато пооредяха, предвещавайки края, Макуини измъкна главата на Том. Мийхън изрева в лицето му, обърнато нагоре със зяпнала, задъхваща се олигавена уста:

— Казвай къде са парите или ще убием сестрата! — Той дръпна подаващата се от юмрука на Макуини лепкава коса и очите му злобно проблеснаха под нахлузения чорап: — А после ще опукаме семейството ти!

Том се дръпна и успя да изломоти:

— Те са далече! — И ги изгледа победоносно.

— Но сестрата е тук — изсъска Мийхън. — Ще я убием, а после ще издебнем жена ти и децата. Бетси! Какво хубаво име! Бетси! Знаем, че сега пазарува навън, но скоро ще се върне. — Той кимна и Макуини започна да го обработва.

Том се опитваше да се предпази от юмруците в корема и ритниците в слабините, които го караха да се превива от болка, от ударите в бъбреците, които го просваха на пода. Смътна представа имаше за лицето на Мийхън, но видя ледените му очи и си помисли, че ще ги запомни.

— В сейфа под паркета… — Той подбели очи, но след миг се съвзе.

Мийхън го шибна през лицето:

— Къде? Ако сега пукнеш, копеле, ще убием и децата ти. — Той изправи главата на Том: — Не бъди толкова тъп! Казвай, кажи комбинацията! — Том измърмори нещо. Мийхън се наведе по-близо да го чуе, после го пусна и се изправи. Том се строполи на пода. — Чух го, хайде!

Макуини откри сейфа под второто ниво на паркета в офиса. Касата беше циментирана в плочата. Мийхън набра комбинацията и я отвори. Взе двете кожени чанти и хвърли бърз поглед върху пристегнатите и подредени пачки банкноти в тях.

— Точно както очаквах. Да тръгваме…

— Какъв е тоя проклет шум?

— Сестрата е освободила краката си и както е заритала, скоро ще изпотроши стаята — рече Макуини, който стоеше до вратата.

Мийхън влезе в операционната и плесна жената, като погледна дебелите й ръце и тлъстото лице. Лентата през устата й беше прогизнала от слюнка.

— Можем ли да използваме нещо от тази анестетична машина?

— Какво например? — попита Макуини.

— Погледни в чекмеджето, там трябва да има маска. Не знам, ти си медицинският работник.

— За животните използват тръби. А, чакай, това ще свърши работа. — Макуини измъкна една кислородна маска и я прикачи към тръбите, свързани с резервоара. Сестрата заблъска с пети и заскимтя със запушена уста.

Мийхън застана зад нея и притисна маската към носа й — беше, като че ли се опитваше да задържи морж точно в момент на чифтосване. Постепенно съпротивата й стихна.

— Май си уцелил правилно нещата — рече той на Макуини. После плъзна лейкопласта под главата й и здраво стегна маската към лицето. — Остави апарата да работи!

— Но така ще я убиеш.

— Това си е неин проблем. — Мийхън забеляза, че кучето върху масата надига глава и се оглежда. Отиде до него. — Здрасти, приятел, какво ти сториха? — Той го почеса зад ушите, докато разглеждаше обръснатата зона в слабините му и отчетливите шевове. После вдигна

кучето от масата, пренесе го до постланото върху пода одеяло и внимателно го положи.

— Зарежи кучето, за бога, хайде да изчезваме!

Макуини стоеше до вратата с чантите.

— Млъкни! — Мийхън взе едно канче и го напълни с вода от мивката, като прескочи проснатия в безсъзнание на пода ветеринарен лекар. Занесе водата обратно при кучето и я остави до него. Преди да си тръгне, го потупа по врата и пак го почеса зад ушите. — Добро куче!

* * *

Том дойде в съзнание и запримигва, за да избистри погледа си, а после се опита да се изправи. Навсякъде го болеше: и двете му очи бяха подути и полузатворени, усещаше кръв в устата си, кръв се стичаше и по лицето му. Надигна се на колене, а после, с помощта на висящата на стената гумена престилка за специални случаи, се изтегли нагоре. След това се заклатушка към операционната.

Кучето лочеше от канчето с вода и махаше с опашка. Том бавно обърна глава (виждаше като в тунел), докато най-после съгледа сестрата. Залитна към нея и я изгледа замаяно.

— По дяволите!

Той дръпна маската от лицето й, но не можеше да спре резервоара. Пръстите му не го слушаха. Стаята се изпълни със смрад, която му напомняше как като дете му извадиха сливиците в болницата. Най-после успя да спре изтичащия газ. Главата на медицинската сестра беше клюмнала напред. Взе отпуснатата й ръка и потърси пулса. Нямаше пулс. Не! Том бавно се свлече на пода.

„Стани! Раздвижи се! Не губи съзнание!“

Не можеше да се изправи и започна да пълзи. Кучето скимтеше. Том допълзя до телефона в офиса. Докато се надигаше от пода с помощта на един стол, той се молеше тези копелета да не са прекъснали жиците Бетси и децата да не са се прибрали по-рано. Които и да бяха, те знаеха имената им, знаеха какво търсят. Знаеха! Том набра домашния си телефон, но никой не отговори. След това набра номера на Джак.

* * *

В къщата в Джорджтаун Джак бавно затвори телефона. Откъде, по дяволите, черпят информация? Как успяват? Само той и един-двама от организацията знаят къде са секретните банки. Джак стана и започна да се разхожда като сомнамбул от вратата до бюрото. Том му каза, че този, който говорил, имал ирландски акцент. Значи са същите копелета от случая с Луиджи. Този път — двама. Мийхън! А кой е другият?

Трябва да са от ИРА.

Благодарение на Нед Кели фамилията си върна парите. А сега копелетата от ИРА искат да заграбят още повече. Господи!

Дали пък зад тях не стои някой от другите кланове?

Не, Мафията не би се съюзила с побърканите фанатици от ИРА. Но някой ги подпомага и този някой има вътрешна информация. Като си мислеше за това, Джак се изпълваше с бясна ярост.

Той събра книжата и ги хвърли в куфарчето си. Трябваше да отиде до Луисвил, за да види с какво може да помогне на Том и Бетси. Докато напускаше кабинета (лицето му беше потъмняло от гняв), чу как входната врата се отваря и влиза Индия, последвана от Поли, който носеше багажа: чантите, кошница с плодове и саксийно цвете.

Господи! Съобщението на Том го накара да забрави всичко останало. Днес Индия си идваше от болницата. Беше се прибрала. Тънка, бледа като чаршаф, с тъмни кръгове под очите. Искаше му се неговата жена да е силна, за да може да споделя с нея, да му бъде морална опора — е, не чак толкова силна и издържлива… Джак понякога не знаеше каква иска да бъде жена му.

— Остави багажа в стаята й — нареди той на Поли, вперил очи в Индия, сякаш тя беше причината за всичките му проблеми. — Как се чувстваш? — Индия сви рамене. Джак си помисли, че тя го гледа, сякаш той е въплъщението на дявола. Да му става съдник ли се опитва? Сети се, че може би лицето му е като буреносен облак и че все още се мръщи след обаждането на Том. — Чуй, искам да говоря с теб. Ела за малко в кабинета, после се налага да замина.

— О? — Погледът й сякаш се премрежи, но тя го последва малко по-бодро.

— Изникнаха някои проблеми — измърмори Джак. — Седни за малко, моля те. Слушай, говорих с доктор Нестър и му казах, че искам да се срещнеш с онзи психоаналитик от Ню Йорк, за когото ти разправях.

— Няма да се срещам с никакви проклети психоаналитици! — Тя го погледна: — Извинявай!

— И аз ти се извинявам, но трябва да го направиш: ще се срещнеш с този човек, за да ти помогне и да не изглеждаш повече така, сякаш си изяла горчива краставица, иначе доктор Нестър ще се постарае да ти осигури по-дълъг престой в клиниката! — Джак мислеше, че тя няма да му отговори.

— Не се ли е обаждала Хариет или да е оставила някаква бележка?

— Чу ли ме какво казах току-що? — остро попита Джак. Лицето й съвсем красноречиво показваше, че не мисли за това.

— Да, чух! — каза Индия. Гласът й беше подигравателен, натърти на думата „чух“. Тя взе бележника, оставен до телефона, и започна да чете вписаните в него съобщения.

„О, боже — мислеше си Джак, — забравих да й кажа“. Тази работа с Том съвсем го извади от релси. Прокара пръсти през косата си и въздъхна:

— Да, да, там пише, че Ейдриън е извън всякаква опасност.

— Е… слава богу! — Индия изглеждаше, сякаш ей сега ще се пречупи и ще заплаче.

Джак се колебаеше. Тя беше привързана към Ейдриън. Искаше му се да не беше забравял и да й беше предал съобщението.

— Ами да — измънка той, — с помощта на няколко кардиолози, твои приятели, нали?

Индия вдигна очи:

— Ти спомена, че бързаш за някъде. Няма да те задържам! — Погледна го с такава ненавист, че той се завъртя кръгом. На излизане трясна вратата с всичка сила.

* * *

Джак сигурно ще я убие. Изправена пред огледалото в банята, където бършеше лицето си с мокра кърпа, Индия си мислеше, че й е все едно дали ще го направи. Тя трябва да му спести неприятностите. Бог е свидетел, че не й се струва толкова трудно да го уреди. Иначе има чувството, че ще умре. Особено сутрин. Още щом Уилма сложи на масата купчината димящи палачинки, полети с жълто масло, тя излиза от кухнята и тичешком изкачва стълбите, за да повърне в банята. Ако се залежи в стаята си с чаша чай и сухи бисквити, ще събуди подозрение.

Но непрекъснато й е толкова зле, а и „то“ не си губи времето — расте ли расте в нея. Главата й се пръска какво да измисли.

Трябва да направи аборт. Това е единственият изход. Всичко друго би било лудост.

Но как? Налага се да отиде на гинеколог, да запази дата, самият кюртаж… Хирургическата намеса е краткотрайна, но трябва пълна упойка. Как да стане всичко това във вашингтонска клиника, след като така я охраняват? Освен ако не отиде в Ню Йорк.

А би могла. Може да отиде, защото Джак сам й предостави този шанс.

— Размислих над това, което ми каза, и промених решението си. — Беше рано, Уилма още не беше пристигнала. Но Джак, който предната вечер се върна от Луисвил, вече беше облечен и избръснат и седеше на масата в кухнята по риза, с чаша кафе. Индия се протегна да си вземе от камерата кутия сок от бяло грозде. Пиеше й се портокалов сок, а този в хладилника беше студен и тръпчив, но някак прекалено жълт.

— За психоаналитика от Ню Йорк, когато ми спомена. Бих искала да се срещна с него.

Когато му говореше, обикновено лицето й не изразяваше нищо и на него му беше трудно да отгатне какво мисли тя. Джак присви очи. Но тази сутрин в тона й имаше нещо несигурно. Какво ли е замислила? Той сви рамене и се усмихна, но кафявите му очи бяха нащрек:

— Както си решиш. Имаш номера му, обади му се и си уговори час. — Той все още се чудеше защо е променила решението си. Чудеше се, но великолепният начин, по който джинсите прилепваха към закръглеността на задника й, отклоняваше мислите му. — Той

предпочита първо да се срещнете и да се запознаете. Може би ще си определите няколко сеанса в последователни дни.

— Това е добре — предпазливо каза Индия. Идеално! Ще се срещне с гинеколога още същия ден, когато пристигне в Ню Йорк за първата среща, а аборта ще направи при следващото ходене за сеансите на психоаналитика. — Само още две неща: искам да остана в Ню Йорк, докато се срещам с него, така ще има по-добър резултат…

— Ще накарам Каролайн да ти резервира стая в хотел за две-три нощи с всичко, от което се нуждаеш. Какво е второто нещо?

— Поли. Не го искам с мен.

— Да, но…

— Ако той е с мен в Ню Йорк, нищо няма да се получи. Прецени сам.

Джак се поколеба за момент:

— Добре — сви рамене той. — Поли ще ми трябва тук за всеки случай. Ти какво правиш там?

— Чай — Индия преглътна тежко, защото отново й се повдигна. — Ти искаш ли една чаша?

— Благодаря — отвърна Джак. — Но ще си запазя правото за друг път, може ли?

* * *

Защо изчаква? Какво чака? Да прокърви от само себе си (пази, боже!)? Или Майкъл да зареже Църквата и да се върне при нея? Даваше си сметка какво всъщност смяташе да стори — убийство. Когато си помислеше за това, губеше самообладание. Тя се обади в Центъра, че не се чувства добре. Страхуваше се, че ако се срещне с Майкъл насаме в кабинета му, няма да издържи и ще му каже. Нямаше вяра на гласа си, лицето й щеше да я издаде. А не би трябвало да го прави.

И все пак трябваше да го види още веднъж, преди да го стори. Знаеше, че то беше просто грешка. Някакъв вътрешен глас й нашепваше, че когато я види, той веднага трябва да се досети, трябва… За да се увери, тя отиде да се причести, когато знаеше, че Майкъл ще извършва церемонията. Тя се присъедини към другите

причестяващи се до перилата на олтара и коленичи. Когато той застана пред нея, тя вдигна глава. Това беше Майкъл — необикновеният, свещеникът, бащата на детето, което тя носи. Отвори уста, за да поеме тънкото парченце нафора върху езика си, и видя, че ръката му трепна, видя смайващата красота на сините му очи, които й се усмихваха, но после отминаха към следващия, и после към следващия, и следващия и отнесоха със себе си непоносимия си чар. Проклет да си, проклет да си, Майкъл!

Веднага след церемонията тя забърза към вратата и вече беше сигурна, че ще направи аборт. Знаеше, че е грешно от гледна точка на морала, че е грях за един католик, най-тежкият от всички грехове.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Индия се записа в женската клиника на ъгъла на Първо авеню и Източна Шейсет и пета улица под името Айза Дейвис. Трябваше да бъде там след един час — бе дошъл денят, за който си беше записала час за аборта.

Психоаналитикът имаше кабинет на Западна Седемдесет и седма, от другата страна на Сентръл парк, и тя прекара в него определения й един час, дори повече. Индия погледна часовника си; петнайсет минути повече.

Час и петнайсет минути да гледа как наполовина изпушените цигари изгасват в ониксовия пепелник и да разказва за своя живот. Индия мислеше, че изглежда отегчително да говори за това, което се искаше от нея, но сега, когато бе минало определеното време и нейното посещение беше към своя край, започна да проявява интерес.

— Никога не съм смятал, че като бърза, човек печели нещо. — Проницателният му поглед се беше спрял върху нея и нищо не изпускаше. — А дали трябва да бързаме?

Индия се страхуваше, че по реакциите й той ще разгадае мислите й. Гледаше я втренчено, като че ли знаеше — изглеждаше точно като човек от отдела за книги в магазин „Харолдс“. Но той беше свързан със семейството. Не беше сигурен за довереник — тя не можеше да каже на този човек неща, за които никога и през ум не й бе минавало, че може да каже на някого. Не се и съмняваше, че той ще предаде всичко на Джак.

— Аз — тя трябваше да тръгва и ако вземаше такси, щеше да успее да стигне до Първо авеню навреме — не че точно бързам, но… наистина не понасям цигарения дим.

— А-ха, сега това е интересно. Част от твоя проблем е — в момента Индия беше обгърната от неотклонното му внимание — в липсата ти на самочувствие. Ти трябва да се научиш как да отстояваш, как да изразяваш нещата, как да получаваш онова, което искаш. Отстояване. — Той натисна звънеца и тутакси на вратата се показа

неговият секретар. — Евънтин, разчисти нещата, свързани с моя долен навик. Индия се учи да отстоява себе си.

— Но няма нужда!

— Недей да проваляш нещата!

Индия се изправи, изстрелвайки бързо:

— Имам да… пазарувам разни неща — много благодаря!

Той още седеше и я наблюдаваше колко много му разкрива в паниката си да бърза. И секретарят й хвърляше учудени погледи, докато почистваше ониксовия пепелник. Но, от друга страна, Индия си помисли, че сигурно тя е единственият пациент, който се оплаква от непрекъснатото му пушене.

— Мисля, че трябва да продължим този следобед. Ще бъде полезно. Искам да чуя повече неща за майка ти…

— Доктор Поутасо, аз…

— … Защото неизбежно сексуалността най-напред е съсредоточена върху майката…

— … трябва да тръгвам. Благодаря, беше много интересно.

— Толкова бързаш, че аз почти подозирам, че имаш среща на обяд.

— Не, не! — Индия беше почти на вратата.

— Тогава ще ми окажеш ли честта? — Той я последва до вратата, посегна да я отвори, но стоеше и се усмихваше. — Много бих искал да те заведа на обяд.

— Благодаря — тя се опитваше да говори спокойно, — но днес не мога. Може би някой друг път.

Той й помогна да си облече палтото и отвори вратата. Индия си помисли, че това вече наистина е краят — нямаше търпение да изтича долу и да викне такси — и каза довиждане. Бързо излезе в коридора и отиде към асансьора. Два пъти натисна бутона за слизане и погледна таблото, чакайки нервно стрелката да покаже нейния етаж. Вратите се отвориха, тя влезе, усмихна се почти механично на жената, която беше вътре и носеше някакво малко животно в ръцете си, и натисна „Вратата се затваря“. После зачака нетърпеливо вратата да се отвори.

Долу във фоайето мина през тежките въртящи се врати и се намери на улицата. „Такси.“ Тя стоеше на тротоара с вдигната ръка за жълтото такси, без да забелязва пронизващия студ. Прехвърчаха снежинки, но тя прекалено много бързаше и не обърна внимание на

разкопчаното си палто. Потокът от коли минаваше бързо, без никой да й обърне внимание.

„Такси.“ Доктор Поутасо стоеше зад нея. Веднага едно жълто такси спря до тротоара.

— Можете да ползвате моето. — Той я хвана за ръката. — Накъде?

На Индия й се искаше да изкрещи.

— „Блумингдейлс“. — Можеше да вземе друго такси от Лексингтън авеню. Клиниката беше само на няколко пресечки от там.

Той даде инструкции, после се облегна назад и се разсмя:

— Пазаруване? Ясно защо Джак се притеснява. Не се тревожи, само се шегувам. Дълго ли ще трае тази твоя пазарска експедиция? Все пак ми се иска да отскочиш за още един сеанс следобеда, ако е възможно.

— Неее, съжалявам. Но ние разполагаме със следващите два следобеда — напомни тя. — Можете да направите сеансите колкото искате интензивни. — Тя го погледна подкупващо.

— Добре, тогава утре следобед. — Той въздъхна и подхвана на висок глас дискусия върху детското сексуално поведение.

Облекчението на Индия при вида на универсалния магазин „Блумингдейлс“ беше толкова дълбоко, че тя едва не пропусна да му благодари, задето я бе докарал. Веднага щом колата си скри, тя се втурна към първото спряно такси, скочи вътре и тикна адреса на шофьора.

* * *

Женската клиника се намираше в стара сграда с червени тухли. Тя спокойно може да мине за женски почивен дом — имаше някакъв леко изтънчен вид. Освен това беше скъпо. Трябваше да заложи огърлицата, която Джак й беше подарил.

Този път жената на регистратурата я позна:

— Госпожо Дейвис, как сте днес? — попита тя.

От лилиите на бюрото — пепелявобели, мокри, натежали от прашец и позавехнали — й прилошаваше.

— Много добре — отвърна тя и си помисли колко глупаво беше от нейна страна да каже подобно нещо. Ръцете й трепереха, и макар че под палтото се потеше, побиваха я тръпки — изобщо, чувстваше се зле.

Зле, защото се готвеше да убие живота в утробата си, зле от ужас, зле от глад, защото не беше яла нищо заради упойката, която щяха да й сложат. Зле, защото лилиите й напомняха за смърт и погребения.

— Колко са подходящи — помисли си тя, без да се усети, че всъщност го изказва на глас.

— Нали са прекрасни? — Жената събра цветята на букет, като им се възхищаваше, а те я обсипаха с лепкав прашец.

Млада сестра с бяла престилка придружи Индия до асансьора, а когато се качиха на определения етаж, я заведе в една стая, която гледаше към улицата. Тясно бяло легло, характерен мирис на болница. Оставиха я да се съблече. Съблече се. Не може ли да го задържи?

Безумна мисъл на този етап.

Бебета в люлки, бебета в колички на разходка в Хайд парк; едно бебе вътре в нея, не по-голямо от грахово зърно, което й каза, че не бива да го направи. Сестрата се върна, а Индия още стоеше до леглото безмълвна, загледана в бельото си — сестрата бе принудена да я окуражи:

— Браво, сега облечете тази нощница — цепката е отзад. Докторът ще дойде да ви прегледа, преди да ви дадем лекарството. Искате ли да легнете сега, госпожо Дейвис?… Госпожо Дейвис?!

Докторът влезе:

— Аз съм доктор Брендън… — Къде е докторът, който я прегледа миналата седмица? Индия се почувства анонимна в тази бяла нощница, нереална, сякаш след малко на друга жена ще изчегъртат утробата — бебето ще изтече по тръбата и ще плува в буркан в собствената си кръв, а после ще бъде изхвърлено в канала, докато сестрите обсъждат какъв филм са гледали предишната вечер. Нейното бебе ще изчезне. Защо сега? Защо, за бога, трябва да мисли сега за „това нещо“ като за бебе — то няма самоличност, то е нищо без нея. Нищо без нея. Тя е всичко, което то има. — … Изследванията, които сте направили миналата седмица, показват нормални резултати.

Никаква причина за тревоги, а и вие сте го обсъдили с вашия съпруг, нали, госпожо Дейвис?

— Да — каза Индия. Какво беше още една лъжа след толкова много лъжи?

— И вие двамата все така искате аборта?

— Да — каза Индия.

— Но вие отказахте услугите на нашите съветници по тези въпроси — напомни й той деликатно. (О, господи, още миг — и тя ще го помоли да забрави за цялата тази история.) — Сега ще ви сложат инжекция, за да се отпуснете — съветвам ви да отидете до банята преди това. Не се притеснявайте, ако ви пресъхне устата: това е нормална реакция. След половин час вече ще сте на път към операционната и се надяваме до довечера да можете да се приберете вкъщи. Уредили ли сте да дойдат да ви посрещнат?

Индия го гледаше вцепенена от ужас.

— О… да. — Ще мисли за това, като му дойде времето; най-малкото, някоя сестра може да й викне такси.

Спринцовката, която трябваше да влее упойката, беше готова, а докторът, който трябваше да я сложи, се беше настанил удобно на столче до нея. Беше млад, усмихнат, с широки рамене — приличаше на елитен играч от американския футбол, който чака да влезе в игра, с тази малка разлика, че той държеше спринцовка, а не топка. Индия наблюдаваше как една капка от бистрата течност се стича надолу по иглата.

— Има ли нещо, което искате да кажете?

— Не, нищо.

— Добре. Сега ще ви сложа инжекцията ето тук в ръката. Това ще ви приспи, няма да усетите нищо. Когато се събудите, всичко ще бъде вече свършило. — Последните думи прозвучаха с някаква странна нотка на ирония, но излъчването на честното му открито лице я ободри. Той пъхна иглата в ръката й, натисна буталцето и весело й каза: — Пребройте до десет, госпожо Дейвис.

— Едно, две… — Тя видя нещо, почувства нещо, силна необходимост: — Моето бебе, искам си моето…

— Боже господи, какво каза тя?

— Тя си иска бебето, каза, че си иска бебето.

Индия чу ясно доктора и сестрата, но не можеше да ги види, нито да им отговори. Не можеше да обясни, да им каже, че прави ужасна грешка. Не можеше, защото всичко изведнъж потъмня.

— Айза! Айза!… Госпожо Дейвис?… Тя се свестява, докторе.

Индия започваше да долавя, но не можеше да разбере защо тези хора се опитваха да я събудят. И какво общо имаше тя с госпожа Дейвис?

Бебето! Индия отвори очи и видя доктор Брендън.

— Госпожо Дейвис, не ви беше направен аборт. Разбирате ли какво казвам?

— Да. Ще си задържа бебето… моето бебе — промърмори Индия. Чертите на доктора се размазаха пред нея и тя почувства как се отдалечава от него. Сънуваше, че държи скъпоценни бижута в ръцете си, които блестяха ослепително, докато се превърнаха в огърлица. Опитваше се да ги хвърли, защото те горяха и пробиваха дупки в плътта й — не в нейната плът, а на бебето…

— Госпожо Дейвис, госпожо Дейвис, събудете се!

Тя се събуди отново, а сестрите все така я бяха наобиколили.

— Никой нищо няма да направи на бебето ви, госпожо Дейвис. — Те й повдигнаха главата и й дадоха да пие вода, като бършеха потта от челото й. — Вие сте в сигурни ръце, бебето ви е в сигурни ръце — продължаваха да й говорят.

Съществува проблем, така реален, че просто го усеща, но не може да си спомни какъв точно и какво значение има за нея. Тя и бебето — не са в сигурни ръце. Трябва да направи нещо — не може. Не може да се събуди, не може да се отърве от пипалата на съня. Ще мисли за това по-късно, ще намери изход. Тя пази нещо скъпо — едно мъничко човешко създание, което е толкова беззащитно и зависимо от нея, а тя се чувства абсолютно слаба и безпомощна да измисли каквото и да било.

Сестрите говореха в съседната стая. Индия беше вече будна, лежеше на тясното легло в реанимацията и чакаше да я откарат обратно в нейната стая. Иззвъня телефон, една от сестрите отиде да се обади.

Мълчание — и след това се чу сестрата да пита:

— Дали е постъпила при нас следобеда някоя си госпожа Донован? — Индия слушаше, скована от напрежение. Кръвта бучеше в

ушите й. Някой се обаждаше да пита за нея. Сестрата отиде до бюрото. — Няма такова име.

Сестрата продължи да говори, но Индия не можеше да чуе какво казва. Затвори очи. Някой знае, че тя се намира тук. Но кой? Беше толкова предпазлива. Джак не може да знае, освен ако… Освен ако някой я е проследил. Доктор Поутасо? Някой, който знае, че тя е тук, но не и защо. Който проверява, за да разбере… Джак е изпратил да я следят! Поли е тук, в Ню Йорк, и знае къде се намира!

Завесите се дръпнаха и се появиха сестрите.

— Ще ви върнем в стаята, госпожо Дейвис.

— Благодаря. Кой звъня по телефона?

— Някакъв мъж се обадил на рецепцията да пита дали има при нас госпожа Донован?

— Значи на рецепцията има списък на пациентите?

— Да, има. Обаждат се разни хора — приятели, обикновено съпрузи — и искат информация. Може да ви се стори чудно, но има жени, които идват и правят скришом аборт. Нали така, момичета?

— А-ха — весело отвърна една сестра. — Милата, тъкмо разбрала, че е бременна, и узнава, че той е пратил детектив по следите й.

— Но, предполагам, че на рецепцията не дават информация, като например защо пациентът е постъпил — попита Индия.

— Но, скъпа, щом една жена постъпи в тази клиника, естествено всички знаят коя е причината. Впрочем, да не сте вие жената, за която мъжът питаше?

Индия изтръпна, но гледаше сестрата твърдо:

— Разбира се, че не съм.

„Информацията от клиниката няма никакво значение“ — мислеше си Индия. Поли трябва само да бутне няколко банкноти, за да узнае, каквото му е нужно.

— Ето, пристигнахме. Можеше да се облечете веднага щом пожелаете, госпожо Дейвис. Свободна сте да си тръгнете по всяко време. Само натиснете звънеца — и сестрата ще ви свали долу на рецепцията.

— Благодаря… благодаря за всичко.

Веднага щом вратата се затвори, Индия стана и отиде до прозореца. Внимателно — не раздвижвай завесите. Тя наблюдаваше

отстрани, като внимателно и съсредоточено изучаваше улицата, готова да улови всяко движение, всеки знак. Имаше пролука в потока от хора и тя забеляза, че отсреща има бар, откъдето чудесно се вижда централният вход на клиниката. „Ако Поли я чака — помисли си тя, — там е най-удобното място.“ Вече бе започнала да разбира начина, по който действат хората на Джак.

— Благодаря ви, сестра. — Индия пое таблата, като гледаше лакомо пушената сьомга и меките сандвичи с кашкавал. Протеин и рибено масло. — Трябва да е полезно за тебе, бебе — каза тя на глас, когато сестрата излезе, — и докато си с мен, нашата храна постоянно ще се подобрява.

Тя излапа храната и изпи половин чаша чай. След това седна до телефона. Ако Поли е успял да предаде информацията на Джак (тя набра номера на Джак), значи вълкът вече е в кошарата.

— Здравей, Каролайн, Индия се обажда. А-а… Джак свободен ли е? Ъ-хъ… среща… цял следобед? Боже господи! Не, не няма нужда. Още повече, щом е казал да не го безпокоят… трябва да е важно, а? Разбира се… да, ако обичаш, благодаря. Чао засега!

Значи Джак е бил зает през цялото време, откакто тя постъпи в клиниката… Ако е имала късмет, Поли вероятно не е успял още да се свърже с него. А и доколкото познава Джак, той ще напусне офиса и ще отиде някъде за вечеря. Което значи, че тя все още разполага с няколко часа, преди Поли да успее да го намери.

Индия отново отиде до прозореца и стоя там, докато си допи чая. Дали чаят не е вреден за бебето? С прекалено много танин? Ще си купи билков чай. Но първо… първо трябва да провери дали този там навън, който я следи, е наистина Поли.

* * *

Минаваше шест и половина, когато Индия излезе през централния вход на клиниката и се спря под снопа светлина, за да си върже шала на главата. Въздухът беше сух и студен — заболя я, когато си пое дълбоко въздух, но той беше свеж и приятен. Нямаше и следа от снега, който беше паднал през деня. От другата страна на улицата се виждаше осветеният вход на бара. „Не поглеждай! — каза си тя. —

Недей, дръж се нормално.“ Тръгна по заледения тротоар в посока към Сентръл парк. Движението минаваше покрай нея — огромен безличен поток, който течеше необезпокоявано до следващото кръстовище. Имаше малко пешеходци. „Не се обръщай назад. Не още.“

Зави по Второ авеню и ускори крачка. Дъхът й излизаше на пара в студения въздух. От другата страна на улицата имаше парфюмерия. Докато пресича, може да хвърли поглед назад. Няма никой. Една двойка върви в обратна посока, и жената в леопардово палто, която подмина. Чакай малко. Ето там, на отсрещната страна на булеварда, едва забележим в потока от хора, се движи мъж в тъмно палто, който върви в нейната посока. Сега се спря на будката за вестници.

Индия прекоси, продължи, без да се обръща, и зави на близкия ъгъл. Стигна до следващия осветен магазин и се спря пред витрината. В отражението на стъклото видя как мъж с тъмно палто и ниско нахлупена шапка зави, прекоси улицата и продължи да върви нататък. Дали е същият мъж? Индия се обля в пот. Дали е Поли? Беше далече, скрит в сенките — трудно бе да се определи. Това беше някой, но който и да беше, нервите й бяха опънати до краен предел, също като на плувец, който е забелязал перка във водата и знае, че е на акула. Индия прекара десет минути в магазина. След това излезе.

— Един чай „Ърл Грей“ и сандвичи, моля.

— Нямаме „Ърл Грей“.

— Тогава какъвто имате, без значение. — Очите на Индия бяха отново приковани в прозореца.

— Имаме „Дарджилинг“.

— Чудесно.

— Или „Инглиш Брекфаст“.

Индия се обърна бавно и погледна келнера:

— „Дарджилинг“ ще бъде чудесно.

Чиста лудост е да седи сега тук и да си поръчва храна, като се изключи фактът, че ако не хапне нещо, ще припадне от глад. Минаха двайсет минути, откакто зае позиция до витрините във фоайето на хотела. От мястото, където седи, има добър поглед към улицата, а и щорите я правят невидима за хората отвън.

Може би греши. Греши или просто изпада в параноя. Може би наистина е параноя. Индия изяде киселите краставички — последното останало нещо за ядене в чинията. Чаят беше с вкус на разводнено

кафе. Може би беше разводнено кафе. Отсреща имаше заведение за палачинки, в което сервираха четирийсет и два различни вида сладолед. Тя просто копнееше за пресен плодов сладолед от праскови. И тогава го видя на отсрещния тротоар — мъж в тъмно палто се появи за миг в светлината, хвърляна от неоновите тръби по витрините. Шапката му беше нахлупена ниско над очите, но този път Индия не можеше да сбърка. Тя се доближи до прозореца толкова близко, колкото й стигна куражът, и втренчено се загледа в познатата фигура, попаднала в белия сноп светлина. Поли! Стиснала устни, Индия го проследи с поглед, докато той влезе в заведението за палачинки. Съжаляваше, че бе изяла киселите краставички, защото отново й бе прилошало.

* * *

— Отец Фицджералд не отговаря — каза жената с лек укор. Това беше петото позвъняване на Индия.

— Моля ви, бихте ли пробвали отново да позвъните в стаята му! — Индия седеше прегърбена на леглото и стискаше слушалката с две ръце.

— Не отговаря.

— Моля ви, като се върне, предайте му да позвъни на номера, който ви оставих.

Минаваше десет и половина. Скоро Поли ще се свърже с Джак. Скоро Джак ще знае всичко. Тя няма да седи и да остави това да се случи. Сега се чувства отговорна и за друг живот. Трябва да спаси себе си и бебето.

Именно това беше причината да се обади на Майкъл. Не на Майкъл свещеника, а на Майкъл — човека с черната маска.

Един ден Майкъл й беше казал, че ще дойде време, час, когато тя ще има нужда от неговата защита, и то отчаяно. Тогава тя не можеше да си обясни какво има предвид той. Тя го обичаше, така че присъствието на тази друга страна от неговата личност, която беше също Майкъл, се бе превърнала в нещо абстрактно. Тя никога не се бе връщала към това. Беше като да притежаваш оръжие. Лежеше някъде там, скрито в чекмедже, и никога не се говореше за него. Но то беше

там. Тя знаеше — щом се наложи, трябва само да отвори чекмеджето, за да го използва.

Можеше ли по-рано да предполага, че ще стане така?

Но сега, когато времето, часът беше дошъл, на нея не й беше до изучаване на собствените мотиви. Тя беше под властта на най-страшната сила: страха.

* * *

Беше почти единайсет, когато телефонът иззвъня и тя чу гласа на Майкъл. Беше нервна, сърцето й биеше лудо. Осъзнаваше грешката, която може би правеше, но не можеше да се спре. Разказа му.

— Къде е той сега?

— Точно срещу моя хотел, в заведението за палачинки на Лулу, Източна Седемдесет и втора. Видях го да влиза вътре. После се качих в стаята и открих, че е възможно да наблюдавам входа от тук. Не е излизал през цялото това време. Той чака. Майкъл, той има информация, за която не искам Джак да научава.

— Има ли нещо общо с нас двамата?

Индия затвори очи:

— Да.

И беше истината. Бебето не беше лъжа.

— Какво знае той?

Индия почувства, че й се завива свят, и приседна.

— Знае, че съм ходила в клиника за аборти. — Индия чу звук от поемане на дъх. — Той беше там и ме проследи до хотела.

— От съпруга ти ли е?

— Не! — извика с мъка. Последва дълго мълчание. — Майкъл?

— Стой си в стаята. Не отваряй на никого, докато не ти позвъня отново.

— Майкъл? Майкъл! — Последва щракване и линията прекъсна.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Роузи Мърфи стоеше съвсем гола в банята, ако не се вземеше предвид кръстът на сребърна верижка около врата й и найлоновата шапка на главата й. Беше качила единия си крак на малко столче и мажеше с каша от къна космите около вагиналиите си. Доскоро бе живяла във Вашингтон, но сега се беше преместила в Ню Йорк. Вашингтон й липсваше. Спомни си за монсиньор Хоги. Той беше личност, монсиньорът, и винаги щедър. Освен редовната й заплата, той редовно й даваше и пари в брой. Роузи въздъхна. В целия Ню Йорк нямаше друг като монсиньора.

Звънецът прекъсна мислите й. „Майната му.“ Тя се смъмри наум — за такива думи човек отиваше в ада, но нали така и така пак там щеше да иде?

Вече след третото иззвъняване, с кърпа около главата, тя отиде да отвори. Малката, функционална спалня-хол беше затрупана с дрехи и купчини списания. Имаше камари от мръсни чинии и чаши в помещението, което служеше за кухня. Роузи сръчно скри едно наполовина изпито шише уиски. Краката й, обути в найлонови чехли, пошляпваха по покрития с линолеум под.

— Кой е?

— Пусни ме вътре, по дяволите!

Роузи тутакси позна гласа на Мийхън, свали веригата и започна да отваря ключалките. Знаеше защо бе дошъл. Ако Мийхън прекрачеше някога прага на апартамента й, то беше, защото я търсеше по работа. Тя често заявяваше, че не би имала нещо против, ако все пак й плащаха за загубеното време. Най-накрая отключи и последната ключалка и вратата се отвори с изскърцване.

Мийхън широко я отвори и влезе.

— Човек ще си помисли, че това е Форт Нокс. Обличай се — излизаме!

— Сега? Точно когато съм почнала да си правя косата?

— Имаш десет минути. Сложи си нещо, което да не се набива на очи.

Това е то, както винаги! Единствената вечер, в която си бе казала, че ще е свободна и ще си направи косата. Роузи започна да измива къната под душа, като си мислеше с неприязън, че не може да са минали повече от пет минути.

Тя го познаваше само като Мийхън. Не го харесваше. Той идваше и си отиваше — също като тази вечер, например. Това я вбесяваше. Имаше си достатъчно много неприятности, за да търпи и тази. Правеше го само заради брат си. Той лежеше от месеци в затвора Мейс в Ирландия и ако помогнеше на Групата, те щяха да го измъкнат и върнат в Америка. Нямаше избор.

* * *

Заведението за палачинки на Лулу беше претъпкано. Там винаги беше пълно — бизнесът вървеше.

— Ето го там, до прозореца — каза й Мийхън спокойно.

Роузи дискретно погледна над менюто:

— Този със сивия костюм ли?

— Ъ-хъ.

— Изглежда ми безобиден. Какъв сладолед ще ядеш?

— Поръчай каквото искаш. Аз слизам долу да поразгледам наоколо. Той все някога ще слезе да пикае. Дръж го под око. Знаеш какво да правиш, ако решиш, че се готви да тръгва.

Мийхън тръгна надолу по стълбите, които водеха към тоалетните. Вървеше леко и тихо, без да пропуска нищо. Имаше тренирани уши на професионалист и можеше да определя разстоянието само по звука.

Телефонът беше точно под стълбите, мъжката тоалетна — от другата страна, а за женската трябваше да се повърви малко по-надолу по тесния коридор. На Мийхън му трябваха сервизните помещения. Годините и опитът го бяха научили да проверява в разни места като хранилища, товарни асансьори, стаи на персонала, кухни и задни входове. Заведението на Лулу имаше много удобно разположение. Аварийният изход в края на стълбите го изведе в коридор. На края на

коридора имаше стая, която по шума той определи, че е кухнята. Но непосредствено зад вратата на аварийния изход имаше вито стълбище. По него Мийхън стигна до мазето. Слабата светлина, идваща от единствената крушка, не го притесняваше — той беше като котка. В дъното имаше заключена врата, която не го забави повече от минута. Когато катинарът беше разбит, той се промъкна вътре, затваряйки тихо вратата зад гърба си. Намираше се в склада точно под кухнята. Наредени покрай стените, стояха огромни фризери. Надникна вътре и видя, че са пълни с кутии със сладолед. Имаше товарен асансьор, който ги придвижваше нагоре към кухнята. Мийхън предположи, че персоналът слиза тук и товари продуктите.

Роузи, преоблечена в голямо кафяво велурено яке, сипваше кленов сироп върху трите вида сладолед и се притесняваше, че косата й не изглежда добре. Винаги ставаше така, ако не успееше да я издуха със сешоар. В такива случаи просто не можеше да понася косата си.

— Недей да бързаш — предупреди я Мийхън, докато избираше големия сладкиш с плодове. — Ще има и кафе, като свършим с яденето.

Към полунощ масите започнаха да се опразват, а персоналът тръгна да се разотива. Лулу щеше да затваря. Мийхън поръча кафе и настояваше да държи Роузи за ръка, докато й говореше. Мъжът, известен му под името Поли, беше хитър и опитен, но в момента не обръщаше внимание на някаква си любовна двойка, която и без това не се интересуваше от нищо друго, освен от себе си. Мийхън сипваше втора лъжичка захар в кафето си, когато Поли стана от масата. Мийхън го държеше под око с периферното си зрение и продължаваше да говори. Изглеждаше, че Поли нямаше намерение да слезе долу, което беше жалко, защото повечето от персонала се бяха разотишли и сега долу се навъртаха малко хора.

Поли облече палтото си и бавно го закопча. Действаше методично. Мийхън го видя да оправя шала си, да напъхва краищата му в палтото. Погледна часовника.

— Слез долу да се изпикаеш, копеле такова — промърмори си Мийхън. Роузи не отговори. Мийхън бавно се усмихна: всичко вървеше по плана му — Поли тръгна надолу.

Мийхън изчака половин минута и го последва. Пътьом си сложи чифт черни кожени ръкавици. В момента, в който слезе долу, разбра, че

Поли не беше отишъл в тоалетната. Светеше още някаква светлина и тя можеше да идва само от телефонната кабина: Поли се намираше под него и говореше по телефона. Дори и най-лекото скръцване на стълбите щеше да издаде Мийхън. Затова той открито тръгна надолу, като си подсвиркваше: приличаше на мъж, който слиза до тоалетната. Поли седеше на стола с гръб към него. Обърна се, хвърли му бърз поглед и явно успокоен, продължи да набира.

Мийхън ритна вратата на тоалетната. Когато тя се затвори, той се намираше на три фута разстояние от Поли и продължаваше да напредва към него. Всичко трябваше да протече изненадващо. Само един бърз удар отзад в главата — и Поли щеше да бъде мъртъв.

Звукът от стъпки горе го уплаши и той се скри бързо в сянката на стълбището. Който и да слизаше, идваше надолу много бързо. Стъпки на мъж. Мийхън се стегна. Поли набираше отново — трябваше само да се обърне, за да го види точно зад себе си.

Стъпките слязоха до долу, прекосиха коридора и влязоха в мъжката тоалетна. Шумът и пълната самоувереност действаха успокоително на Поли — този път не се обърна. Дългите часове на чакане го бяха направили непредпазлив: той се прозяваше, облегнат на лакът, докато чакаше да се обади човекът, когото търсеше. Поли пренебрегваше вероятността самият той да бъде под наблюдение и допускаше най-голямата грешка в живота си.

Мийхън възвърна самообладанието си. Изчака две-три минути: не искаше да става борба, докато имаше човек в тоалетната. Всичко трябваше да изглежда естествено, а какво можеше да изглежда по-естествено от двама приятели на телефона: единият набира, а другият го чака.

Затварянето на мъжката тоалетна сигнализира момента на действие. *Сега!* Той се стегна и се приготви за скок. В същия миг някакъв инстинкт накара Поли да се обърне и с бързината на змия да се изплъзне с разкривено лице. Държеше нож — тънка кама. Мийхън беше вече върху него, сграбчи го за китката и изби камата. После заби пръсти в шията му, като търсеше гръкляна. Изненадан от внезапното нападение и задушавайки се, Поли отстъпваше и губеше съзнание. Падна назад. Мийхън освободи хватката си, сложи го изправен на стола и взе телефона. Той още звънеше. Засмя се в слушалката, когато вратата на тоалетната се отвори. Престори се, че води разговор, докато

стъпките нагоре заглъхнаха. Точно когато се готвеше да затворя, от другата страна някой вдигна телефона и се чу мъжки глас. Мийхън закачи обратно слушалката на куката.

Трябваше да бърза. Отиде до аварийния изход и отвори вратата. Коридорът беше пуст. Върна се, взе Поли и започна да го влачи по стълбите към склада. Всяка секунда очакваше да се появи някой. Дишаше тежко, когато отвори вратата на аварийния асансьор. За да предотврати шума от тропането на краката на Поли, докато го влачи надолу по стълбите, реши да го натовари в асансьора. Задачата му изискваше да остави мястото чисто, което значеше, че не може да зареже тялото на някое място, където хората да се препъват в него. Фризерите бяха удобно място. Хубави и дълбоки. Мийхън действаше ловко. Освободи едното отделение от сладоледите и напъха тялото вътре. Дали беше още жив, или само в безсъзнание? Мийхън искаше да се презастрахова срещу възможността Поли да се свести и да излезе от фризера, за да го търси. Извади камата му и с един замах му преряза гърлото — гръклян, кръвоносни съдове и нерви. За удобство трупът трябваше да бъде покрит и уплътнен с нещо, за да може кутиите със сладолед да стоят изправени. Мийхън се сети, че един от фризерите беше пълен с торбички лед. Извади няколко, разкъса ги и изсипа ледените кубчета. Те весело изтрополиха върху Поли. Мийхън допълни мястото с торбички. Събра по три на ред. Останалите разпредели по другите фризери. След това затвори капака.

Когато Мийхън се върна горе, Роузи довършваше някакъв бананов сладкиш. Две момичета зад касата водеха някакъв спор, а тук-таме по масите имаше няколко закъснели посетители. Той кимна на Роузи и тя стана. Хвана я за ръка и двамата излязоха.

* * *

Явно бе спала много дълбоко, както си беше с дрехите, защото, когато телефонът я събуди, Индия се почувства замаяна, без да знае какво става или къде се намира. Изведнъж се опомни и вдигна телефона.

— Майкъл — прошепна тя, когато чу гласа му.

— Няма за какво да се притесняваш. За всичко съм се погрижил.

— Какво имаш предвид? — Съзнанието й още беше замъглено, не можеше да подреди нещата в ума си. — За бога, Майкъл, какво става?

— Казах, че няма за какво да се притесняваш. Добре ли си?

— Да, чувствам, се малко замаяна. Какво…

— Защо не ми каза?

Индия едва успя да разбере за какво я пита. Той имаше предвид аборта. Трябваше да го остави с впечатлението, че го е направила. Бе решила, че той никога не бива да узнае, че има дете.

— Не можех да ти кажа — тихо му отговори Индия. — Ти вече беше решил какво искаш.

— Щях да напусна Църквата заради тебе.

Внезапно в съзнанието й изникна един спомен. Тя го виждаше в мазето как си мие ръцете с отвращение, почти със страх, от физическата страна на секса. Непреодолимият страх от жена, залегнал в самата основа на свещената доктрина. Измиваше я от себе си, измиваше миризмата й, сякаш беше нещо мръсно. Отхвърляше я от съзнанието си. Като че ли можеше да измие вината от ръцете си. Засрамен, но неспособен да я погледне, без да изпита желание, а после — и вътрешна омраза към нея, задето е пробудила тази слабост в него. Този мъж нямаше да я вземе и да я обича пълноценно и истински, нито пък й предлагаше сигурност, каквато тя търсеше, каквато й трябваше, за да се роди бебето й в безопасност.

— Да напуснеш Църквата? — механично повтори Индия. — А после ще ме мразиш за това. — Тя явно плачеше, защото сълзи се стичаха в устата й и капеха по брадичката й.

— Говориш ужасни неща — чу го да казва с такова примирение в гласа, че й стана съвсем ясно: всичко, което си беше мислила, е истина и той самия го признаваше.

И все пак тя го беше обичала, беше го обичала толкова много — и му беше благодарна. Чрез някаква необяснима сила, която нямаше нищо общо с неговата вътрешна борба, той бе успял да я освободи от нейния собствен жалък страх от секса и да я направи свободна. Само благодарение на него тя беше в състояние да продължи да живее и да познае щастието да живееш и да обичаш, да имаш нормална сексуална връзка.

— Индия, слушаш ли ме? Не задавай въпроси сега. Продължавай, както се бяхме разбрали, прави всичко както обикновено. Забрави, че въобще някога си срещала Поли в Ню Йорк! Запомни: не казвай нищо и когато се върнеш, ела да се срещнем в Центъра! Да те пази Бог!

Индия затвори телефона, захлупи лице в шепите си и продължи да плаче, да подсмърча и да хълца като загубено дете, защото сега оставаше абсолютно сама и тежестта на това бреме беше по-голяма, отколкото можеше да понесе.

Сега вече е изключено да се придържа към по-раншните уговорки. Тя не може да се върне във Вашингтон. Тя е бременна — носи детето на Майкъл. С ужас осъзна всички евентуални последици от взетото решение. Джак толкова е затънал в параноята, която преследва всеки сицилианец, че никога няма да я остави да си тръгне. Един развод би ги изправил срещу най-строгите закони на Светата майка — Църквата, пък и тя е сигурна, че Джак в никакъв случай не би го допуснал. Абсолютно сигурна е и в това, че Джак никога не би се съгласил да стане баща на дете от друг мъж, с когото жена му е изневерила. Мафията си има собствени клиники: ще я изпратят в някоя от тях, за да й направят аборт, след което ще я върнат натъпкана с опиати и лекарства. Така се грижат в Мафията за оздравяването на жените си.

Ако иска тя и бебето й да оцелеят, трябва първа да направи решителната крачка. Трябва да напусне Джак, и то веднага!

* * *

Какво ли е станало с Поли? А дали това въобще я интересува? Единственото, което изпитваше на другата сутрин на път към летището, беше облекчение. Мина й мисълта, че може би в момента не е най-удобно да напусне Джак, но при положение, че Поли вече го няма, сега със сигурност ще бъде най-лесно. И плюс това никой няма да заподозре, че тя има нещо общо с неговото изчезване.

Тя си отиваше вкъщи, в Лондон. Но първо трябваше да се върне във Вашингтон, за да си вземе паспорта. Индия благодареше на Господа за диамантената и смарагдовата огърлица. Стойността им

беше толкова огромна, че стреснатият служител в заложната къща й беше направил щедър заем — достатъчно, за да плати сметката в болницата и незабавно да си купи самолетен билет: последното останало място за първа класа. Това се казва пръст на съдбата! Полетът беше на „Британиш Еъруейс“, самолетът излиташе от международното летище „Дулс“ в осем и петнайсет същата вечер и пристигаше директно в „Хийтроу“ в осем и трийсет сутринта лондонско време.

Тя прехвърли наум подробностите. Самолетът от летище „Ла Гуардия“ ще я докара във Вашингтон рано следобеда. Днес е и свободният ден на Уилма. В празната къща тя ще събере багажа си и ще напусне, без някой да е разбрал за намеренията й.

Ще се оправи.

Дали да каже на Хариет? Не, ще й пише от Лондон.

— Защо спираме?

Индия се изправи и погледна колите навън. В центъра на града движението беше много натоварено, но те не спираха да се движат. Сега вече бяха попаднали в голямо задръстване. За бога, ако не успее да стигне навреме до летище „Ла Гуардия“ за полета си до Вашингтон, ако не успее да се качи на самолета в осем и петнайсет тази вечер…! Тя се наведе към шофьора, скована от тревога, и глупаво каза:

— Бързам за летището. Трябва да хвана самолета.

Шофьорът се обърна.

— Гу’сожо, тря’ваше да ми кажете за т’ва по-рано. Ако знаех, че шъ фащате самолет, щях да ви предложа да земете вълшебно килимче.

— Аз… ъъ…

— Чуйте ме. Сяка кола тука иска да стигне до „Ла Гуардия“. Секи чичка тука иска да фаща самолет. Цял Ню Йорк иска да фаща самолет. К’во искате да напра’а?

Индия гледаше втренчено през прозореца. Започнаха да пъплят напред, а шофьорът току свиваше рамене. Един кадилак се промъкна покрай тях. Индия погледна пътничката в него, почти прилепила глава до стъклото. Тя също гледаше навън с разсеян поглед. Цветът на лицето й беше някак неестествено зеленикав от лампите в тунела. Изглеждаше като мъртва.

Индия извърна глава. Ако изпусне самолета си — тогава какво? Провери останалите полети, които беше записала на гърба на

бележника си. Следващият самолет пристигаше във Вашингтон късно следобед. Но с него също можеше да успее. Щеше да има време да грабне паспорта си и най-необходимите неща и да стигне до международното летище „Дулс“ точно навреме. Беше възможно. Индия погледна навън към жената в кадилака. Тя не беше помръднала.

Ами ако Джак си е вкъщи, тогава какво?

Не, слава богу, довечера трябва да говори на някакво бизнес събрание. Беше видяла датата заградена в календара на бюрото на Каролайн. А след това, знаеше със сигурност, той ще прекара остатъка от нощта със своята любовница. Толкова по-добре.

И все пак изпита гняв при мисълта, че Джак си има любовница. Беше абсурдно да се вълнува за такова нещо точно сега, когато бе решила да го напусне завинаги.

* * *

В момента, в който отвори вратата, Индия разбра, че Джак не е вкъщи. Няма палто, метнато на стола, нито пък шал или ръкавици на масичката в хола, нито пък следа от котките. В къщата сякаш няма жива душа. Само приглушеното нощно осветление на стълбите, както обикновено. Индия остави сака на пода и с дълбока въздишка на облекчение благодари на бога, че Джак още не си е дошъл.

Ръката й толкова трепереше, докато отключваше вратата, но сега всичко бе наред. Въпреки че пропусна първия полет, успя да хване следващия и има достатъчно време да свърши всичко. Сега е пет и половина; таксито ще дойде в шест. Утре сутринта ще бъде вече в Лондон. Утре всичко ще бъде само един ужасен спомен.

Индия отвори вратата на дрешника и бързо извади палтото си от камилска вълна — не можеше да мине без него. Метна го върху сака, след което понечи да се качи в стаята си. Дали има време да пусне котките? Изведнъж й се прииска да ги види. Изглеждаше много сантиментално, но й се прииска да се сбогува с тях. Обърна се да тръгне към кухнята. В същия миг видя отворената врата на кабинета. Замръзна на местото си.

Дали, по дяволите, тази врата е била отворена, когато влезе? Разбира се, че е била. Нали е нервна и разстроена, та сигурно затова не

е забелязала. Обърна се и хукна нагоре по стълбите, тутакси забравила за котките. Трябва час по-скоро да си събере багажа и да изчезва! Ако Джак се върне и я завари…

— Индия?

Тя се спря. Видя отражението си в огледалото — с отворена пресъхнала уста и с разширени, невярващи очи. Обърна се. Джак стоеше с победоносен вид на вратата на кабинета. Индия го гледаше ужасено и се чудеше какво да направи. Не бе подозирала, че той може да позвъни на доктор Поутасо, после да се върне вкъщи и да я изчака. Да я изчака, като се спотайва на тъмно в кабинета си. „Той знае всичко“ — мислеше си тя отчаяно. Той знаеше.

— Джак?

— Толкова рано се прибираш?

— Джак. Аз…

— Защо не слезеш долу да ми разкажеш как мина всичко, докато пийнем по едно.

Тогава тя видя, че той държи чаша в ръката си. От колко ли време седи тук и пие, докато я чака да се прибере? Не бива по никакъв начин да се издава, че е притеснена. Индия слезе по стълбите. С вдигната глава, но с чувството на удавник, попаднал във водовъртеж. Трябва да държи главата си вдигната: няма друг изход, ако сега се паникьоса. Поли! Невъзможно е Джак да се е прибрал само заради нейното завръщане — сигурно причината за това е изчезването на Поли. Но той няма как да я попита — в противен случай трябва да признае, че бодигардът я е следил в Ню Йорк.

— Котките са затворени в кухнята. Не мислех, че има някой вкъщи — каза тя.

— Котките?! — Повтори той саркастично, сякаш беше казала, че са проблем с изключителна важност. Придружи я до хола. Индия сковано му позволи да й свали палтото.

— Седни, сигурно си изморена. — Джак я погледна така втренчено, че Индия изтръпна и си помисли, че той знае всичко. Но за нейно голямо облекчение Джак се обърна и се запъти към барчето. Взе бутилка скоч и й наля. — Не си отишла на уговорения час.

Индия продължаваше да стои права. Когато й подаваше чашата, той леко й се поклони. Това я нервира.

— Предполагам, че си говорил с доктор Поутасо?

— Говорих. Звъннах му следобеда.

— В такъв случай, предполагам, ти е казал, че се обадих да си отменя часа, защото не се чувствах добре.

— Търсих те в хотела — продължи той. — Казаха ми, че си напуснала. — Той вдигна очи от чашата и я погледна.

— Да. — Индия потрепери, но също го погледна. Трябваше да устои на погледа му, въпреки че чувстваше как очите й играят.

— Защо?

— Реших да се върна.

— Защо?

— Защото ми беше дошло до гуша от въпросите му, защото…

— … те беше страх да споделиш, за да не би да трябва да се погледнеш и да се уплашиш от това, което ще видиш.

Индия потрепери. Вдигна чашата и изсипа половината съдържание в гърлото си.

— Не — каза тя. — Не аз, а ти.

— Аз? Какво аз? Хайде сега, кажи какво аз, скъпа? — И той се изправи пред нея с онази гадна усмивка, която ужасно й се искаше да изтрие. Тя се почувства толкова унизена. Цялото й тяло се разтърсваше от силен гняв.

— Добре де, не ми харесваше. Мразех го. Все едно, че ми бъркаше в душата, че ме обръщаше наопаки като ръкавица. Но ти… Ти беше този, който се страхуваше да споделя! — каза тя толкова тихо, че сякаш го прошепна. — Да има семейство. Беше те страх от интимността, която идва със семейството. Интимността, която прави брака. — Той вече искрено се смееше. „Нека — помисли си тя, — нека.“ Още не е свършила. — Да, аз имах голям проблем. Бях изплашена от мисълта, че трябва да правя секс. Но този страх нямаше нищо общо с това да бъдеш в интимни отношения с мъж. Това беше чисто и просто един страх. Не, дори нещо повече — беше ужас. Бях ужасена. Гледах на мъжкия пенис в ерекция като на нещо опасно, като на нещо, което причинява болка. Но ти… Тебе много-много не те интересуваше, нали? Ти имаше каквото ти трябва — жена с добър произход. А плюс това си имаш и любовница… — Тя беше успяла: усмивката бе слязла от лицето му. Той вече не се смееше — лицето му беше променено. Нетърпелива, превъзбудена, Индия продължи: — Любовница, с която можеш да правиш какъвто секс искаш. Която няма

претенции към тебе — претенции, които не си в състояние да посрещнеш. Хайде де, признай, признай си!

Погледът му стана гневен. Устата му се разкриви в грозна гримаса. Индия усети как краката й омекват.

И тогава звънна телефонът. Щяха да й съобщят, че таксито е пристигнало. Лицето й загуби цвета си. Тя тръгна напред. Но той беше по-бърз. Хвана я за ръката и я блъсна на един стол.

— Не, мила моя. Нека да вдигна телефона.

Индия остана да седи, вперила очи в него. Имаше чувството, че се събужда по средата на операция: усещаше и виждаше всичко, което става около нея, но не можеше да реагира.

А трябваше. Не биваше да се предава. Тръпнеше пред мисълта какво би се случило, ако не предприеме нищо сега.

Индия стана и отиде до вратата. Искаше да чуе какво говори Джак по телефона. Като последна глупачка беше казала, когато поръчваше таксито, докъде ще й трябва. След малко и Джак ще знае вече всички подробности. Ако само успее да стигне до стаята си и да вземе паспорта!… Без да се обръща, тя претича през хола и хукна нагоре по стълбите. Ще излезе през черния вход. Дали ще успее? Дали?

Влезе в стаята си и заключи вратата, но до ушите й стигаха думите на Джак:

— Не заключвай вратата пред мен! Никога!

Тя изтича до бюрото и отвори чекмеджето.

Трескаво пребърка нещата и на дъното намери познатия паспорт. Слава богу! Колко скъп й се струваше сега. Напъха го в малката кожена чантичка. Препаса я през кръста си — чантичката беше достатъчно малка, за да се носи под палто. Съдържаше много важни неща — пари, кредитни карти, самолетния билет. Не можеше да рискува да я загуби някъде из града. В този миг се сети, че и двете й зимни палта са долу. Навън беше ужасно студено. Индия измъкна от едно чекмедже голям квадратен шал и кожените си ръкавици, метна ги на леглото и се втурна към гардероба. От там извади плътно кожено яке.

Чу вратата да се отваря с трясък и изтърва якето на пода.

Очите му бяха потъмнели и присвити. От якето се вдигнаха към нея:

— Как се канеше да си тръгнеш? А-а, през черния вход. — Той издаде звук, който много приличаше на смях. От него кръвта й се смръзна. Джак бе вече побеснял от гняв, подмятанията бяха свършили. Тя го гледаше, безпомощна и отчаяна. — Значи — напускаме кораба!

— Тръгвам си, ако това имаш предвид, и то веднага! — За да придаде твърдост на думите си, тя се наведе да вдигне якето. Интуицията й подсказваше, че трябва да му противостои, да слезе и да си тръгне. Той не можеше да я спре. Трябваше да му внуши това.

— Нещо се е случило — каза той. Очите му блестяха заплашително: — Разкажи ми за Поли.

Ръцете й трепереха толкова силно, че трябваше да прави нещо с тях. Започна да си слага ръкавиците.

— Какво за Поли?

— Изглежда, го няма. И то е изчезнал без никаква следа.

— Проверил ли си в градския кучкарник?

С две крачки Джак се озова до нея:

— Ти явно знаеш нещо. Кажи ми какво?

— Откъде мога да знам нещо за Поли? Аз току-що пристигам от Ню Йорк. Мислех, че го държиш във Вашингтон. — Беше си сложила ръкавиците и барабанеше с пръсти. Трябваше да запази спокойствие. Времето минаваше и тя почти се побъркваше от отчаяние. — Изобщо нямам представа къде си загубил Поли. Дори не знаех, че е изчезнал. Сигурно ще си дойде с подвита опашка. — Индия го предизвикваше. Предизвикваше го, но не можеше вече да спре. Не и сега, когато тържествуваше в гнева си. Със стиснати ръце и широко отворени очи, без да изпитва повече страх от Джак, тя каза: — Не ме интересува какво е станало с този побъркан маниак. Не ме интересува дали са го разкъсали на парчета в някоя от твоите междубандови войни или нещо друго. Хич не ме засяга!

Джак я сграбчи за раменете:

— Значи това е то, така ли? Никога не си могла да се примириш с мисълта, кой е баща ми. Е, нека ти кажа нещо, сладурче! Ако не беше той в колегията срещу наркотиците и ненужното насилие, никакви синдикати, закони или дори президентът не биха могли да ги спрат.

— Каква колегия? За какво говориш?

— Говоря за Националния комитет на кръстниците от Мафията със седалище в Ню Йорк. Може да не вярваш, но те правят голяма

политика, а ти живееш в облаците. — Той се бе навел към нея, докато говореше.

— А ти така си свикнал с тази мисъл, че дори не ти прави впечатление — каза тя, почти виеща от болка и гняв. — Но те ще дойдат и за тебе. Някой ден маскиран мъж ще влезе в ресторанта с автоматичен пистолет MAC-10 и ще ти пръсне мозъка.

Джак я хвана за раменете и силно я разтърси:

— Кой ти каза за MAC-10. Откъде знаеш за това?

Зъбите й затракаха. Опитваше се да фокусира погледа си на лицето му. Не знаеше откъде беше чувала за автоматичен пистолет MAC-10, не можеше да си спомни. Просто така й бе дошло на езика…

— Хайде, време е да почнеш да си припомняш някои неща. Време е! Хайде, нека да чуем.

Дъхът му я пареше. Лицето му беше на сантиметри от нейното — лицето му, което и сега, въпреки огромния гняв, не беше загубило своя надут, самодоволен и упорит вид. Самодоволен, самодоволен, самодоволен…

Индия стисна в юмрук дясната си ръка и както беше с ръкавица, го удари:

— Самодоволен, самодоволен! — След това с всички сили го удари и с лявата ръка. — Самодоволен — продължи тя да го удря по лицето, без да обръща внимание на болката в кокалчетата. Косата й падна на лицето. Индия се задъха, но продължи да го налага по гърдите, раменете, ръцете. Това обаче не променяше нищо: мускулите на тялото му бяха корави. Тя усещаше страхотна болка в китките си.

А Джак й се смееше, смееше… Разярена, тя го буташе, риташе, блъскаше. Косата й съвсем беше влязла в очите. Индия плачеше и стенеше, побесняла от гняв. Той я сграбчи, но тя не почувства грубост в него — грубост, безмилостна, както безмилостен беше коланът на сестрите, който служеше за усмиряване и наказание.

Тя се отскубна от ръцете му, отстъпи назад и се блъсна в масата. Напипа синьо-бялата порцеланова ваза и я запрати по него, но вазата не го улучи и се разби в огледалото.

— Седем години лош късмет — промърмори Джак, слисан от изненада: това бе любимият му китайски порцелан. Ядосан, той се спусна към нея.

Но Индия продължи с чиниятa от четиристотингодишна керамика на Хенриът Куимпър; фиби за коса и бижута полетяха към съпруга й.

Джак кървеше. Всъщност бе успяла да го удари и да одраска брадата му. Тя се олюля, гледайки как той вдига ръка и опипва лепкавата течност. Изведнъж й дожаля за него. Почувства желание да обгърне лицето му с ръце и да го почисти с чиста кърпичка. Очите му я гледаха, разширени и невярващи.

— Кучка — каза той.

Индия забеляза в израза на лицето му нещо, което не беше виждала досега. Инстинктивно отстъпи назад. Косата й беше паднала на лицето, блузата й беше разкъсана, а тя продължаваше да отстъпва назад.

Ако можеше само да излезе на улицата! Трябва да опита. Трябва!

Индия се обърна да побегне, но се препъна. Джак за секунда се озова до нея и я прегърна. Ръцете му я стиснаха до болка. Тя започна да го удря и дере с нокти. Хапеше и драскаше където й падне. Паднаха върху леглото и се затъркаляха по него. По едно време Джак успя да я хване за китките:

— Хапи, ако можеш… Ще те науча аз… — Но в същия миг те се изтърколиха, като паднаха от другата страна на леглото.

Замаяна, изтощена, Индия се почувства далече — далече, когато чу Джак да казва:

— Ти си моето момиче! — И започна да я целува силно и страстно по устата.

Тя бе капнала от умора. Не се опита да извърне главата си, само гледаше нагоре към тавана, объркана и замаяна от смесени чувства и душевна борба. А през това време той нежно я прегръщаше и обсипваше с целувки.

Но тя няма да му позволи. Няма!…

Първо дойдоха неволните и съкрушителни ридания. След това чувството, че цялата й сила я напуска, че цялата й гордост и достойнство се стопяват. Тогава усети ръцете му да се плъзгат надолу към панталоните й. Пръстите му се промъкнаха между краката й, под бикините — галещи, търсещи, търкащи. Той я целуваше с език дълбоко в устата и търкаше, търкаше, докато тя не почувства горещото, разтърсващо усещане. Целуваше я настървено, страстно,

непрекъснато. Целувки, които замъгляваха разсъдъка й. Струваше й се, че в гърдите си има някаква рана, пулсираща от целия накипял гняв и болка, които сега се стапяха от целувките му. Тя забеляза, че той беше наполовина съблечен. Чувстваше твърдия му пенис между краката си и се съпротивляваше, опитвайки се да вика. Но се задъхваше, без да има сили да издаде някакъв звук. С всяко вдишване той я пълнеше с живота си — горещ, режещ, изопващ всеки мускул в тялото й. Докато накрая тя започна да се поддава. Да се поддава и да се движи: беше го обгърнала с ръце и крака. Мисълта й се реееше из пространството, погледът й беше замъглен. Започна да се люшка с цялото си тяло. Езикът й беше в устата му. Не можеше да диша: той беше целият в нея. Бяха вече един човек, една плът. Всеки тласък я водеше властно и неотклонно към оргазъм. Тя диво викаше и простенваше неговото име: „Джак… Джак… о, Джак!“.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Джак се любеше с необуздана наслада. Индия имаше не само страхотни дадености (той опипваше малката й, гореща, стегната „пеперуда“ — тази втвърдена до пръсване закръгленост, която напомняше презрял плод, готов да разпръсне семената си), но у нея имаше нещо възбуждащо — неподправена девствена чувственост, от която устата му пресъхваше, сърцето му биеше до спукване, а нуждата да вмъкне твърдия си пенис дълбоко в нея ставаше направо непоносима. Още не можеше да се съвземе от сладкия шок, който предизвикваше у него всяка извивка на меките й, пищни гърди. Непрекъснато й повтаряше диви, невероятни, изумителни неща.

Ливия беше страстна — това трябваше да й се признае. Но да се люби човек с нея, бе все едно да бъде жив завлечен в бушуващ пожар. Е, да, докато угасне огънят. А сега, с Индия, той имаше чувството, че никога не би могъл да съществува без нея. Искаше да прекара тази и всяка следваща нощ свит в люлката, водеща към утробата й.

Всъщност те прекараха цялата нощ заедно и за Индия всичко друго остана на втори план. Нямаше значение, че самолетът с едно свободно място бе отлетял и вече бе изминал половината път до Лондон: Индия бе забравила всичко. Джак бе обсебил тялото и ума й и въпреки че вътрешно се бореше срещу него, нямаше как да се изскубне от влиянието му. Той правеше любов по начин, който нямаше нищо общо с онова, което бе изживяла с Майкъл, това бе наслада и насилие, от които й се плачеше, бе възбуда и капитулиране, всичко бе съвсем неочаквано.

Джак заспа, а тя не можеше да заспи. В съня си обаче той не я пускаше. Държеше я здраво, обвил ръце около тялото й, едната ръка минаваше под шията й. Беше заспал, както я целуваше, с устни, долепени до косата й; гърдите му се надигаха и спущаха в такт със сърцето й. И така чак до зори, когато и тя заспа.

Когато отвори очи, Индия видя дрехите си и дрехите на Джак, разпръснати по пода. Веднага си припомни нощта и едно топло,

прекрасно чувство се надигна от корема й и стигна чак до гърлото. Обърна се и видя, че е сама в леглото. Но това, което бе внезапно и неочаквано, бе дивото и разтърсващо усещане за загуба.

И тогава съгледа бележката:

„Скъпа Индия,

Ти си като мъртва за околния свят и реших да те оставя да спиш. Дотук не си пропуснала нищо — вали суграшица и температурата е десет градуса под нулата. Виж какво, трябва да замина по бизнес за няколко дни. Бог да те благослови и се пази!“

Целувки: Джак

След нощта, която прекараха заедно, това ли е всичко? След онзи яростен сблъсък — това любезно писмо без обяснения, само (най-долу) с „Целувки: Джак“?! Как е могъл да го направи? Дали не е от мъжете, които обичат жената само в леглото и могат да й се отдадат изцяло през нощта, а на сутринта са вече хладни и си отиват? Оставят я заспала, сънуваща сигурните му ръце.

Може би е от тях?

Но нали с такава нежност я любеше, викаше името й, целуваше я, галеше я с език навсякъде — в ушите, между краката — а тя цялата му се отдаваше!

И с нея ли прави същото? И с нея? И ако тя не може да понася самата мисъл, че той ще се докосне до друга жена, означава ли това, че е влюбена в него, въпреки всичко: въпреки това, което е той, въпреки семейството му, въпреки любовницата?

Трябва да обмисли добре решението си, защото, ако сега приеме Джак, приема и семейството му. Ами бебето? Какво ще прави с бебето? Индия се взираше в бележката в ръцете си и се мяташе между възторга, безпокойството и вледеняващия ужас. Само като си помисли как да му каже…! Но ако той не може да приеме бебето, значи нищо не се е променило. А щом нищо не се е променило, значи губи и последния си шанс.

Има решение. Сега, когато Джак не е в къщата, тя може да позвъни на Британските авиолинии, да си направи нова резервация за

първа класа и да изчезне.

Да иде ли да се обади сега? Да слезе ли долу и да се обади по телефона от кабинета на Джак, така че Уилма да не може да подслуша? Индия се облече и слезе долу, но не в кабинета. Отиде в кухнята и каза на Уилма, че заминава за къщата на брега, където ще прекара нощта.

* * *

Тук, съвсем сама, Индия можеше да мисли на спокойствие. Седеше до прозореца в кухнята и се взираше в пустия залив. Морето и небето бяха еднакво сиви. Нямаше слънце, само оловни облаци и мрачната пустота на подмитаните от вятъра дюни. Съседните вили бяха необитаеми и заключени през зимата — капаците по прозорците им я караха да се чувства някак странно. Не можеше да си даде сметка точно в кой момент започна да си мисли за Поли — може би докато поставяше чая в чайника, изправена, с поглед, зареян в злокобното небе, беше усетила, че неговото отсъствие я смущава. Но защо така изведнъж и точно сега? Защо се чувстваше толкова напрегната?

Неочаквано осъзна, че въобще не мисли за него, а за неговата смърт, за това, че той е мъртъв.

Дълго стоя така, като стискаше с едната ръка дръжката на чайника, който отдавна бе престанал да ври, а с другата разбъркваше листенцата на чая в хладката вода, втренчила очи в тъжната сивота навън. Какво бе направила?

Когато Индия позвъни на отец Майкъл Фицджерълд, дланите й бяха мокри и трябваше постоянно да ги бърше в панталоните си.

Когато чу гласа му, само за миг й се мярна образ от някакъв кошмар.

— Майкъл… надявах се, че ще успея да те намеря в кабинета ти.

— Индия, къде си? Звъних в хотела и казаха ми, че си го напуснала.

— Във вилата съм, Майкъл.

— Неприятности ли имаш?

— Не, не. Просто ти се обаждам, за да ти благодаря за това, че ми помогна онази вечер. Сигурно съм звучала като същинска истеричка.

— Няма нищо. Нали приятелите са затова?

— Точно така е, но просто не ми излиза една мисъл от главата. Майкъл, моля те, кажи ми: какво стана с Поли?

— Нищо — увери я свещеникът. — Нищо му няма. Изпратих един приятел да поприказва с него и да го убеди да си вземе малко отпуска. — Майкъл не би я излъгал, помисли си Индия, и може би не бе добра идея да дойде сама в тази уединена къща, а още по-малко да си внушава разни страхотии. — Защо си във вилата? Къде е Джак?

Сега Индия се почувства по-спокойна. Обяснявайки, че Джак е заминал по работа, тя му каза защо е дошла тук, в къщата:

— Тъкмо се готвех да го напусна, бях си купила билет за Лондон. Но тогава… — Тя замълча, давайки си сметка, че Майкъл няма да иска да чуе за това и така подсъзнателно призна неудобството, което лежеше под повърхността на връзката й със свещеника.

— Какво „тогава“? — попита Майкъл съвсем бавно.

Индия усети, че изпада в неловко положение.

— Тогава между нас се случи нещо, което промени всичко. — Сега бе започнала да се защитава, да обяснява — на него, на самата себе си. И тъй като през цялото време се мяташе между тревогата и възторга, имаше чувството, че или е щастлива, или — умопобъркана.

— В какъв смисъл „промени се всичко“?

— По отношение на това какво изпитваме един към друг. Зная, че може да звучи странно, но понякога се обичаме. И чувството е толкова силно и дълбоко, че макар да го отричаме, да не искаме да признаем, че това е любов, то е там през цялото време — безпомощно — и в един миг неочаквано става нещо, някаква химическа реакция, и го възпламенява. Тогава — тя го каза тихо, сякаш говореше на себе си — имам усещането, че приливът ме понася, и не мога да се спра, и не зная дали няма да се удавя, но това дори не ме интересува.

— Джак няма да се промени — грубо каза свещеникът.

— Аз… — Изведнъж тя изпита желание да защити мъжа си: — Джак не прилича на баща си, трябваше да го разбера по-рано. Той си е един обикновен човек, който се опитва да води нормален живот, и е много самотен. Трябваше да мине доста време, докато ми се отворят очите.

Майкъл каза нещо, което Индия не чу добре — толкова пресипнал бе гласът му, че приличаш на грачене. Тя замълча. Той пак

повтори думите си:

— Ти не разбираш! — Тогава в гласа му се усет някаква настойчивост: — Не се самозаблуждавай: Джак и неговото семейство не са две различни неща, те са едно единно цяло — Мафията. Ако живееш с едното, значи живееш и с другото и никога, никога няма да се намери приемлив начин за замазване на този факт. Може да се правиш, че това няма нищо общо с теб, или да се опиташ да отречеш съществуването му, но това няма да стане. Бягай, докато още имаш тази възможност! Тази вечер остани, където си, а утре иди право на летището. Имаш ли пари?

Индия го слушаше объркана и отчаяна и си спомняше времето, когато с нетърпение бе очаквала да чуе тези думи. Вместо това той я бе накарал да остане, за да помогне да спасят душата на Джак. А тогава това бе последното нещо, което тя искаше да направи. Бе й се сторило пълна глупост. Но бе останала и сега бе започнала някак да осъзнава, че не е преставала да обича Джак. И независимо от това, какъв е той и какъв е баща му, Джак имаше право да знае това.

Длъжна бе да му каже за бебето. Ако не се споразумеят, ще си отиде. Но ще си иде с негово знание и съгласие. Индия вече не се страхуваше, както някога, че Джак ще й причини зло. Тази вяра идваше от непоклатимата сигурност, която се ражда само от еротичната страст. Тя слушаше Майкъл, но знаеше, че окончателното решение трябва да се основава на нейната собствена преценка.

— Обичам го! — възкликна тя отчаяно, защото наистина безнадеждно го обичаше. — Утре се прибирам вкъщи, за да го дочакам, и ще му го кажа.

* * *

Майкъл Фицджералд отключи чекмеджето на нощното си шкафче и измъкна вързоп, който развърза на леглото. Извади от него една автоматична „Берета“, заглушител и кутия с петдесет патрона.

Той се занимаваше с оръжие от дълго време, още откакто бе наследил едноцевката на брат си. Една вечер във фермата на леля му бяха внесли Патрик тежко ранен, с кръв, която се стичаше по лицето и гърдите му и оставяше ярки петна по чистия под. Брат му бе в ИРА и

умря в ръцете на малкия Майкъл, но преди това накара момчето да обещае, че ще работи за каузата.

Но защо? — питаше се Майкъл, докато пръстта затрупваше ковчега. Тогава бе още дете. За него това нямаше смисъл. Искаше му се и занапред всичко в къщата на леля му да върви, както досега. Не искаше да отмъщава на онези, които бяха убили родителите му, а сега — и брат му.

Но бе достатъчно голям, за да усети омразата, чувството за опасност. „На ирландците им разкатаха фамилията. Британската армия им разката фамилията“ — така му говореха. По-късно британската армия престана да ги тероризира. Други ирландци бяха вече на мушката, но те, католиците, бяха най-засегнатите.

Когато беше момче, не ги разбираше тези неща. Живееше с леля си и чичо си. Но те бяха вечно заети, фермата беше бедна, едва ги изхранваше, а освен това бе много усамотена. На полето чичо му работеше сам. По всичко личеше, че не желае компанията на слабото, изнежено момче, което непрекъснато кашляше и трябваше да пази леглото с топла фланела и счукан хардал на гърдите. Майкъл отчаяно тъгуваше за майка си, липсваше му родната къща и леглата с истински чаршафи. Мразеше грубите тъкани чаршафи, които дразнеха кожата му, неравните, боцкащи дюшеци, натъпкани с перушина от гъските на леля му. Той си измисляше игри и си фантазираше, че има брат близнак, с когото си приказваше и правеше тайни уговорки. В много отношения въображаемият близнак бе по-силен и настояваше Майкъл да върши ужасни неща, за които го наказваха. Ужасни неща. Но винаги оправдани. По-късно, със забележителна зрелост и злоба, братът близнак заяви на Майкъл, че той е Ангелът на смъртта и че трябва да накаже момчето от съседната ферма — с което Майкъл всъщност искаше да се сприятели, — но тогава Майкъл се разбунтува. Отказа категорично. Обаче близнакът го щипеше, ръгаше, не му даваше да яде, уби котенцето му — пред нищо не се спираше — и Майкъл се съгласи. Леля му започна да се тревожи. Тя се грижеше малкият й племенник да взема уроци по пиано и да не остава дълго време сам. Майкъл не й се противопоставяше, защото бе открил, че измисленият близнак, от когото се страхуваше, не смееше да се покаже в нейно присъствие. Доставяше му удоволствие, че Ангелът на смъртта трябваше да стои настрана, докато той свиреше на пианото своите

упражнения. Но постепенно музиката го завладя и тя също започна да го предпазва, докато постепенно въображаемият близнак престана да се навърта наоколо. Той просто избледня и изчезна от съзнанието на Майкъл.

„Ти обеща на умиращия си брат и докато Ирландия е разделена, ще има нужда от теб. Това е война и ти ще бъдеш войник. Войникът не носи вина, когато застреля някой противник. Ти просто имаш шанс да отвърнеш на англичаните и на техните северноирландски съюзници.“ Така му каза Мийхън. Именно Мийхън докара онази нощ брат му във фермата. Мийхън даде „Зелената книга“, наръчника на ИРА, който той самият знаеше наизуст, и му говореше неща, които момчето разбра много по-късно.

И в крайна сметка ти правиш каквото си искаш. Така ли? — Неочаквано гласът на въображаемия близнак се бе върнал отново. Звучеше различно, но бе по-силен от всякога. Този път бе по-мек и по-възпитан. — Единственото, което може да спаси Ирландия, е да се борим — каза гласът убедително. — Всичко отиде много далече. Забрави гражданските права, забрави съдилищата, присъедини се към военната организация! Ако трябва да се продупчат няколко черепа, за да спечелим войната, тогава ще трябва да го направиш.

Глас на честен, почтен мъж, който му говори, но както Майкъл щеше да открие по-късно, той имаше ужасен нрав: „Избий ги! Майната му на закона, майната му на реда — казвам ти да избиеш всички копелета!“.

Така беше и тогава, когато уби помощника си.

Просто стрелях. Той беше там, пред мен, и аз просто стрелях в него. Видях лицето му — той плачеше — и тогава стрелях в него — разказваше младият Майкъл на свещеника, когато отиде да се изповяда, и всеки ден се молеше за убития. Но вътрешният глас му повтаряше: „Този човек не заслужаваше да живее, той бе гаден британец“.

След като мина основната военна подготовка, той бе изпратен в Лондон, за да се присъедини към една група от трима членове на ИРА, които трябваше да извършат серия бомбени атентати. Бяха предадени.

Една вечер, когато се прибираше, Майкъл видя полицейска кола да завива иззад ъгъла. Разбра всичко. Бе единственият, който успя да

избяга. Един от приятелите му беше убит, останалите бяха арестувани и изпратени в затвора. Те не издадоха името на Майкъл.

В случай на опасност Майкъл разполагаше с квартира на „Доклънд стрийт“, недалече от „Албърт роуд“. Отиде там и изчака пристигането на „Дъблин Куин“, товарен кораб, чийто капитан бе добре настроен и го взе да работи на борда, за да стигне до Америка.

Той не беше от хората, които ненужно се забъркват в схватки. Но бе неудържимо подмамен от гласа, който го подтикна да се сбие с група безделници в един нюйоркски бар, защото го нарекоха „мръсен, шибан ирландец“. Първата нощ в Ню Йорк за малко да го пребият до смърт. Замаян от болка, виждащ всичко двойно, той пристигна в бостънския дом на чичо си — монсиньор Канън Фицджералд.

Светът има нужда от интелигентни, образовани мъже — каза той на Майкъл, — не просто от две голи ръце.

В крайна сметка Майкъл постъпи в Семинарията и стана католически свещеник. Той щеше да научи много неща, но нямаше да забрави нищо от миналото. Дълбоко в сърцето си беше фанатик.

Един ден се появи Мийхън. Тогава Майкъл беше вече свещеник в католическата църква в Чеви Чейс, Вашингтон. Мийхън бе дошъл да му напомни за обещанието, което бе дал на брат си Патрик. Именно Мийхън даде информацията за тайната банка в салона на Луиджи Фредиано и въведе Майкъл в активната дейност на членуващите в мрежата. Временната ИРА се нуждаеше от ново оръжие, поради което бе планирано и извършено това нападение.

Като съпруга на Джак Донован, Индия бе потенциален източник на информация. Свещеникът забеляза, че тя е някак особено уязвима и изцяло във властта на Джак.

Това бе нож с две остриета: Майкъл имаше нужда да я държи до мъжа й, за да получава чрез нея сведения, които можеха да им бъдат от полза. Но не и в леглото на Джак. Близостта и сексуалният контакт може да накарат една жена да се довери, а в такъв случай…

Тази мисъл не му даваше покой. Бе така близо до целта си. Планираше чрез новите оръжия (тежката картечница и новото изобретение — свръхтънката пластична бомба за писмо, при която се използва компютърна технология) да направи ИРА световна сила, по-мощна и от Мафията. За тази цел бе основал ядка на ИРА, която действаше в Центъра към църквата „Св. Богородица“.

В плановете си не бе предвиждал да се влюбва в Индия. Но тя събуди у него някаква мекота, нещо забравено отдавна. Не можеше да го превъзмогне. Обичаше я. Но не можеше да й го каже. Нямаше право да говори. И обърна гръб на разнежващото й влияние.

* * *

В стаята си в свещеническия дом, взел в ръка пистолета, Майкъл мислеше. Индия беше влюбена в съпруга си. Фицджералд виждаше в тази любов голяма угроза за себе си. Неговата безопасност и безопасността на другите зависеше от това Индия да бъде откъсната от Джак. Тя можеше да назове имена, да идентифицира хора, които бе виждала в Центъра. Тя се бе превърнала в заплаха за ядката и за цялата операция на ИРА така, както оня мъж Поли.

Никой не е в състояние да ме спре. Дори тя.

Тялото, което той населяваше, бе кухо, бездушно, просто едно преддверие към смъртта. За известно време Индия бе разпалила пламък. Сега и той бе угаснал. Майкъл изпита ужасното чувство, че се отделя от действителността. Понякога му се струваше, че мислите му нямат никаква връзка с действията. Той все повече се превръщаше в зрител и безволев изпълнител на гласове, които чуваше и сега, и това, което те му диктуваха да направи, бе да я убие — обмислено и хладнокръвно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Какво още не бе разбрала?

Индия седеше пред огледалото в спалнята си, втренчила в него унесен поглед, сякаш виждаше не собственото си отражение, а нещо друго…

Изведнъж започна да разресва косата си с четката: движенията й бяха бързи и резки — мисълта й затърси онова, което бе в паметта й, но което не можеше да намери. Инстинктът й подсказваше, че в него се крие обяснението. При всяко движение на четката със сребърна дръжка косата й се наелектризираше, пропукваше и политаше около лицето й.

Трима мъже. Майкъл е бил в кабинета с Луиджи. Другите двама с маски от чорапи държаха хората в салона под прицел. Единият я е изнасилил. А другият е влязъл и го е убил.

Така й каза Майкъл. Запомни го за цял живот.

Не се съмняваше, че е било точно така, и все пак…

И все пак имаше някакъв бегъл спомен, който натрапчиво и многозначително й нашепваше — какво всъщност й нашепваше? Все още не можеше да разбере.

Внезапно я полазиха тръпки. Стана й студено, чувстваше се ужасно самотна. Запали лампата до огледалото и се почувства по-добре, или поне в безопасност. От какво да се страхува? Капаците зад завесите бяха плътно затворени (защото в черната бездна на нощта отвън не просветваше нито една приятелска светлинка от улични лампи или съседна къща), но докато седеше пред огледалото, тя разбра, че нещо не е наред.

Индия остави четката. В паметта й имаше нещо, имаше…

Тогава чу звук, който я накара да се обърне и да погледне през отворената врата. Той нямаше нищо общо с вятъра, който блъскаше замръзналите клони в стената на къщата, нито пък бе потракването на остарелия радиатор. Сякаш идеше от задната част на къщата, където бе кухненският прозорец.

Седеше и слушаше. Страхуваше се да помръдне. После постепенно започна да се отпуска — никой не би могъл да влезе. Всички прозорци имаха вътрешни капаци — красиви, сякаш от дърво, които всъщност бяха стоманени. Идеята бе на Джак. Помнеше думите му, че през тях би могла да проникне само противотанкова граната.

Докато се успокояваше с тази мисъл, нещо се блъсна в къщата откъм страната, където беше тя — къщата се разтърси сякаш от взрив. Първата й мисъл бе, че е експлозия и че е настъпил последният й час. Но след първоначалната изненада осъзна, че все още е жива и невредима. Когато съсредоточи объркани си мисли, логиката й подсказа, че това не е експлозия, а взлом. Тя се изправи и изтича до телефона.

„Полиция… Пожарната…“ Зъбите й затракаха: настъпваше реакцията от шока. Кой номер? Указателят! Не — телефонистката! Секундите летяха. Нямаше сигнал. Натисна вилката. После разбра, че линията е прекъсната и някой е направил това. Под мишниците й вече се стичаше пот.

Единствената й мисъл бе да излезе!

Имаше задна врата, до която се стигаше през кухнята. Но шумът бе дошъл оттам. Оставаше й само един изход: да мине през предната врата и да стигне до колата. Щеше ли да успее? Имаше ли време?

Ключовете! Бяха в кухнята. Прилоша й, заболя я стомах. Изтича безшумно до площадката и погледна надолу към мрака. Сърцето й биеше толкова силно, че почти нищо друго не чуваше. Кой беше? Някой, който знае, че е сама? Искаше й се да има оръжие. Бе отхвърлила с презрение предложението на Джак да я снабди с оръжие: нямаше намерение да става параноичка като всички американци.

Очите й вече свикваха с тъмнината и тя видя, че вратата към кухнята още е затворена. Трябва да слезе по стълбите и да се промъкне през входната врата, да изтича по брега до първата обитавана къща и да се обади в полицията.

Беше стигнала до средата на стълбището. Обутите й в пантофи крака стъпваха безшумно. Още дванайсет стъпала, после вратата — и после ще побегне.

Отдолу чу кухненската врата — пантите й не бяха смазани и скърцаше. Индия застина със затаен дъх. Много късно — не можеше да избяга.

Трябваше да се върне.

Обърна се, за да побегне обратно нагоре, но се спъна. Освети я лъч от фенерче. Изпадна в паника: не можеше да се огледа, и кажиречи на четири крака се втурна нагоре, като на последното стъпало почти рухна. Чу стъпки, които я настигаха.

Добра се до стаята си, влезе и затръшна вратата, като едва си поемаше въздух. Отчаяно стискаше дръжката, която започна да се върти въпреки усилията й.

Огледа се с обезумели очи. Ужасът от капана! Видя лампата с тежка поставка върху тоалетката. Не мислеше ясно — просто един последен отчаян опит да се защити. Пусна дръжката и се втурна с протегнати ръце.

В огледалото видя как вратата се отваря и там застана тъмен застрашителен силует с черна плетена маска. Тогава закрещя.

* * *

За миг си помисли, че е полудяла, и запуши уши, за да не чува звука на собствените си писъци. Беше толкова уплашена, че й се искаше да припълзи някъде и да умре. Защото тогава нямаше да види това, което знаеше, че ще види сега.

Онази сутрин във „Фреди“ — писъците. Нейният похитител, я беше изправил грубо, а тя пищеше: „Не! Не! Не!“. През маската се виждаха оголените му в усмивка зъби, а ръката му, тежка като стоманено въже, силно я шибна през устата. В този миг погледът й попадна на отварящата се врата зад гърба му. Видя как влиза човекът с черната маска. Не можеше да разбере какво става: толкова силен бе шокът, така изпълнен с пулсираща кръв. Не усещаше нищо, освен болка и погнуса: онзи звяр върху нея, напрегнат, ръмжащ, страшното му лице подскачаше неспирно, езикът му висеше — а зад него, зад него…

После се случи онова — мъжът с черната маска се приближи и го сграбчи за главата с едно смъртоносно движение — вратът изпука като прогнил клон, който се отчупва от дървото. Този единствен рязък звук — после тишина. Тогава бе припаднала.

* * *

Майкъл я бе излъгал. Той бе извършил онова убийство. Сега бе дошъл тук.

Лицето й бе като от восък, очите — разширени, косата й падаше на влажни кичури по челото и бузите. Индия не виждаше собственото си отражение в огледалото — гледаше тъмната фигура зад себе си, пистолета, който той държеше в облечените си в черни ръкавици ръце. Дулото сочеше надолу, към пода. Тя не разбираше нищо от оръжия. Гледаше го. Не се обърна, дори не направи опит да побегне.

— Ти беше. Ти го уби.

— Налагаше се. Майкъл е сантиментален, щом се стигне до отнемане на човешки живот.

Индия усети как стомахът й се свива. Устата й бе отворена, устните й бяха твърди и сухи. Раздвижи ги:

— Ти си Майкъл.

— Ако беше така, ти щеше да отвориш вратата. Щеше да отвориш само на човек, когото познаваш. Например свещеник. Така ще разсъждава полицията. Не можех да рискувам. Трябваше да вляза с взлом.

Тогава тя разбра, че е дошъл, за да я убие.

— Кой си ти?

— Аз ли? — Той се усмихна през маската: очите му бяха невероятно сини. — О, ти разговаряш с един важен фактор — разговаряш с Ангела на смъртта.

— Ти си луд — прошепна Индия. Гласът й бе като вятъра в опънатите жици. Най-после започна да проумява, че слуша бълнуването на един психопат.

— Това не харесвам у хората. Те са двулични. Помагаш им в труден момент, а после започват да капризничат.

— Ти си виновен за смъртта на Поли — каза Индия и повярва в това, и тази увереност бе мъчителна. Поли винаги я бе пазил, а нима тя не бе помолила Майкъл да я отърве от него? А това не означаваше ли в откровената простота на библейската дума, че тя бе убила?

— Поли бе просто една гнила ябълка, която трябваше да се отстрани. — Говореше с изтънял безизразен глас, който тя

ненавиждаше и който така добре познаваше. — Бог ми е дал власт за една мисия.

— Каква мисия?

— Ти трябва да разбереш, че Бог ме е създал за оръдие на Своята воля, и, би могло да се каже, със същата власт, когато се наложи да се отстранят хора, които ми се противопоставят.

— Майкъл…! — Тя го гледаше с ужас, спореше с него в огледалото, като се бореше да овладее хаоса в болния му мозък. Може би все още имаше шанс. Ако тя говори, ако продължи да говори, без да помръдне… — Слушай ме, Майкъл… Мен слушай, Майкъл, не него!

— Майкъл умря — каза той. — Сега аз трябва да се погрижа за теб. Джак трябва да е следващият.

Изскърца дъска — сякаш някой пристъпи на място. И двамата го чуха. Свещеникът понечи да се обърне, вдигнал ръка с пистолета… В огледалото Индия видя Джак на площадката зад него.

Извика:

— Джак, внимавай!

Джак извади автоматичен пистолет. Чу се тъп звук. Шумът още изпълваше ушите й, когато свещеникът политна назад и се строполи в краката й. Индия видя, че е ранен в гърлото. Кръвта се процеждаше през плетеното поло. Очите му гледаха право към нея. Тя стоеше като закована. Стори й се, че е минало много време, преди наистина да осъзнае, че е мъртъв.

— Майкъл! — дрезгаво прошепна тя. Свързваше ги някаква връзка, имаше нещо общо между тях. Но мъжът, който лежеше в краката й, по нищо не приличаше на онзи Майкъл, когото бе обичала.

— Трябваше да го убия! — каза Джак от вратата. — Нямаше да позволя да умреш. Обичам те.

В стаята се разнесе неприятен мирис на барут. Джак прибра пистолета си и пристъпи напред, за да вдигне пистолета, който бе изпаднал от ръката на свещеника. Индия коленичи до трупа. Това, което се случи после, бе необяснимо. Ръката на свещеника се вдигна и притисна раната на врата.

— Аааааааа… — В нов подем на маниакално насилие свещеникът се претърколи и се изправи на крака, смъквайки от главата си плетената качулка. Втурна се напред със свити като куки пръсти,

стигна до Джак, събори го и посегна към гърлото му — първичният инстинкт на убиеца.

Всичко стана така изненадващо и бързо. Той ще убие Джак. Тя видя пистолета, който лежеше на пода. Хвърли се към него и го вдигна — ръцете й се тресяха толкова силно, че пистолетът се люлееше безразборно.

Облян с кръвта на свещеника, Джак се бореше за живота си — бореше се с професионалист, обучен да убива, маниак, силен като ранена мечка, обезумяла от болка.

Ако стреля, може да убие Джак. Втурна се напред, но отскочи назад, защото двамата мъже се затъркаляха по пода, хванали се гуша за гуша, потънали в кръв, разкъсващи кожата си, скубещи косите си.

Индия се поколеба. Сега! Стисна пистолета с две ръце и натисна спусъка. За част от секундата те се претърколиха и ударът не улучи свещеника, а слепоочието на Джак. Освен това тя изтърва пистолета, който само след секунда бе изритан изпод краката й и се озова под скрина. Джак започна да се отпуска на пода.

— Не! — изкрещя Индия, когато свещеникът затегна смъртоносната си хватка около гърлото на Джак. Втурна се към лампата. Грабна я за поставката и дръпна: щепселът излезе от контакта, остана да свети само нощната лампа до леглото.

Трябва да вземе тежкия предмет и… „Този път не допускай грешка — молеше се тя с изкривено от напрежение лице. — Убий го някак си!“ Индия вдигна лампата и я стовари върху главата на свещеника. При удара черепът му зловещо изпращя. Втрещена от ужас, тя дръпна ръце и лампата падна на пода. Отстъпи назад. Започна да се тресе конвулсивно.

Той помръдна! Още не беше умрял. Искаше й се да закрещи, а писъкът, сякаш заседнал в гърлото й, я задушаваше. Той надигна глава и се обърна да я погледне: лицето му беше бяло, очите черни я гледаха.

Започна да се изправя.

Не могат да го убият — той е въплъщение на дявола и няма да умре. Ето: приближава се към нея — тя видя смъртта в смразяващото лице, видя я и я почувства. Помисли, че и тя положително ще умре. Навярно бе затворила очи, защото тогава чу глух шум и когато ги отвори, видя, че той лежи на пода.

* * *

— Господи, какво стана? — Джак се мъчеше да стане. Тръгна като пиян, опипвайки ту подутината на главата, ту врата си. Погледна надолу към трупа на пода. — В гърлото има какви ли не важни органи, от които зависи животът… Мислех, че с куршума ще улуча гръкляна, артерията или нещо друго. — На Индия й се подгъваха краката и тя се олюля. Джак я подхвана и я сложи да седне на леглото. Седна и той. Тя го усещаше до себе си — солиден, реален. — Той беше терорист от ИРА — тихо каза Джак и я прегърна през рамо. Изведнъж Индия си спомни куп странни неща и изстена. Той внимателно я обърна към себе си и я притисна до гърдите си. Помисли си, че може би е знаела.

Когато най-после се отдръпна от него, тя загледа трупа. В ушите й все още ехтеше отвратителният тъп хрущящ звук. Изведнъж стана, отиде до него, коленичи и спусна клепачите над очите му, затваряйки ги завинаги. Той бе отворил за нея една врата и бе я научил да отваря нови врати. Той бе баща на детето, което носеше в утробата си.

Джак донесе одеяло и го покри.

Тя тихо плачеше. Джак я заведе отново до леглото. Индия каза:

— Той беше също и свещеник… и се страхуваше от ада… — Тогава му разказа, че когато го видя на вратата с черната маска, тутакси го позна и най-после си спомни какво се беше случило във фризьорския салон.

Джак извади от джоба си носна кърпичка и избърса сълзите й.

— Когато разбрахме, че в нападението е замесена ИРА, изпратих Поли да те охранява. — („Поли! Ще му кажа — помисли Индия, — но не сега, не сега.“) — Подслушвахме телефона в Центъра, търсехме другиго, а, после разбрах на кого сме попаднали.

— Следобед се обадих на отец Фицджералд — каза Индия. Погледна го потресена, опита се да каже още нещо и не успя.

— Знам.

— Всичко ли знаеш? За билетите, за това, че те напусках?

— Всичко и как си мислила, че може би ще успееш да ме обикнеш. Дойдох да те взема и да те отведа у дома.

Гледаха се в очите. По-късно той ще поиска да узнае за ролята й в изчезването на Поли, но по-късно. Индия първа отклони поглед.

— Помогни ми да го увием в килима — каза Джак.

Индия му помогна. Бегло й хрумна мисълта, че килимът е сватбеният подарък от баща й, а сега целият е просмукан с кръв. Колко ще се разстрои, ако узнае — винаги бе мразил изцапани килими.

— Чух трясък от стъкло, после — нещо като експлозия — промълви тя, гледайки черните обувки — блестящи, добре излъскани обувки на свещеник, които се подаваха от нейния край на навития килим.

— Сложил е експлозив между капаците и го е взривил. Колата му беше паркирана в началото на алеята. Това ми се стори странно, когато минах от там, и затова излязох, за да видя какво става. Тогава чух експлозията. Продължих пеша, видях светлината в кухнята и влязох по същия начин. Вие двамата вдигахте такъв шум, че не ме чухте.

Те с усилие започнаха да свалят по стълбите обемистото руло.

— Ще го изнесем през кухнята. Така ще е по-лесно.

— Какво ще правим с него?

— Ще го натоварим в колата и ще го закараме във Вашингтон. Не можем да рискуваме да намерят трупа наблизо.

— Защо просто не отидем в полицията да обясним всичко? Беше при самоотбрана, Джак.

— По дяволите полицията — каза Джак. — Нищо няма да направят, само ще си имаме неприятности.

— Тръпки ме побиват само като си помисля, че се опитваме да скрием труп — каза Индия.

— Няма да го крием. Знаеш ли какво? Нали под Центъра има гараж, в който отец Фицджералд държеше колата си? Оттам се минава за склада и по стълбите се отива в кабинета му.

— Да — каза Индия.

— Ето къде ще го оставим. Ключовете са у теб: ще го оставим в кабинета заедно с парите.

— Парите?

— Парите на Църквата… това е дълга история. Ще ти я разкажа, когато всичко свърши.

— Страх ме е.

— Мен също ме е страх. Господи, в какво състояние е кухнята. Почакай малко. — Гласът му бе настойчив. Каза й да се върне назад.

Индия се върна заднешком в преддверието, пусна килима и се облегна на стената. Гърбът я болеше, бялата й кожа бе по-бяла от всякога.

— Какво има?

— Отвън има кола. Паркирана е на пътя под дърветата. Видях я от прозореца.

— Сигурно е на някоя влюбена двойка — често спират там. Джак, ами ако завият по алеята, нали ще видят колата на отец Фицджералд? По-късно може би ще си спомнят, че са я видели. Може би…

— Ако са влюбени, няма да забележат нищо. Скъпа, качи се горе и остани там, докато ти кажа. — Индия гледаше като хипнотизирана навития килим на пода — не можеше да откъсне очи от него. Олюля се замаяна. Джак остро я изгледа: — Качи се и вземи един душ!

Тя кимна и се обърна. Изглеждаше объркана.

Джак извади от джоба на сакото си пистолета на свещеника и загаси осветлението в кухнята. После застана до прозореца, откъдето можеше да наблюдава колата.

Минаха десет минути. Колата потегли. Той изчака още петнадесет минути. Нищо. Пътят беше пуст, колата не се бе върнала. По всяка вероятност са били влюбени, прегърнати на топло.

Джак погледна тежкия килим с трупа, прибран до стената. Кой би помислил — един свещеник…! Може би трябва да направи кафе. Преди малко Индия изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне. „Боже мой! — Джак поклати глава с възхищение. — От Индия ще излезе не само чудесна съпруга за един бос, от нея ще излезе една страхотна съпруга!“

Най-напред затвори разбития капак. Ключалката му беше счупена, но иначе беше цял. Отец Фицджералд е знаел какво прави: още една прашинка взрив — и от кухнята щяха да останат само развалини; една прашинка по-малко — и всичко щяло да се провали. За по-сигурно премести тежкия бюфет пред пострадалия прозорец. После дръпна резето на задната врата, отвори я и излезе.

Нощта бе студена и тъмна. Чуваше се морето. Тук бе като на Северния полюс: нямаше светлини, нямаше коли по пътя, нищо. Съвсем пусто. Защо ли Индия е дошла в това затънтено място? Беше много бледа. Боже господи, трябва да се погрижи за нея! Налага се тя

да му помогне за трупа, но после ще я заведе у дома и ще се реваншира. Тъкмо се готвеше да тръгне, когато чу, че тя го вика. Обърна се рязко и влезе.

Индия беше в кухнята. Беше облякла червена карирана рокля с дантелена яка и плетена жилетка. Жилетката беше кремава, с мотиви от зелени листа с червени плодове по тях. Никога не бе я виждал.

— Дрехите ти ми харесват — каза той. — Откъде ги взе?

— Бяха в гардероба. Тук ги обличах. — Каза го, сякаш тази къща бе вече част от миналото.

„Ще продам къщата — помисли си Джак. — Ще намеря нещо във Вирджиния. На нея ще й хареса. Може би ще купя кон, за да излиза с него на разходка.“

— Виж какво, ще направя кафе.

Индия погледна към килима в преддверието:

— Моля те, не искам нищо… само да свършим с това. — После погледна съпруга си и се сепна: — О, Джак свали това сако — цялото е в кръв! Ето… — Тя отиде да донесе една найлонова торба за боклук от шкафа под мивката.

Джак съблече сакото. Преди да го напъха в торбата, извади пистолета и провери другите джобове. Сложи пистолета до мивката.

— Кафето ще стане за нула време. — Той отвори хладилника, извади прясно мляко и наля от него в една тенджерка. Когато прибра млякото, остави при него и пистолета: нямаше по-добро скривалище от хладилника — там оръжието щеше да му е под ръка.

Вдигна ръка към устата си: усещаше вкус на кръв.

— Още кърви. — Индия се приближи и попи кръвта от устните му с кърпичка. — Ела, ще ти помогна да се измиеш.

* * *

Джак слезе по стълбите. Бе си спомнил за големия куфар, прибран в един гардероб; в куфара имаше негови дрехи — любими стари дрехи, които бе запазил от студентските си години. Бяха му малко тесни, но ставаха. Намери също така и бухалката си за бейзбол.

Бе взел душ. Индия бе дезинфекцирала раните му, като беше толкова нежна, че той едва се сдържа да не започне да си подсвирква

— не беше прилично заради свещеника, който лежеше долу. Накрая бе убедил Индия да остане горе и да го остави да донесе кафето. Мислеше си: тя е била възпитана за друг живот — по-оживен, сред много хора, с приятели. А за него домът означава оттегляне в крепостта, където не му се налага непрекъснато да подсигурява гърба си; място, където може да вдигне крака, да се облегне назад и да гледа телевизия. Но ако Индия не е щастлива, ако й липсва…

Изведнъж се закова. Един кухненски стол бе сложен така, че от него да се вижда кога някой влиза в кухнята, и на него седеше Анджело с автоматичен браунинг в ръка и с усмивка в едното ъгълче на устата. Браунингът сочеше право в корема на Джак.

Джак вдигна ръце. Имаше чувството, че го налегна непосилна тежест.

— Добре де, спипа ме! — успя да се пошегува. Велики боже, задната врата! Не бе заключил проклетата врата. Анджело е бил навън — навъртал се е наоколо през цялото време. Отпусна ръце, като внимаваше да запази шеговитото си изражение.

— Не сваляй ръце! — Опасната усмивчица на Анджело се премести в другото ъгълче.

— Сериозно ли говориш? — По дяволите, сериозно говореше, и още как, тоя тъпак…

— Да — отряза Анджело. Изгледа го. Тези злобни очи знаеха нещо.

— Тогава ще ми кажеш ли за какво става дума, преди да ме убиеш? — каза Джак, преструвайки се все така на весел.

— Предлагаш на пилотите ми големи заплати, пращаш ги в Колумбия, те пристигат и ти се погрижваш да ги застрелят без свидетели. Нареждаш да изгорят самолетите, така че вдовиците да не могат да ги продадат.

Откъде, по дяволите, Анджело е научил това?

— Господи, Анджело, успокой се и ми обясни какво, по дяволите, става.

— Фингърс Натале — тихо каза Анджело и Джак се уплаши така, както никога досега. — Толкова се ядоса от провала на цялата работа, че стана неудържим. Просто побесня. Трябваше да го чуеш.

Джак си мислеше, че след няколко секунди и може би три куршума ще лежи в локва кръв на пода в собствената си кухня.

Погледна Анджело, изпитвайки волята му. Очите на Анджело не мигаха и като се изключи усмивката, лицето му бе напълно безизразно. Беше силен, но Джак знаеше, че това е грубата сила на робот, който действа по определена програма и може да бъде обезвреден. Вероятно все още би могъл да го обезвреди.

— Хайде, стига, ще направя кафе. — Джак мина край него и отиде до котлона. Включи го. Както и очакваше, Анджело бе така изненадан, че не можа да реагира. Джак стоеше с гръб към него. — Искаш ли една чаша? Има достатъчно мляко. — Наведе се над хладилника и го отвори.

— Не съм дошъл за шибаното ти кафе!

Лявата му ръка бе по-близо до Анджело.

Джак извади млякото и започна да бърка. Вратата на хладилника скриваше дясната му ръка.

Анджело още седеше на стола. Беше се извил, за да продължава да следи Джак, и положението му беше нестабилно. Джак извади пистолета и го насочи към гърдите на Анджело. Двамата стреляха едновременно.

Как да лежи и да чака кафето? Индия крачеше из спалнята, трескава от нетърпение. Как да седи, когато долу има дори труп, увит в килима на баща й?

Бум! Къщата се разтресе от глух отсечен пукот. После всичко утихна и Индия застина във внезапно настъпилата тишина.

После чу стъпки и глас:

— Аз съм, всичко е наред.

Гласът от стълбището бе зловещо деформиран, „Това не е Джак“ — помисли си тя. Това бе единствената мисъл, която се блъскаше в мозъка й. Сърцето й лудо туптеше. Ако не е Джак, тогава… Задиша с хриптене. Сигурно е свещеникът. Не е умрял. По законите на някакъв абсурд не е умрял. Във въображението си видя бялото му дяволско лице, дългите тънки ръце, отгръщащи килима… Убил е Джак, а сега идва да убие и нея.

Той се приближава: тя чува стъпките му. Много е късно! Много късно дори за молитва. Не, не е късно. Трябва да се бори! Бързо и уверено тя взе бейзболната бухалка от куфара, който Джак бе извадил от гардероба, дръпна от контакта щепсела на лампата, потапяйки

стаята в мрак, и пипнешком се върна до вратата. Застана зад нея и вдигна бухалката.

Стъпките се приближаваха… Вратата се отвори. Това е, това е…! Беше прекалено уплашена, за да погледне. Стискаше силно бухалката… СЕГА! Стовари бухалката. Чу се тъп звук и стон. Тя плачеше, издавайки тихи скимтящи звуци. Удряше безразборно. С дрезгав вик влезлият се строполи на пода. Индия стисна очи и отново вдигна бухалката за последен удар.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Лейтенант Малой караше бавно по „Джордж Вашингтон“ полицейската кола без отличителни знаци, пътувайки към Генералния щаб на ЦРУ, и от време на време поглеждаше кесията с покупки на седалката до себе си. В нея имаше продукти, които бе купил в денонощния супермаркет.

Бе забравил нещо.

Тръгна по отбивката за ЦРУ. В ушите си чуваше гласа на жена си така ясно, сякаш и тя бе в колата: „Къде са моите «Софтис»? Нали ти казах да вземеш“.

Беше взел „Софтис“. Дали беше паста за зъби? Тоалетен сапун? Малой бръкна в кесията и извади кутия понички, избра си една, поръсена с пудра захар, и я захапа.

Спря на пропуска и избърса с ръка устата си, преди да отвори прозореца. Дежурният униформен полицай пристъпи напред и попита за името му. Малой си спомни за кутията с понички на коленете си и я махна. Навеждайки се, човекът от охраната видя само, че той пъха ръка в кесията. В следващия момент Малой замръзна на място: към главата му беше насочен пистолет.

— Пусни го! — нареди кратко полицаят. — Бавно извади ръката си оттам и вдигни ръце! — Малой дишаше като състезателен кон по време на тренировка. Направи каквото се искаше от него. Полицаят пъхна ръка през прозореца, отключи вратата и я отвори рязко. — Излизай!

— Картата за самоличност е в джоба ми — процеди Малой, докато го изправяха до колата. Полицаят не му обърна никакво внимание и продължи да го претърсва. Извади от кобура под мишницата му автоматичния пистолет калибър 45 — стандартното оръжие на полицията. Други двама души от охраната взеха от предната седалка книжната кесия.

— Лейтенант Джоузеф Малой? — попита полицаят.

— Да.

— Какъв е номерът на данъчната ви регистрация?

— Осемдесет и две двайсет и девет четирийсет и девет.

Отговорът му бе сверен с един списък и проверен още веднъж на компютър. Разрешиха на Малой да свали ръце. Поставиха продуктите обратно в кесията.

— Извинете, господине. Откраднато е оръжие от два склада на Националната гвардия. Предупредени сме да очакваме нападение на терористи и когато видях ръката ви в тази кесия…

— Да, да, да — каза Малой.

— Карайте натам, до паркинга за посетители.

— Идвал съм и друг път. — Гневният му поглед обгръщаше и тримата.

Когато потегляше, изведнъж си спомни какво не беше купил. По дяволите, млякото. Беше забравил млякото.

* * *

Индия извади кубчетата лед от формичката и ги изтърси върху салфетката, която бе сложила до мивката. О, господи, само да мине тази нощ! Затърси брендито, което стоеше в шкафа над мивката, и се обърна да вземе чиста чаша.

Стената беше опръскана с кръв и мозък. Отвърна очи и притисна бутилката бренди до гърдите си като символ на вярата.

Нареди всичко на подноса, взе го, без да се обръща към онази част от пода, където лежеше трупът, и се промъкна край него. Кракът й закачи нещо меко и тя едва се сдържа да не извика.

Беше вече много уплашена и се качи по стълбите тичешком с натоварения поднос.

Джак лежеше на леглото. Индия остави подноса и го разтърси:

— Джак! Джак, моля те! — Той изохка. Тя взе леда, увит в кърпата, и го постави на челото му. — Събуди се, Джак, моля те, събуди се! Съжалявам, съжалявам! — Бе го ударила толкова силно, че бе изгубил съзнание. Ами ако има нужда от лекар, какво ще прави? Джак изохка и се закашля. Индия се опита да го изправи да седне.

— Велики боже! — Той бързо премигна. Тя поднесе чашата с бренди до устните му. Той я пое почти без да гледа и загълта, като

потреперваше и се давеше.

Господи, дано да се оправи! Индия стисна главата си с ръце:

— Кажи ми, че си добре — замоли го тя. — Помниш ли нещо?

Джак вече бе в съзнание. Каза с надебелял глас:

— Помня, че ме блъсна ковашки чук.

— Ужасно съжалявам, не съм искала. Помислих, че… няма значение! Гласът ти, когато се обади от стълбището, изобщо не приличаше на твоя глас — това е всичко.

— Гърлото ми е цялото подуто: онзи мръсник се опита да ме удуши — спомни си Джак, като се опитваше да прочисти гърлото си с кашлица. — Още не мога да говоря както трябва. Може би ще се оправя с малко горещо кафе. — После си спомни още нещо: — О, господи! — Погледна Индия, която седеше на леглото с леда в ръце и го гледаше.

— Сигурно си слизала долу.

— Ще ти донеса кафе — каза Индия. В този момент бе готова да направи всичко за него, всичко. — Ще го покрия с някоя покривка.

* * *

Господи, как мразеше това място! Малой влезе в седеметажната циментова сграда и веднага попадна под наблюдението на трима души от охраната в цивилни дрехи и кой знае колко други, които не виждаше и които следяха на мониторите в централната контролна зала всяко негово движение. Един невзрачен чистичък тип го заведе до приемната, където му дадоха пропуск. Придружителят и пропускът го преведоха през различните контролни пунктове.

Кабинетът на агента, когото бе дошъл да види, бе в един от онези безлични сиви коридори на петия етаж — или може би на четвъртия? Безименният придружител (пропускът, който висеше на шията му, имаше снимка и номер, но не и име) заведе Малой до някаква врата и го въведе в стаята, без да продума.

Бък Уинтърман се бе отпуснал във въртящ се стол и четеше някаква картонена папка. Беше на около четирийсет и пет години и Малой го познаваше от времето, когато работеха в Пето полицейско управление в Ню Йорк. Малой бе доволен, че кабинетът на Бък е също

толкова беден, колкото и неговият — същото стандартно обзавеждане от зелен метал и сив гетинакс.

— Как работиш в тази дупка? — не се сдържа Малой.

— Радвам се, че те виждам, Джо. — Бък стана и се приближи, направи няколко финтови движения като футболист и ритна един стол. — Сядай. — После се върна на бюрото си и бутна напред някакви снимки.

Малой седна.

— По дяволите! — изръмжа той. — Вече е полунощ, за бога! — Взе снимките и ги прехвърли бързо, после ги разгледа отново. Бяха увеличени. Разгледа внимателно всяка една. — Откъде ги имаш?

— Тайна.

Малой изсумтя.

— Подпиши се тук. — Бък му подаде една бланка. — Това означава, че можеш да видиш снимките, които разглеждаш в момента. От англичаните са. Надявам се, че може би ще познаеш някого — това ще ни бъде от полза.

— Какво става? Момчетата на входа се нахвърлиха върху мен: нервничат заради някакво терористично нападение. Казаха, че е имало кражба.

— Казали са нещо, което не е трябвало да казват.

— Момчето сигурно е мислело, че ми дължи извинения под една или друга форма. Стига си се правил на интересен, Бък! Какво са задигнали?

— Няколко преносими ракети и няколко нови сгъваеми картечници, които се изпробват от армията. Стандартна модификация на „Узи“, само че тези играчки могат да се сгънат така, че човек да ги носи, без да се виждат. Всяка терористична организация би проявила интерес към тези оръжия: иранци, палестинци, либийци. А ако наистина от ИРА са ги изпратили по редовния канал, ще се появят в Ълстър.

— Мислех, че с този канал е свършено.

— Да, но вече не сме толкова сигурни. Ако оръжието стигне до Ълстър, поне ще знаем къде е.

Малой се изсмя:

— Този път не знаете нито къде е, нито у кого е.

— Така е. Шефът мислеше, че няма да е зле, ако твоят отдел поработи с нас по този случай.

— Тогава значи става дума за официално сътрудничество — каза предпазливо Малой. Мислеше, че никой нормален човек няма да тръгне да сътрудничи на ЦРУ. Нямаше нищо против да се среща някъде с Бък и да се заяжда с него на чаша бира. Но това бе друго нещо. Отново погледна снимките.

— Познаваш ли някого?

— Това е сенаторът Нед Кели, или по-скоро беше. А това не е ли Дани Шанъхън? — Стори му се, че мъжът на преден план е Син Фейн от политическото крило на „Провос“.

— Да. А онзи до него знаеш ли кой е?

Малой го погледна внимателно и поклати глава:

— Това е Кен Макуини. Един от най-опитните убийци на „Провос“. Той беше един от онези, които ИРА освободи от затвора Мейс преди няколко месеца. Никога ли не си го виждал? Получихме информация, че е тук, във Вашингтон.

— Така ли? Не, не съм го виждал. — Малой премина към друга снимка: — А този, младият?

— Патрик Фицджералд. Познаваш ли го?

Малой поклати глава:

— Чудна работа. Много прилича на свещеника, който ръководи онова място, където прибират през деня наркоманите. Как се казваше? Отец Фицджералд… да, отец Майкъл Фицджералд. — Малой замислено засмука зъбите си.

Бък се намръщи. Познаваха се отдавна, но Малой наистина умееше да му къса нервите.

— Англичаните смятат, че това копеле на снимката е член на едно подразделение на ИРА, което се занимава с бомбени атентати. Било е преди няколко години в Лондон. Той се е измъкнал и оттогава не са попадали на него. За другите снимки не са сигурни, но мислят, че един от тях е вероятно Мийхън.

— Може ли да ги взема? Помниш ли онова нападение във фризьорския салон в Уискънсин през пролетта — жената, която изнасилиха? Искам да й ги покажа. — Отново погледна светлокосия младеж на снимката. Приликата със свещеника, името? Не, сигурно е случайно. Все пак трябваше да провери. Всички други следи ги бяха

довели до задънена улица и следствието от месеци тъпчеше на едно място. Неколцина от хората на Малой още обикаляха и търсеха Мийхън, събираха информация, но досега не бяха открили нищо интересно. Погледна часовника си и видя, че е един без петнайсет.

— Центърът ми е на път. Мисля, че ще се отбия при отец Фицджералд.

— Смяташ ли, че по това време ще е още там?

— Затварят в единайсет, но отчетите на патрулите сочат, че там обикновено доста до късно се навърта по някой. Преди две-три вечери момчетата се отбили, понеже видели да свети, и той бил там. Е, сигурно от това няма да излезе нищо, но поне ще проверя. Дай да видя какво още има в тази папка. Добре де, ще ги подпиша тия загубени формуляри. Господи!

* * *

— Откажи се!

Индия не можеше да се откаже. Бяха изтеглили трупа на Анджело до багажника на собствената му кола и преживяха ужасно неприятен момент, докато се опитваха да го вкарат вътре. Но по стената на кухнята още имаше следи от мозъка му и тя беше твърде разстроена, за да мисли за друго. Искаше й се да вземе нож и чинийка и да изстърже онова лепкаво вещество. После щеше да донесе кофа гореща сапунена вода и да измие всеки сантиметър, а след това да измие кървавите петна от пода, където бе лежал трупът.

— Чистача ще се погрижи. Ела! — Индия го погледна замаяно, но Джак я издърпа през задната врата. — Къде са ръкавиците ти? — Индия ги извади от джоба си. — Сложи ги и не ги сваляй. — Той заключи двете секретни брави. Колата беше до стълбището. Разрешиха проблема с внасянето на килима, като свалиха задната седалка. Джак бе наслагал отгоре одеяла и възглавници. Приличаше на коя да е кола на семейство, завръщащо се в града, след като е затворило вилата.

— Какъв чистач? Кой би дошъл посред нощ да чисти… да чисти това?

Джак се пресегна и взе ръката й. Ръката й трепереше, Индия изглеждаше изтощена. Той се тревожеше, че тя трябва сама да върне

мерцедеса във Вашингтон. Той щеше да кара другата кола с трупа, както бяха решили. Беше му се сторила сравнително спокойна, докато му помагаше да вкара труповете в съответните коли, а сега започваше да се паникьосва и мислеше за чистене. Жени! Силна болка прониза главата му — болеше го при всяко движение на очите. Надяваше се, че е временно.

— Джак? — Тя го гледаше настойчиво.

Той прочисти гърлото си и се намръщи, понеже болката отново го прободе.

— Просто така го наричаме: Чистача. Наш човек. — После се наложи да й обяснява, че става дума за истински специалист. — Подобър е от федералните експерти по патологоанатомия. Работил е за тях, така че знае какво да търси. Работата му е почисти мястото основно, до дръжките на вратите. Използва химикали, с които отстранява кръвта. Когато приключи, тук няма да остане нищо, което да подсказва, че отец Фицджералд или Анджело някога са идвали в тази къща.

Тя продължаваше да го гледа с разширени ноздри, сякаш току-що е подушила нещо съмнително в кухненския шкаф, но вече не изглеждаше толкова разтревожена.

— Сигурно му плащаш много, за да не говори — каза тя.

Джак кимна и потърка главата си, опитвайки се да премахне болката, която този път не си бе отишла.

— Мислиш ли, че ще можеш да шофираш?

— Колата на отец Фицджералд! — изохка тя изведнъж. — Забравихме неговата кола.

— Не, не сме — успокои я Джак. — Чистача ще се погрижи: никой няма да открие и следа от нея. Някой може да си спомни, че я е виждал — но ако федералните нямат кола, по която да изследват калта и нечистотията, не могат да докажат абсолютно нищо. — Помисли си за Анджело и добави: — Същото важи и за трупа. Ако няма труп, няма и следствие.

Случилото се с Анджело щяха да запазят в семейството. Имаха достатъчно гъвкави резервни варианти, за да прикрият трупове, надупчени с куршуми. Техен лекар щеше да подпише смъртния акт, според който смъртта е настъпила вследствие на сърдечен пристъп, и

щяха да устроят на Анджело тихо и приятно погребение. Полицията изобщо нямаше да узнае.

— Трябва да вървим. — Той я целуна и пръв тръгна към колата. Когато Индия седна удобно, даде й няколко последни напътствия, след това отиде до другата кола и се качи.

Джак потегли на запад към Вашингтон по шосе номер петдесет. Индия се движеше малко преди него. Джак бе притеснен. Не че полицията можеше да разбере нещо, а че баща му можеше да научи.

Никой не можеше да стреля по някой от синовете на Салваторе, да го убие и да остане жив. Отнасяше се за честта на семейството, макар в наше време честта да бе нещо неуловимо. Не можеше с лекота да се подмине вероятността старецът да поиска да отмъсти за Анджело. Освен ако вината падне върху друг. Например Бърни. Това можеше лесно да се уреди.

Кавга между любовници и стрелба. И двамата убити. Салваторе няма да дойде да разглежда труповете. Няма да повярва никому, но ще повярва на своя най-приближен съветник, Доменико Чечети. Когато разбере за Анджело и Бърни, ще поиска въпросът да приключи със затварянето на ковчега.

След като обмисли този вариант, Джак се почувства по-добре. Но ужасно много се нуждаеше от едно бренди. Въпреки това продължи да кара като често поглеждаше в огледалото за обратно виждане дали няма да засече два пъти една и съща кола. Джак не вярваше на съвпадения. Загледа се в една камионетка, която се движеше зад него в продължение на десетина минути, но я изгуби, когато излезе на околовръстното шосе, което ограждаше Вашингтон.

Джак спря най-напред пред дома си в Джорджтаун. Паркира колата и влезе, а Индия остана да чака навън. Проведе два разговора от телефона в кабинета си, който не се подслушваше: единият бе с Чистача, другият — с Доменико Чечети. И на двамата даде подробни указания. Когато свърши, отвори сейфа в пода и извади голям брой дебели пачки използвани банкноти и едно писмо. Напъха всичко в кожена чанта, като сложи и два чифта галоши.

Погледна с копнеж към барчето, в което имаше бутилка чудесно бренди. Имаше нужда от него, за да притъпи болката в главата му, но, по дяволите, нямаше време. Преди да излезе, сложи меки кожени

ръкавици. Погледна часовника си и видя, че е нула часа и петдесет минути.

* * *

— Изглеждаш ужасно — каза Бък на Малой. — Трябва да се прибереш и да се наспиш.

— Намери се кой да ми го каже! Нали ти ме накара да дойда от Лангли. — Малой погледна купчината сведения на масата. Там някъде беше информацията, която щеше да му помогне да разреши няколко проблема. Лошото бе, че щяха да минат седмици, докато проучи документите. Хората, които търсеха, бяха умни и прикриваха следите си невероятно добре. Но Малой започваше да свързва някои неща. Щеше да започне с онова място, което ръководеше отец Фицджералд, и това време на денонощието беше чудесно за едно кратко посещение.

Бък ритна долното чекмедже на бюрото си, а после го отвори. Извади бутилка бърбън.

— За в случай, че не успеем да се видим на Коледа, да пийнем нещо — обясни той ухилен. От един рафт зад себе си взе две кафени чаши и ги напълни. Подаде едната на Малой: — Наздраве.

* * *

Докато Джак прибираше колата в гаража под Центъра, Индия затвори плъзгащата се врата. Когато тя се затвори плътно, Индия сложи катинара, заключи го и пипнешком затърси ключа за осветлението, чието място помнеше. После изтича с галошите в ръка и отвори вратата към склада, през който се минаваше за горния етаж.

Джак бързо отвори багажника на колата. Отхвърли одеялата, сграбчи с две ръце навития килим за по-тежкия край и го издърпа. Индия хвана килима за другия край. Тежеше. О, как тежеше! Тя направи три стъпки и спря.

— Не можем ли…?

— Нека отидем в склада, преди някой да се е замотал насам — каза Джак. Той погледна вратите на гаража. — Бог знае колко души

имат ключове за тук.

— Внимавай за стъпалото!

— Господи!

— Добре ли си?

— Да…

Стигнаха до склада. Индия отпусна килима и запали осветлението.

— Пръстите ми вече не издържат.

— Пак добре, че не е гърбът ти. Затвори и заключи вратата.

— Не може ли да го оставим тук, в този склад?

— Не — каза Джак. — В кабинета ще е най-добре. — Той обичаше всичко да е изпипано. Обичаше всичко да е чисто и прибрано и му се струваше безотговорно да остави един свещеник да лежи на пода на избата в някакъв склад. Дълбоко в сърцето си на католик Джак знаеше, че мястото не е подходящо, за да се отправи една душа, особено душата на свещеник, по пътя към своя Създател.

Индия погледна окървавения килим:

— Но те ще разберат, че не е станало тук.

— Кое?

— Убийството. Ще разберат, че не е бил убит в кабинета си.

— Убийство? Защо убийство? Стана при самоотбрана. И доколкото си спомням, тогава бях в безсъзнание.

— О, сега излиза, че съм го убила аз? — изсъска Индия. — Това ли искаш да кажеш? — Беше на ръба на изтощението и изнервена. Цялото тяло я болеше.

— Не съм казал, че ти си го убила, за бога! Дай да го извадим от килима, ако мислиш, че така ще е по-лесно, и да се качваме. — Джак бе изморен, болките в главата му се засилваха. Господи, защо не бе пийнал малко бренди?

— Наистина ще е по-добре: този килим тежи цял тон.

— Така е. — Той отстрани някакви кашони, за да освободи място. — Ще трябва да се отървем от килима.

— Да се отървем от него?! Това е сватбеният ни подарък от баща ми. Какво ще му кажа, когато дойде и види, че килимът го няма?

— Трудна работа. Отец Фицджералд е целият покрит с влакна и не можем да рискуваме да открият килима. Ще трябва да изчезне заедно с колата. А сега би ли отгърнала твоя край?

— Не мога да го направя.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога просто ей така да развия килима и да го изтърся на пода — упорстваше Индия.

— Не съм казал, че ще го изтърсим. Ще го поставим внимателно на пода, после ще го занесем горе — каза Джак, станал изведнъж прекалено търпелив. — Виж какво, ако това толкова те разстройва, ще го занеса сам.

— Какво беше това? — Индия изправи глава и се ослуша.

— Кое? — прошепна Джак.

— Стори ми се, че чух нещо.

Ослушаха се. Индия едва преглъщаше. Джак беше нащрек.

После той каза предпазливо:

— Няма нищо. Просто някой минувач. Мислиш ли, че се вижда лампата в избата?

— Не — каза Индия. — Не се вижда, няма прозорци.

— Добре, но щом стигнем горе, ще светнем фенерчето. Помогни ми сега да изправя отеца. Ще го нося през рамо, а ти върви напред.

— Ами ако някой види лъча на фенерчето?

— Тогава ще загазим. Няма страшно, ако е насочено надолу… Готово, хванах го. Вземи чантата, ако обичаш.

— Каква чанта?

— Чантата, която… кожената чанта от колата, просто я вземи.

* * *

Малой допи питието си и охраната го придружи обратно до входа. Навън беше мразовито.

— Мислиш ли, че ще завали сняг?

Мъжът сви рамене. „Господи — помисли, си Малой, — може би им режат езиците.“ Той отиде до колата, като вдигна яката си и криеше лице от студения северен вятър. Погледна часовника си. Два без петнайсет. По това време нямаше движение и можеше да стигне до черквата „Света Богородица“ за петнайсет минути.

* * *

Джак се спъна в разлепения линолеум, загуби равновесие и залитна напред през вратата на кабинета. Политна към стола, който Индия бе издърпала. Чу се остро изпукване, когато трупът се изтърколи от рамото на Джак върху стола. Джак се озова на колене.

— Дръж го, за бога, дръж го, ще падне! — Джак се изправи запъхтян. Устата му беше пресъхнала, слюнката му неприятно киселееше.

Индия подхвана трупа и свещеникът увисна напред в отпуснатата прегръдка.

— О, не — изохка Индия и краката й се подкосиха.

— Дръж го, дръж го изправен!

— Ти го дръж! — Индия се опитваше да се освободи от провисналите ръце.

Джак го улови за китките и бутна стола към бюрото.

— Готово.

— Защо трябва да е до бюрото? — задъхано прошепна Индия, твърде разстроена, за да си спомни какво бяха решили. Струваше й се, че свещеникът, чиито ръце поставяха на собственото му бюро, изобщо не бе мъртъв, а кой знае как бе останал жив.

— Разбрахме се, че така ще изглежда по-достоверно — каза Джак. Той прихвана едната ръка, която се плъзна към пода. — Помогни ми да прегъна ръцете му.

— Това е смешно. Как ще изглежда вдървен, седнал в ковчега със сгънати ръце?

— Индия, не знам, за бога, просто го дръж!

— Мислех, че знаеш всичко за тези неща — остро каза тя.

— За какво, по дяволите, говориш?

Индия се олюля:

— Как се подреждат трупове така, че да изглеждат, сякаш човекът още се наслаждава на живота! — прошепна тя ядосано.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — възкликна Джак. — Че съм свикнал да върша тези…

— Джак — прекъсна го Индия с остър шепот, — струва ми се, че отвън спря кола.

— По дяволите!

— Не, завива.

— За бога, хайде да свършваме и да се махаме! — Той погледна часовника си: два часа. Вече? Джак вдигна чантата и изсипа парите на масата.

Индия се втренчи в парите — пачки, пачки… фенерчето на пода хвърляше мъждива светлина, в която лицето на свещеника сякаш се разтваряше, променяше се и се разпадаше в пъстрите сенки.

— О! — извика тя. — Ооо…

Обзе я истински ужас. Обърна се и побягна.

* * *

Малой спря. До Центъра оставаха още две пресечки, но той се превиваше от болки в корема. Капки пот избиха над устните му. Не биваше да пие онзи бърбън. За миг виждаше само мрак, прорязан от светлини. После болката го отпусна. По дяволите, утре трябва да отиде на лекар. Някаква кола го подмина с доста над позволената скорост, но той дори не я видя. Минаха още десет минути, преди да може да се изправи и да запали.

Центърът бе потънал в мрак. „Мъртвешки сън“ — помисли си Малой, докато седеше в колата. Нямаше дори да опитва вратите. Утре ще направи всичко както си му е редът и ще дойде със заповед за обиск. А сега ще отиде да се погрижи за стомаха си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Два часа по-късно колата беше пред къщата в Бей и те бяха готови за заминаване. Индия седна зад волана.

— Никога няма да се измъкнем. — Гласът й трепереше: започваше да изпада в паника.

Джак се наведе през прозореца:

— Ще се измъкнем.

— Не, няма, защото вече не издържам.

— Ще издържиш. Трябва само да закараме Анджело. Карай след мен до Балтимор, спри да ме вземеш и после аз ще шофирам до вкъщи. Това е. — Той я целуна по бузата: — Ужасно ми се иска да имаше друг начин да го направим, мила, наистина. Ще се справиш ли? — Тя кимна и Джак си помисли, че й е помогнал да си възвърне равновесието. Всъщност тя бе готова да се хване за всичко, което би сложило край на тази нощ и на този ужас. — Браво, мойто момиче. — Той я целуна по устата и изпита мигновено желание да се люби с нея, въпреки трупа в багажника.

— Джак… — Тя отвърна лице: очите й бяха трескави, лицето й бе покрито с пот. Изглеждаше наистина зле. — Като го видях да седи на бюрото… Имах чувството, че не е мъртъв, Джак. Че наистина е това, което каза… Ангелът на смъртта. — Цялата започваше да се тресе. Джак грабна ръцете й и ги стисна здраво. Страните й горяха, но ръцете й бяха като парчета лед.

Тя описваше едно адско видение и това започваше да го разстройва. Още малко — и той също ще започне да изпитва чувство за нереалност.

— Забрави думите му. Той беше луд. Господи, да разправя на хората, че бил Ангелът на смъртта…!

Индия клатеше глава или може би се тресеше — Джак не можеше да разбере.

— Ако не беше ти… искам да кажа… Боже мой, та той щеше да ме убие! Нали точно това смяташе да направи? Дойде тук, за да ме

убие. — Просто умът й не можеше да го побере и тя изпитваше едно ужасно, непонятно чувство, сякаш всеки момент ще припадне. — Като във филм на ужасите — промълви Индия. — Точно когато мислиш, че чудовището е мъртво, то отново се надига и тръгва към теб.

Джак трябваше да признае, че това е едно доста точно описание на ИРА. Тъкмо се отървеш от един мръсник, и на неговото място застава друг.

Целуна я:

— Това скоро ще свърши и ще можем да се приберем у дома. Всичко ще се оправи.

— Обещаваш ли? — Тя успя да изпише на лицето си някакво подобие на усмивка. Той я целуна още веднъж и преди тя да потегли, закопча предпазния й колан.

Отиде до колата на Анджело и се качи, поглеждайки към къщата. Там Чистача бе започнал работа със своите препарати и специални устройства, почиствайки онова, което не можеше да бъде унищожено чрез изгаряне. За отстраняване на трупа се плащаше отделна такса, понякога доста висока. Джак не искаше свещеникът и Анджело да изчезнат безследно. Доста зрелищна, тяхната гибел носеше ясно послание. От смъртта на свещеника хората от ИРА щяха да узнаят, че това е предизвикателство, отправено към тях. Смъртта на брат му щеше да символизира настъпващите промени в света на организираната престъпност, края на една ера — ерата на Анджело.

Джак потегли. Беше доволен. Колата на отец Фицджералд вече я нямаше — Чистача се бе погрижил най-напред за тази подробност. Както и за всичко, което би могло да насочи следите към тях; дори бе настоял да изхвърлят дрехите си (заради вълнените влакънца по сакото на Индия) — на федералните им бе достатъчна една малка подробност без видима връзка със случая, за да започнат разследването.

Джак караше внимателно: по пътя имаше твърде много полицаи и не искаше да рискува да го глобят. Освен това не искаше да изпуска от поглед другата кола, която го следваше. Щом стигна до магистралата за Ричи, която завиваше на север, към Балтимор, и видя, че Индия е точно зад него, потъна в мислите си.

Време беше фамилията да промени методите си по отношение на църковните фондове. Салваторе нямаше да се откаже от толкова доходно нещо. Но Джак замисляше да прехвърли част от средствата

обратно за проекта, по който работеше Индия и който той щеше да я остави да ръководи, за да има с какво да се занимава, докато сама се откаже и се посвети на неговите деца и неговия дом.

Джак си мислеше, че щом наследи баща си, ще може да разгърне този план и да го превърне в международен успех с центрове за лечение на наркомани в Бевърли Хилс, Палм Бийч (където наркоманите имаха наистина богати родители), Ню Йорк, Лондон, Женева, Токио — финансовите столици на света. При това изобилие на пари най-малкото, което родителите можеха да направят, беше да настанят децата си в скъпа клиника за наркомани. Може би дори щеше да открие верига от заведения за дезинтоксикация. Това бе един прост план, който щеше да донесе поне няколко милиона чиста печалба, при условие че се намери подходящо ръководство, което при всички случаи щеше да бъде естествено Църквата. Джак не виждаше как може да обърка нещо.

Той напипа в джоба си шишенцето аспирин и се помъчи да развие капачката. Проклетите измишльотини за предпазване на децата, дето ги слагат вече къде ли не! Щом успя да го отвори, таблетките се разсипаха и той ги събира пет минути между краката си.

Болеше го глава, имаше чувството, че го е душила мечка, и изобщо му беше писнало от цялата тази каша. Точно в стила на Анджело — да се нахвърли върху него като някакъв аматьор. Този загубен идиот заслужаваше да умре! Джак не изпитваше ни най-малко угризение, че не той, а Анджело е в багажника. Само губещите накрая се озовават мъртви в багажника на някоя кола, и слава богу, че такива не се явяваха толкова често, за да провалят неговите добре обмислени операции.

Мислите му се върнаха към Индия.

Беше се отказал от много дълбоки убеждения, откакто бе напуснал колежа, о, да! Но не и от убеждението, че една жена трябва да е добродетелна. Но и от това почти се бе отказал, когато попадна на Индия. Тя го бе накарала отново да повярва в чистотата и добротата на една непорочна жена. Тя бе неговата съвест; когато бе потиснат, обичаше да мисли колко е добра и бе истински влюбен в нея.

* * *

Беше пет часа сутринта и още тъмно, когато той спря на улицата пред къщата на Бърни Лоб в Балтимор. Докато гледаше, двойните врати се отвориха. През това време Индия спря зад него и Джак й даде знак да стои където е. Той зави наляво и вкара колата вътре.

Франк Капра затвори вратите и тръгна след колата покрай къщата към гаража отзад. Двамата бяха стари приятели, Франк беше от елита, единственият от семейство Колтели, на когото Джак вярваше безрезервно.

— Спокойно ли пътува? — попита Франк.

— Като в неделя следобед. — Джак слезе от колата. Гаражът беше топъл. Нима Бърни е прекарал парно в гаража си?

Доменико Чечети се появи на вратата, която свързваше гаража с къщата.

— Намери ли нещо? — попита го Джак.

Доменико се усмихваше:

— Намерихме портативния му компютър, един „Дейтамастър Филд“ с дискова памет.

— Добре — каза Джак. — Когато Бърни се прибере, накарай го да ти каже секретния код. Обещай му живота, обещай му каквото искаш. Когато ти го каже, накарай го да провери цялата информация в дисковата памет и го убий.

Джак отиде отзад и отключи багажника. Пъпешоподобното лице на Анджело ги гледаше с кротък укор. Което бе изненадващо, като се има предвид насилственият начин, по който бе умрял, помисли си Джак, и фактът, че в главата му над ухото бе влязъл куршум, който бе отнесъл по-голямата част от мозъка му със задната част на черепа.

— Чистача не знае ли кой е тук? — попита Доменико. Джак поклати глава. — Добре. Тогава всичко е наред. Трябва само да чакаме Бърни. Писмото у теб ли е? Ще го оставим върху Анджело.

Джак му подаде писмото и попита кой ще намери телата.

— Франк трябва да приложи рутинната операция, така че ще ги намери той. Първо ще ми позвъни да ми каже, аз ще се обадя на лекаря и в погребалното: те умеят да се справят с деликатни ситуации. После ще дойда направо тук — Салваторе ще очаква това от мен — и ще съобщя новината. Дотогава лекарят и хората от погребалното ще са пристъпили към работа.

— Можем ли да им имаме доверие? — попита Джак.

— Те са мои хора — спокойно каза Доменико. — Ще се погрижа също така мои момчета да са тук, когато Бърни пристигне. Никой от фамилията няма да те свърже със смъртта на Анджело.

— Задължен съм ти — каза Джак.

— Не мисли за това.

Джак скоро щеше да контролира всичко и най-приближеният съветник го знаеше. Той извади списъка, който Джак му бе поискал. В него бяха имената на хората на Анджело, които вършеха грубата работа и се занимаваха с убийствата. Там бяха и имената на един-двама души, които ръководеха мръсните операции и бяха хитри и бързи като невестулки.

Джак кимна:

— Преговаряй. Ако усетиш, че някой може да ни създаде неприятности, премахни го. — Той се обърна уморен.

Чечети предложи да приготви закуска, но Джак каза, че предпочита да се прибере.

— Най-добре поспи, преди да ти се обадят — посъветва го Доменико. — Салваторе ще те извика, когато научи новината.

* * *

В пет и двайсет те вече се движеха обратно към Вашингтон. „Още половин час, после горещ душ и хубава закуска“ — мислеше си Джак.

Индия бе облегнала глава назад.

— Беше хубаво от твоя страна, че върна парите — каза тя.

Току-що й бе обяснил всичко за парите, които бе оставил на бюрото на отец Фицджералд: беше й казал, че ще помага на Църквата и няма вече да краде от нея, а тя лежеше и гледаше през прозореца, сякаш в това нямаше нищо особено.

— Е, да… — Инстинктивно Джак искаше най-напред да извлече от нея цялата възможна информация, но знаеше, че сега не е моментът. Може би след закуска. Още много неща искаше да узнае — подробности, които щяха да помогнат на фамилията да поеме операцията на ИРА. Някъде бе скрит истински арсенал от картечници, които те искаха да намерят, преди ФБР да се усети. М-60, МАК-10 —

Индия положително не ги различаваше (въпреки че бе чувала за МАК-10). Някъде непременно имаше скривалище. Впрочем, господи, картечниците М-60 бяха с калибър 30 и се зареждаха с пълнители, това беше…

— Ооооох! — изстена Индия.

Джак я погледна разтревожено:

— Добре ли си?

Устата на Индия бе широко отворена, но не издаваше никакъв звук. Джак погледна към пътя и отново се обърна към нея, слисан.

Тя успя да проговори:

— Добре съм. Само гърбът ме боли.

— Това е от носенето, ще се оправиш. Веднага щом се приберем, ще ти приготвя чудесна вана. — Джак се върна към пътя и към собствените си мисли.

Болката отново се надигна. Тя се вкопчи от двете страни на седалката и се вцепени. После усети влага, сякаш седеше в локва. Опипа между краката си. Погледна ръката си и сърцето й спря; пръстите й лепнеха от кръв. После болката отново се усили, сякаш да я погълне, докато по краката й се стичаше топла струйка.

— Джак! — Индия се пресегна и задърпа ръкава му: — Джак, помогни ми!

— Какво, момичето ми? — Джак намали скоростта. Индия се присвиваше от болка. — Апандисит ли?

— Моля те, заведи ме в болница — прошепна Индия.

Джак чу думата „болница“ и настъпи газта.

— И аз съм имал апандисит, започна по същия начин. — Той се пресегна и стисна ръката й, за да я успокои.

— Не е апандисит — тихо каза Индия.

— Какво каза, скъпа? — Джак премина в другото платно и се устреми към изхода, който щеше да го изведе от околовръстното шосе.

Гласът на Индия отслабваше. Краката й бяха топли и мокри, сякаш потъваше, чувстваше се толкова отпаднала…

— Имам кръвоизлив. — Мислеше си: „В болницата ще разбере. Не мога да го допусна, трябва аз да му кажа“. Изведнъж й стана много студено, чувстваше се много слаба. Трябваше да му каже, докато е още в съзнание. — Бременна съм. — Опита се да посочи локвата кръв,

която растеше под нея. — В четвъртия месец — каза тя, преди да изгуби съзнание.

* * *

Някой й крещеше нещо. Повтаряше името й. Погледът й бавно се фокусира. Всичко беше замъглено. Стори й се, че вижда лицето на Джак под една маска. Хора в зелени дрехи. Парализиращата болка дълбоко в корема й беше някак странно далечна. Беше й трудно да държи очите си отворени и тя отново ги затвори.

Когато се събуди, над нея светеха големи флуоресцентни лампи. После се появи едно лице и каза: „Будна е“. Индия не знаеше дали иска да е будна. Затвори очи. Когато отново ги отвори, лицето беше изчезнало. В корема си усещаше тъпа куха болка. Бавно обърна глава наляво. На метална стойка висеше червена банка. Тя се загледа в процеждащите си капки и проследи аленията тръбичка до ръката си. После видя, че до леглото й стои лекар, облечен в зелен операционен костюм.

— Къде съм?

— В болницата за спешни случаи — каза лекарят. — Докара ви екип на „Бърза помощ“. Съпругът ви ги е повикал по телефона от колата си. Бяхте в безсъзнание. Той беше много разтревожен. Доста сте го изплашили.

„Има си хас“ — помисли си Индия.

— А детето? — попита тя без особена надежда.

— Госпожо Донован — каза внимателно лекарят, — не можахме да спасим детето.

Индия отвърна лице. Устните й бяха стиснати, пламналите й очи пареха от сълзите. Тя чу отдалечаващи се стъпки, после други стъпки, които се приближаваха към леглото. Индия прекара ръка през лицето си, за да избърше сълзите си. Насили се да погледне.

На мястото на лекаря видя Джак. Той стоеше като истукан до леглото.

— Как се чувстваш?

— Добре. — Усещаше неговия гняв. Той изглеждаше така, сякаш ако я докосне, това би означавало да направи компромис, какъвто не

желаеше да направи.

Сълзите й бяха спрели, но вътре в себе си тя продължаваше да плаче от срам и скръб за детето, което бе изгубила, за мъжа, когото щеше да изгуби. Искаше да му каже колко съжалява. Колко много, ужасно много съжалява. Но неговото лице беше неподвижно и гневно, очите му бяха като два студени камъка. Нито една жена не бе го мамила, както тя го измами.

Той наведе глава почти до лицето й:

— Кой ти направи това? Ще го убия.

Също като него и тя бе попаднала в капана на своя гняв, отчаяние и гордост.

— Вече го убихме. — Челото му се покри с пот, ръцете му затрепериха, в очите му тя видя, че е потресен. Ето че бе направила това, което се бе заклела да не прави. — Той се страхуваше от вечния ад така, както и аз се страхувам. — Индия не издържа и се разплака, след като не можа да се сдържи. Хлипаше и подсмърчаше неутешимо. — Съжалявам, съжалявам, какво още да кажа? — Обичаше го. Искаше да го прегърне и да му каже, че го обича. Но беше вече късно и нямаше сили да вдигне ръце. Чудеше се какво ще стане с нея, но това не я интересуваше особено. — Остави ме! — Умоляваше го жалка, хлипаща. Отвърна лице: — Просто си тръгни и ме остави.

* * *

Същата вечер Дуейн пробиваше дупка в двата слоя шперплат на една врата. После провря ръка през дупката и издърпа резето. Влезе в стаята, която се разтресе, когато по релсите пред блока премина влак. Той запали лампата и на тясното походно легло се раздвижи човек.

— Мал? — Дуейн се спусна към ъгъла, където на мръсните чаршафи лежеше Малкълм. На масата до него имаше спринцовка, шило, чаша вода, спирт, малко памук и празно пакетче. Малкълм се опита да вдигне глава, но не успя. Дуейн се втурна към мивката и намокри със студена вода една неприятно миришеща хавлиена кърпа. Върна се до леглото и избърса с нея лицето на Малкълм.

— Абсолютен боклук — каза Малкълм. Гласът му беше слаб, от него се носеше мирис на смърт.

Дуейн измъкна пакетчето от разхвърляните по масата вещи. Наплюнчи пръст и бръкна на дъното, после внимателно го близна. Направи неприличен жест.

— Ходил си при Гробаря — каза той обвинително.

— Да — потвърди Малкълм.

— Господи! — каза Дуейн. Гробаря беше търговец на наркотици, който се бе специализирал в продажбата на смъртоносни смеси. При него ходеха само отчаяни наркомани. Болни хора, които толкова се нуждаеха от наркотици, че бяха готови на всичко, за да си ги набавят. Мислех, че си се отказал. Господи, Мал, нали знаеш, че този дебел мръсник продава боклуци — защо, смяташ, са му измислили този прякор?

Малкълм издаде тих звук, сякаш дъхът му гаснеше. Очите му се изцъклиха и Дуейн усети как краката му се подкосяват.

— Мал? Мал? О, господи, Мал!

* * *

Джак беше прекалено разстроен, за да яде. Мислеше за онова, което му бе сторила Индия. Прекара деня в пиене и мотаене напред-назад в кухнята, вадеше лед от фризера и псуваше полугласно, докато накрая Уилма заяви, че ще напусне.

Докато седеше в кабинета си сам, с чаша уиски, и си мислеше, че може би това е вече краят, пред очите му се появи нейното лице с онова отчаяно изражение.

Докато заспиваше, имаше чувството, че е буден и мисли за нея. Не можеше да забрави как го бе измамила.

Отиде на църква и коленичи за молитва. Това само го убеди, че никога вече отношението му към свещениците няма да е същото. Прибра се, седна в кабинета си и се напи. Индия го бе измамила и той вече не можеше да живее нито със себе си, нито с нея.

На следващия ден самосъжалението бе изместено от схващането, че е възможен компромис. Да, можеше да й прости — но никога нямаше да забрави.

* * *

Бяха казали на лейтенант Малой да не стои много дълго. Причината за това му беше ясна: госпожа Донован изглеждаше болна от мъка. Винаги бе мислил, че е симпатична жена, и съжаляваше, че е изгубила детето си.

Знаеше за това, понеже един от хората му ходеше с една сестра, която работеше на същия етаж. Внимателно (както му се струваше на него) Малой започна да я разпитва. Кой е посещавал Центъра? Знаеше ли имената им? Отец Фицджералд имал ли е врагове и изобщо някой, който да иска да го убие?

Тя го гледаше с такава покруса в очите, че той се отказа и извади снимките от една картонена папка.

— Има ли тук някой, когото познавате?

— Да. — Тя посочи снимката на Кен Макуини. — Виждала съм го там.

— А този? — Това беше снимка на Майкъл, когато е бил млад. Малой забеляза явното неудобство, което тя изпитваше. Каза му, че прилича на отец Фицджералд, но не е сигурна, понеже не го е виждала като млад и няма представа откъде е намерил тази снимка. После се разплака.

Малой си помисли, че това е лесно обяснимо, понеже в Центъра са харесвали отец Фицджералд. Извини се и си тръгна, преди тя да се е разстроила напълно и той да си има неприятности със сестрите.

* * *

Джак мина край щанда за цветя в болницата и се спря. Чудеше се дали да й купи. По дяволите! Тръгна, после отново спря. Върна се.

— Онези виолетки, моля.

— Студен ден. Мислите ли, че за Коледа ще завали сняг? — Човекът загърна виолетките в зелена хартия.

— Възможно е. — Нима наближава Коледа? Да, оставаха около две и половина седмици. Той извади няколко банкноти по един долар и ги подаде. На щанда за вестници и списания за малко щеше да купи

един вестник, но се отказа заради съобщението за убийството на отец Фицджералд.

Пред стаята на Индия се спря да оправи вратовръзката си. После влезе, за да й каже, че ще й прости.

Индия го гледаше със замаяни очи.

— Какво означава това?

— Означава, че ти прощавам — каза Джак, огорчен от явната липса на интерес. Само като си помисли какво е правила с това великолепно тяло…! През цялото време, докато не му позволяваше да я докосне, тя е била с друг мъж, а изглеждаше толкова чиста и невинна…

Индия не виждаше и следа от прошка. Лицето на Джак не изразяваше любов, а само хладна пресметливост.

— Не че ми е безразлично — тихо каза тя. — Просто изглежда вече нищо не ме интересува. Много е късно. Всичко свърши. — Главата й леко помръдна така, че очите й се загледаха през него към прозореца зад гърба му. Детето е мъртво, Майкъл е мъртъв, изгуби Джак. Чувстваше само тъга, вина и самота. — Трябва да замина — каза тя. — Би ли направил нещо за мен?

— Какво? — попита Джак, вече разтревожен: апатията, в която бе изпаднала Индия, я караше отново да вземе решение, и този път то щеше да бъде окончателно.

— Моля те, вземи ми самолетен билет за Лондон.

Ако го бе помолила за милост, ако бе започнала да го умолява да й прости, ако го бе помолила да й разреши да остане при него, той щеше да й вземе този проклет билет за Лондон.

Вместо това тя се държи като говорещ робот и заявява със своя изискан акцент, наистина му заявява, че ще го напусне. Опозори го, а сега го изложи и пред семейството му. Сигурен е, че баща му ще приеме това като позор за самия себе си. Джак не можеше да проговори.

Но тя е негова съпруга и той ще реши дали може да замине и кога. Тя му принадлежи.

* * *

Гробаря беше у дома си, в кухнята. Сведен над масата, той ядеше дебела пържола, която приятелката му беше приготвила, преди да отиде да работи на своя участък от улицата. Когато вратата се отвори, той се обърна, очаквайки да я види как трепери и се оплаква от студа навън. Вместо нея видя един хлапак с черно кожено яке, който му размаха някакъв нож.

Гробаря се надигна от стола:

— Какво, по дяволите… — Дуейн тикна ножа опасно близо до гърлото му и той отново се отпусна на стола. — Стига де! — изкрещя търговецът на наркотици. — Ще вземеш да нараниш някого с това нещо.

— Къде държиш оня боклук?

— За какво, по дяволите, говориш? — Гробаря се задави. Дуейн беше хвърлил ножа към стола между краката му и той се бе забил, забождайки дъното на панталона му. Гробаря посегна да го издърпа.

— На твое място не бих го пипнал — ухили се Дуейн. Гледката не беше приятна. Както не бе приятно и острието, което сякаш оживяваше в ръката му. Гробаря се опита да се пошегува, но кожата му беше бледа и лепкава като на риба.

— Да не си специалист по мятане на кухненски ножове? Или това е някакъв циркаджийски номер?

— Мисли по-бързо! — Дуейн отново се прицели към дъното на панталона.

— Кофата за боклук под мивката! — изкрещя Гробаря.

Дуейн изсумтя:

— Изглежда разумно. А сега сложи ръцете си отзад, ако не искаш да ги закова към стола.

Той извади от джоба си парче гумен маркуч и здрав канап, без дори за миг да откъсва очи от Гробаря. Гробаря изглеждаше тромав, но можеше да се движи бързо като влечуго. Дуейн му завърза ръцете, после краката. След това отиде до мивката, изтегли кофата за боклук и я изпразни на масата.

— О, господи! Сетих се — пуснала те е онази, откачената, нали?

Дуейн не му обърна внимание. На дъното на кофата откри пакетчетата, които търсеше. Взе гумения маркуч.

— Не! — изкрещя Гробаря. — Недей. Ако искаш пари…

— Не искам пари — тихо каза Дуейн.

— Не искам това нещо в носа си.

— Просто не мърдай и няма да боли.

— Няма да гълтам това проклето нещо!

С ножа Дуейн очерта линия по гърлото на Гробаря. Когато той замря, Дуейн пъхна маркуча в космата му ноздра.

— Преглъщай и ще мине по-лесно. Но ако искаш в дробовете ти да влезе наркотик, аз нямам нищо против. — Когато се увери, че маркучът е влязъл, Дуейн отстъпи назад. — Не си започнал да посиняваш, значи краят на маркуча е в стомаха ти. — Той започна да си подсвирква някаква мелодийка, докато разбъркваше наркотика с уиски от една бутилка на масата, после извади от джоба си спринцовка от двайсет кубика, изтегли с нея малко от сместа и пъхна отвора й в маркуча, който се подаваше от ноздрата на Гробаря. — Време за коктейл! — Усмихна се насърчително към зачервеното лице на Гробаря.

Дуейн чу звука от тичащи стъпки, когато изпразваше последната спринцовка и дишането на търговеца се бе превърнало в шумно стържещо хъркане. Вратата се отвори със замах и двама цивилни агенти от Отдела за борба с наркотици насочиха към него пистолетите си.

* * *

— Е, господин Донован, накъде сме се запътили тая сутрин? — промърмори Мийхън. Седеше в бял открит олдсмобил малко по-надолу по улицата пред къщата на Джак в Джорджтаун. — Здрасти — каза той, забелязвайки втория мъж, който излезе от къщата. — И това ако не е самият Франк Капра…! Играта става сериозна, щом са те извикали, приятелче. — Мийхън се изкиска: — Поли ти липсва, нали, Джак?

Джак се качи в колата си и запали. Капра стоеше до прозореца и говореше. Мийхън го видя да кима и да се отмества. После Капра се отдалечи и се качи в един зелен буик регал малко по-нататък.

Кен Макуини излезе от един магазин за деликатеси с кесия хлебчета и влезе в къщата. Мийхън очакваше Капра да изчака и да прикрие тила на Донован. Но буикът потегли и първи изчезна. Мийхън

не можеше да повярва на късмета си. Изчака Донован да завие зад ъгъла в края на улицата и потегли след него, за да не изпуска мерцедеса от погледа си.

* * *

Около единайсет и петнайсет Джак влезе в стаята на Индия и й каза, че ще я отведе у дома.

— Искам само това, което е най-добро за теб. Сега си още слаба, нужна ти е почивка. И лекарите смятат, че засега е най-добре да си у дома.

Точно сега тя трябваше да е в някоя частна клиника, където най-много за два дни щеше да се вразуми. Джак съжаляваше, че остави екипът на „Бърза помощ“ да я доведе в тази болница, където не можеше да се разпорежда. Но щом я заведе у дома и тя получи някой от истеричните си припадъци, д-р Нестър със своята спринцовка щеше скоро да я превърне отново в добра съпруга.

— У дома, в Лондон — поясни Индия. Мислеше да отиде у Хариет, но Ейдриън още не бе се оправил напълно. Те си имаха свои грижи.

— Ценя отношението ти по въпроса — каза Джак. Той седна на един стол и я погледна настойчиво. — Виж какво, трябва да поговорим. Преди да заминеш. Обещаваш ли?

Индия мълчаливо кимна. Опита се да се успокои с мисълта, че й е простил. Но тя не искаше да й прощава, а да я обича.

Джак изтълкува мълчанието й като проява на безразличие. Това му подейства като студен душ. Знаеше, че може да я задържи, но знаеше също така, че не иска да става по този начин.

— Виж какво, ако все още искаш да заминеш, добре. Но ще бъде жалко, понеже след смъртта на Анджело с уличния бизнес е приключено. — Пропусна да й каже, че е само преотстъпен и че печалбата отново ще бъде за фамилията. — Онова време свърши, всичко ще се промени. — Джак издиша въздуха от дробовете си. — В семейството ни вече няма да има гангстери, край на побойниците. — Той не уточни, че за тази цел ще се устройва екзекуция. — Сега сме финансисти. Чуй ме: няма да се забъркваме с пазара на наркотици. Не

съм ти обяснявал, но Анджело затова ме нападна. Беше затънал до уши. Аз разгромих тази мръсна мрежа. Трябваше да го направя, защото някои от силите на реда си затварят очите пред онова, което става. Защото или те самите бъркат в меда, или вземат подкупи. — Сега Индия го гледаше — в очите й се бе появил онзи мек поглед. Разбра, че я е убедил. Стана, седна отстрани на леглото и я погледна: — Така че, моля те, върни се у дома или нека поне да поговорим.

* * *

Сержант Джаксън надраска съобщението и отиде до кабинета на Малой. Лейтенантът любезно разговаряше с някого по телефона:

— Подобно и на вас, сър… Да, сър… Не бих приел да стане по друг начин… Ха-ха. — Малой обърна към младия сержант бесен поглед. — Благодаря. Поздравете съпругата си. — Малой блъсна слушалката: — Побъркан лунатик, грандоман. — Той изморено разтри лицето си и промърмори нещо.

— Моля, сър?

— Какво?

— Не чух какво казахте току-що, аз…

— Няма значение. — Малой отпусна глава и погледна към Джаксън почти със съжаление. — Просто кажи защо си тук.

— Полицаят Джо Фонтейн и неговият партньор — Джаксън погледна бележките си — Джийн Хайцър докладваха, че са забелязали бял открит олдсмобил, отговарящ на описанието, което получихме от анонимното телефонно обаждане…

— Колата на Мийхън — каза Малой с опасно мек глас. — Къде?

— Полицаите докладваха, че са забелязали колата…

— Къде? — изкрещя Малой.

— В парка Стентън.

— Паркът Стентън е съвсем близо до болницата за спешни случаи, а тази сутрин ще изпишат госпожа Донован. — Малой беше вече станал и бързо заобикаляше бюрото. — Изпрати всички патрулни коли, които са наблизо… — Вече беше излязъл от кабинета. — За бога, Джаксън… Идваш ли?

* * *

Индия седеше в болничната количка на входа, а Джак държеше чантата й. Той й се усмихна:

— Отивам да докарам колата. Оставил съм я малко по-надолу.

— Няма смисъл — каза Индия. — Иска ми се да повървя, да подишам чист въздух.

Джак я погледна:

— Сигурна ли си?

Индия вече се бе изправила и благодареше на сестрата.

Полицаят Джо Фонтейн взе микрофона от подставката в отговор на обаждането преди малко.

— Тук седем Ка. Белият олдсмобил вече не е в района на парка Стентън. Ами, не се вижда — измърмори той, като отстрани микрофона.

— Седми, придвижи се към болницата за спешни случаи. Продължавай да търсиш бял олдсмобил. Ако го видиш, не го изпускай от поглед, но не се опитвай, повтарям, не се опитвай да го задържиш.

— Разбрано. Тръгвам по „Масачузетс“.

Сержант Джаксън приближаваше откъм отсрещната страна. Малой седеше до него, като едва сдържаше нетърпението си. Несъмнено бяха попаднали на терористична организация, но как работеше тя? Кой я финансираше?

Мийхън бе свързващото звено между двете групи, Малой бе сигурен в това. Смъртоносен, ефикасен и страшно досаден. Понеже този маниакален убиец бе решил да извършва своите престъпления в район, който Малой смяташе за своя територия, сега не само шефът му го разиграваше, но и ФБР бе тръгнало по петите му.

— Ще разкъсам тоя мръсник парченце по парченце — каза той на своя мълчалив и, както често му се струваше, неодобряващ го (да, точно така, не го одобряваше) сержант.

Стигнаха до колата. Джак отключи вратата и я отвори. Някой си тананикаше „От слънчевата страна на улицата“. Индия се качи. Прибра полите на палтото си и погледна нагоре към Джак, за да му каже да затвори. С периферното си зрение видя мъжа, който тананикаше. Той носеше в ръце голяма книжна кесия. Идваше към тях…

С внезапно предчувствие за опасност тя остро каза:

— Джак!

Той тъкмо затваряше — гледаше вратата и сякаш не я чу.

Мъжът с кафявата кесия гледаше право към тях, към Джак… Вече държеше кесията само с една ръка…

— *Джак!*

Джак я чу и започна да се обръща: вече усещаше, че зад него има някой.

Тя сграбчи дръжката и блъсна вратата в гърба на Джак. Точно тогава Мийхън стреля…

Индия излезе някак от колата и Джак се обърна, сякаш искаше да я бутне отново вътре, за да не пострада. На лицето му бе изписано удивление. После политна напред и падна в ръцете й.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тя се опита да каже нещо, но не можа. Не успя да го удържи. И двамата се свлякоха на земята. После тя почувства влага. Погледна го и видя тъмното петно, което пълзеше напред изпод колана му и оцветяваше ризата му в аленочервено.

Бе чиста случайност, че патрулният полицай Джо Фонтейн погледна мъжът с книжната кесия и го видя да изважда оръжие. Партньорът му Джийн Хайцър гледаше напред и бе забелязал белия олдсмобил да идва от съседната улица.

— Ето го… *Какво?*

Джо бе натиснал рязко спирачките и бе завъртял волана. Полицейската кола се понесе през улицата и се плъзна по тротоара. Веднага щом чу спирачките, мъжът пусна кесията, обърна се и побягна.

Малой, който идваше от другата страна, не можа да види какво става пред него. Той също бе видял олдсмобила, който чакаше, за да завие.

— Бързо, настигни го! Пресечи му пътя.

Вече подминаваха ъгъла, където чакаше олдсмобилът. Джаксън натисна спирачките. Колата поднесе и се удари в олдсмобила. Предното стъкло се разби и кракът на Джаксън се плъзна и натисна педала на газта.

— Какво, по дяволите… — Малой се блъсна назад в седалката. Джаксън бе превит над волана. Колата се наклони напред и удари Джо Фонтейн, който гонеше Мийхън. Малой отвори вратата.

Мийхън се втурна към вратата, която Макуини бе отворил. Олдсмобилът се промъкна през една пролука в колоната от автомобили и рязко зави наляво, като криволичеше ту в едното, ту в другото платно. Малой стоеше подпрян на коляното си, както се бе изтърколил на пътя, и наблюдаваше как колата се отдалечава. Чуваше сирената на приближаваща се полицейска кола. Навсякъде бе осеяно с парченца

строшено стъкло. Джо Фонтейн беше затиснат под колата, а на челото на Джаксън имаше дупка от куршум. Беше мъртъв.

Индия дръпна шалчето от шията си. Бързо го смачка на топка и го притисна към кървящата рана.

Джак се опита да каже нещо. Тя погледна лицето му и разбра, че ще умре.

Вдигна глава и извика:

— Помощ! Извикайте помощ!

Джак бе още в съзнание.

— Обичам те — изхриптя той. — Винаги съм те обичал.

— Шшшт. — Наведена над него, тя се разплака, сълзите й закапаха по лицето му. — Не говори, моля те, недей!

— Индия… — Гласът му чезнеше, тя трябваше да долепи ухо до устните му, за да го чуе. — Замини със самолет. Махни се, преди да убият и теб… Обещай… — Очите му се затвориха.

Тогава тя реши. Докато го държеше в прегръдките си, се закле, че ако Джак оживее, никога няма да го напусне.

* * *

Пет часа по-късно изкараха Джак на количка от операционната и го настаниха в интензивното отделение. Хирургът отиде направо в стаята, където чакаше съпругата на пациента му.

Индия вече не издържаше на напрежението и бе започнала да гризе ноктите си. Когато видя хирурга, тя скочи на крака.

— Аз съм доктор Ед Мартин. — Той се почеса по тила. Не беше лесно да се говори с близките. — Съпругът ви ще оживее… Ооо, по-добре е да седнете.

Помогна й да седне. Индия едновременно плачеше и се усмихваше от облекчение и благодарност. Той се отпусна до нея — изморен мъж със слабо лице и хлътнали бузи.

— Искате ли да ви обясня какво направихме, или предпочитате да го оставим за по-късно? — попита той.

— Не. Моля ви, искам да знам!

— Съпругът ви е зле, но ще се отърве. Има сериозни вътрешни наранявания, черният дроб е засегнат, но той ще оживее. — Спря. —

Тревожи ни състоянието на гръбначния мозък. — Ед Мартин почеса повехналата кожа на бузата си.

— Да? — изхриптя Индия.

— Госпожо Донован, възможно е съпругът ви да не може да ходи. Може би ще остане парализиран от кръста надолу.

Индия тихо заплака. Ед Мартин гледаше виновно. Не биваше да й го казва сега.

— Искам да го видя.

— Съжалявам, но може би не точно сега. За съпруга ви се грижи непрекъснато медицински екип, свързан е с различни монитори, има системи, дренажи. Ще се разстроите. Елате утре. Дотогава ще знаем повече за състоянието му.

— Моля ви, доктор Мартин, искам да съм там, когато се събуди. — Лицето й стана упорито. — Трябва. Много е важно. Моля ви.

— Знаете ли какво: ще кажа на една от сестрите да ви извика веднага, щом дойде в съзнание. Какво ще кажете?

— Благодаря ви, докторе.

— Чакайте тук. Тук поне е спокойно. Вън още има репортери, полиция, следователи и кой ли не — същинска лудница.

Сестрата дойде да я вземе в ранните утринни часове. Тя беше до леглото на Джак, когато той промълви името й. Това бе първата дума, която той произнесе.

— Джак, скъпи. Тук съм. — Наведе се да го целуне. Ръката му намери нейната и я хвана.

— Мислех, че си заминала — дрезгаво каза той.

— Не. Няма да замина. Оставам при теб.

— Индия… Това беше Мийхън… опасен… — И той отново изгуби съзнание.

* * *

Стана, както бе предсказал Ед Мартин. След операцията краката на Джак останаха парализирани и Индия си мислеше, че с радост би умряла, ако това можеше да му ги възвърне. Това коренно я промени. Трябваше да направи нещо. Мъжът, който бе причинил това, Мийхън,

не биваше да остане ненаказан. Тя се опита да си припомни всичко, което може би имаше някаква връзка с него.

Спомни си едно име и някакъв адрес в Ню Йорк. От един плик, който Майкъл бе оставил на бюрото. Не помнеше да го е правил друг път — обикновено държеше цялата си кореспонденция заключена, освен този път. Индия стигна до извода, че затова го е запомнила. Макар че бе по-вероятно да го е запомнила, защото пликът беше адресиран до жена, и името Роуз Мърфи веднага изникна в паметта й — тя видя адреса така ясно, както го бе видяла тогава.

Възможно бе Мийхън да е използвал този адрес или тази Роуз Мърфи да знае нещо, което би помогнало да го открият. Можеше да отиде при лейтенант Малой, да му разкаже всичко, което знае, и да остави на него да намери врага, а правосъдието да се заеме със случая. Това бе първото, за което помисли.

Тя загриза нокти. Не можеше да отиде в полицията с нещо, което щеше да свърже Джак (и самата нея) с убийство и с една престъпна организация. Защото, ако Майкъл е знаел за връзките на Джак, естествено бе да се предположи, че за тях знае и Мийхън. Ако арестуват Мийхън, може би той ще се опита да си издейства свободата в замяна на показания срещу Мафията — срещу Джак.

Тя реши да предостави информацията на хората на Джак. Това бе най-логично — единственото, което можеше да направи.

* * *

Семейството изпадна в скръб и огорчение, когато узна за парализираните крака на Джак. Погребението на Анджело бе за втори път отложено. Наложи се да го замразят дълбоко. Салваторе разговаря с Индия по телефона. Цялата фамилия бе засегната от случилото се и тъй като хората й действаха по-ефикасно от държавата, те щяха да открият Мийхън и той щеше да плати така, както никой преди него.

— Индия — каза босът, — Джак ще получи възможно най-добрата охрана. Ще разполага с екип от лекари и физиотерапевти. Ти също ще бъдеш под охрана. Лично съм дал указания на Франк Капра да се погрижи за теб. — Индия слушаше с нещастен вид. — Анджело… любимият ми син… погребението ще бъде в тесен кръг.

Само семейството. При нормални обстоятелства щеше да присъства и Джак.

— Съжалявам, че няма да може.

— Ти трябва да го заместиш.

Индия усети да я полазват студени тръпки.

— Може би, като се има предвид състоянието на Джак, мястото ми е до него.

— Джак ще разбере. Важно е фамилията да види неговата съпруга на погребението на Анджело.

* * *

Същата сутрин имаше още две обаждания, преди Индия да тръгне към болницата. Първото беше от съдружника на Джак, Ричард Кенеди, който й предложи подкрепата на фирмата и изобщо всякаква помощ, от каквато би могла да се нуждае. Гласът му излъчваше съчувствие и добра воля и тя се зачуди дали Ричард Кенеди и Том Уинтър имат някаква представа за финансовата организация, която стои зад Джак.

Второто обаждане беше от Дуейн, който й каза, че са го арестували и задържали по обвинение в нападение и че впоследствие потърпевшият е починал. Дуейн каза, че има право само на едно телефонно обаждане и че тя трябва да му помогне.

Щом затвори телефона, Индия направи нещо, което никога не правеше в десет без петнайсет сутринта. Наля си от най-добрия френски коняк на Джак и седна да помисли на дивана, който на времето Съни си бе харесал.

Трябваше да подреди мислите си. Ако остане при Джак, трябва да е наясно какво приема. Отпиваше бавно от коняка. Не можеше да се самозалъгва. Ако остане, ще живее със семейството, а знаеше, че са опасни, престъпни и абсолютно безмилостни. Нерешеният въпрос бе не дали Джак попада в същата категория (тя знаеше, че е така), а какво е имал предвид, когато каза, че с уличния бизнес, с „организираната престъпност“, е свършено, и нещата ще се променят.

Тук имаше нещо, което не можеше да проумее напълно. Хората не се променят. Те няма да се откажат от бизнес, който носи милиони

долари чиста печалба. Явно са замислили нещо друго.

Индия дълго размишлява. Принадлежността към престъпна организация като Мафията беше неморална. Но тя приемаше това.

Имаше обаче и такъв момент, че ако се научи да работи с компютри като Джак, може да намери начин да ги надхитри… Индия разсъждаваше, че времето е на нейна страна. Босът старее, а неговият най-приближен съветник отдавна е трябвало да се оттегли. След време цялата власт ще премине в ръцете на Джак, а дотогава той вече няма да може без нея…

Ще обича Джак и ще се опита да направи брака им сполучлив, ще приеме фамилията, но ще използва средствата й за хора като Дуейн и Малкълм; спадайки към организацията, тя ще саботира дейността й.

Индия стигна до извода, че трябва да започне да учи право и управление. Без това няма да може да се справи.

Преди да излезе да купи най-красивата и екстравагантна черна шапка, която може да се намери, Индия се обади на Ричард и го попита за името на най-добрия адвокат в страната (след като парите не представляваха проблем). После позвъни на Хариет.

* * *

Докато Индия мобилизираше Хариет да започне кампания, за да привлече вниманието на обществеността към проблема на наркоманията като цяло, и в частност — за да набере още доброволци, Ливия беше в болницата и обясняваше, че иска да види Джак.

Секретарката любезно я попита:

— Член от семейството ли сте?

Ливия кимна утвърдително и се усмихна колкото може по-сърдечно.

— Къде да го намеря?

— В интензивното отделение, мадам. Как се казвате?

— Ливия Даненбърг.

— Няма ви в списъка, който ни е даден. Съжалявам, госпожо Даненбърг. Не мога да ви пусна при господин Донован.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Свещеникът водеше процесията. Непосредствено след колата със затворения ковчег вървеше Салваторе Колтели, а до него — Индия. След тях се нареждаха останалите опечалени.

Под поривите на студения пронизващ вятър на гробището свещеникът четеше молитва и малката група членове на семейството повтаряха след него. После свещеникът затвори молитвеника.

Индия наблюдаваше как спускат простия ковчег в гроба. Спомни си откровената омраза, с която я бе погледнал Анджело през масата, усещането, че ако той можеше, би я издухал надалече като някаква прашинка.

„Мир на праха: не на моя прах, Анджело — на твоя.“

Тя вдишваше свежия въздух. На лицето й бе изписана сила и упоритост: беше оцеляла, щеше да оцелее. И като си мислеше това, тя усещаше студената сила на мъжа, застанал до нея — шефа на престъпниците, нейния свекър.

* * *

— Що за тъпи въпроси ми задавате? — възкликна Джак. — Мога да си движа пръстите.

— Добре, движете ги тогава — заповяда хирургът.

— Чувствам ги. Движа ги.

Ед Мартин поклати глава и записа нещо в бележника си. След това извади карфица, която бе забодена зад ревера на лекарската му престилка.

— Кажете ми дали усещате това?

Джак започна да се нервира:

— И какво очаквате?

— Не усещате ли, че ви бода?

Джак не усещаше. Нищо не усещаше.

Той каза със студено достойнство:

— Няма ли да престанете? Да не съм игленик!

* * *

След погребението Кончита се качи в колата на Том и Бетси, за да се върне обратно в къщата, а Индия седеше до Салваторе на задната седалка в изработеното по поръчка, бронирано волво. Самата кола бе съвсем обикновена на вид, докато човек не надникнеше в задната й част. Кожените седалки — цвят „бича кръв“, бяха достатъчно широки, за да дадат възможност на боса да се отпусне в старомоден комфорт. В средата сгъващата се облегалка за ръката беше с бутони, от които се контролираше аларменото устройство, вратите и прозорците, вземайки превес над командите на шофьора в случай на необходимост. Отляво, зад преградното стъкло, имаше няколко екрана, стереоуредба и барче с напитки.

Салваторе натисна едно копче и се издигна малка масичка, абсолютно равна. На нея имаше пъзел. Босът обясни на Индия, че пъзелите му помагат да се съсредоточи върху проблемите си, а едновременно с това му дават възможност да се отпусне, което от своя страна понижавало кръвното му налягане.

Той докосна някакво копче с известно съжаление и масичката се прибра.

— Тежко време, Индия — въздъхна той.

Тя се съгласи и отказа питието, което й предложи, когато барчето бавно се показа.

Барчето изчезна.

Индия зачака, знаейки великолепно, че трябва да има някаква причина, поради която е била поканена в това вътрешно светилище, което бащата на Джак споделяше с толкова малко хора. Дали пък нямаше нещо общо с властта? Анджело ги беше напуснал (тя беше готова да гори в ада, но не и да съжалява за него) и така бе изчезнал още един център на властта. Том се интересуваше само от своите експерименти върху животни, той нямаше воля за победа. Можеха да го налагат с бич, но, както и при конете, това нямаше да го направи

победител. Босът разчиташе на Джак. А Джак, както вероятно баща му знаеше, разчиташе на нея. Може би за кратко, а после — зависи…

Всичко бе свързано с властта и за първи път тя си даваше сметка, че може да подходи от позиция на силата.

— Тази работа с отец… как му беше името?

— Фицджералд — каза Индия с чувството, че той знае много добре.

— А, да, отец Фицджералд. Много тъжно. — Той извърна глава към нея за първи път и я погледна със своите всяващи ужас очи.

— Да, така е, а проблемът, който той остави след себе си, е дори още по-тъжен. — Тя му се усмихна с една от най-искрените си и невинни усмивки. — Отец Фицджералд ми каза, че някой краде от църковните пари. Наистина — каза тя и кимна, а неговото изражение придоби войнствена добродетелност. Тогава тя очерта в общи линии плана си да вземе Центъра в свои ръце — с позволението на Църквата, естествено — и да ръководи новия Център за рехабилитация, като същевременно смяташе да даде възможност на Салваторе да го финансира сам… — За това ще са нужни много пари — продължи тя. — Освен това искам да основа един фонд за подпомагане на Дуейн. Иска ми се да го изпратим в колеж, след като го освободим.

— Дуейн?

Тя деликатно сложи ръка върху ръкава на палтото му. Удивителната крехкост на ръцете му (плътта под ноктите му бе съвсем синкава) я убеди, че здравето на стареца не е съвсем добро и тъй като е съпруга на Джак, той иска да я види щастлива. Тя му се усмихна.

— О, трябва да ти разкажа за Дуейн. Той има нужда от нашата помощ. — Тя продължи да разказва за каква помощ става въпрос.

— Може би се нагърбваш с прекалено много неща — промърмори босът, без да е много убеден в това, което казва.

„Устните му също са синкави — забеляза Индия. — Проблеми със сърцето.“

— Не, това е идея на Джак. Преди да се случи… — Тя доближи носната кърпичка до носа си.

— Да, да, но…

— Джак ме считаше за партньор в истинския смисъл на думата. Той развиваше пред мен много от своите идеи и планове. Неговите намерения… — Индия не можа да продължи по-нататък, но успя все

пак да се овладее. — Когато се случи това ужасно нещо, отидох да видя Ричард Кенеди и Том Уинтър. Том е личният адвокат на Джак, както знаеш. — Той бе личният адвокат на Джак по гражданските дела. Индия беше сигурна, че имаше адвокат по криминалните дела — уличен боец, готов да се бори вместо Джак в случай на нужда. — Накарах ги да ми изготвят пълномощно. Джак искаше да имам право да действам от негово име — ако възникне такава необходимост. Вчера Джак го подписа. Зная, че ако нещо стане с Джак, той би искал аз да продължа… — Очите й зад воалетката на елегантната й шапчица се напълниха със сълзи. — Ужасно е да се помисли, но Джак е в много тежко състояние, както добре знаеш, и в такъв случай е необходимо, не мислиш ли? — Индия погледна встрани и се изсекна. — Тогава, когато го видях да лежи в своята собствена кръв, тогава си дадох сметка колко е преходно всичко, колко е смъртоносен куршумът. Колко мимолетен е животът! Това ме накара да си помисля, че може аз да съм следващата, но преди да умра, искам да съм сигурна, че съм направила това, което ми поръча Джак.

— Заповядай моята кърпичка, Индия. Нека размисля върху това, което ми каза. Да поговорим сега как смяташ да ръководиш Центъра.

* * *

Никога през живота си Джак не бе боледувал. Сега около него се тълпяха доктори от всички страни с игли и фенерчета, ръчкаха го и го почукваха с гумени чукчета. Вкарваха го под сложни машини, инжектираха оцветители в нервите и артериите му, за да могат да направят снимки. Това все повече го потискаше.

— Доктор Мартин казва, че са засегнати нервите и ще е нужно повече време да се възстановят. Той смята, че имаш големи шансове пак да проходиш — каза Индия.

Тя бе до леглото на Джак на петия ден от операцията, след като сестрите бяха извадили тръбичките от носа му и той седеше облегнат на възглавниците, чист и избръснат. От външната апаратура бе останала само системата за венозно подхранване и дренажът, който излизаше от коремната му кухина и водеше в една стъкленица под

леглото, която сестрите наблюдаваха така редовно, както и равномерните капки, които се стичаха в ръката му.

Джак подигравателно се засмя. Той никак не вярваше на това „твоят хирург казва“. При него бяха идвали всички — от главния невролог до най-обикновения интернист — и всеки изказваше различно мнение.

— Не биваше да се опитваш да ме спасиш. Трябваше да оставиш онова копеле да ме убие — каза той на Индия.

— Джак, ти просто не знаеш какво говориш — отвърна Индия, разстроена.

— Извинявай, извинявай. Но нямам намерение да прекарам живота си в някаква гадна инвалидна количка.

Индия искаше да му каже за предложението на Салваторе, но когато спомена за погребението на Анджело, той ядно я прекъсна:

— Онзи лайнар ли? Дано се пече в ада.

Джак не се интересуваше от нищо. Беше раздразнителен, саркастичен, потиснат, капризен и изплашен. В моментите, когато не проклинаше съдбата си, той набелязваше хората, които вероятно имат намерение да го убият. По-голямата част от времето нямаше представа с кого разговаря. Приемаше за даденост, че Индия ще седи непрекъснато до леглото му. Сякаш забравяше, че я бе оставил да контролира изцяло неговите дела. Индия реши, че сега не е моментът да му каже, че се е записала в съкратен курс по компютърна грамотност и че прекарва по-голяма част от времето си в неговия офис. Джак бе изпаднал в такова отчаяние, в каквото можеше да изпадне болен на смъртно легло.

— Един миг невнимание — и някакво копеле за малко да ме премахне от лицето на земята — съскаше той, после го обхващаше самосъжаление: — Мамка му, защо не си свърши работата както трябва!

Беше много потискащо.

След като отиде в банката и депозира тлъстия чек, който Салваторе й написа, Индия се прибра вкъщи и избухна в плач. После се съвзе и започна да работи на новия си компютър. Имаше много упражнения за домашно.

На следващата сутрин във вестниците писаха за труп, намерен във фризера на едно заведение за палачинки в Ню Йорк. Смяташе се,

че мъжът е умрял при подозрителни обстоятелства, и по случая се започваше следствие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Бе студено, брутално чукане; жената бе притисната до стената. Когато се изпразни, Мийхън си спомни изнасилването на онова русокосо момиче. След като свърши, отиде да измие пениса си и да закопчае панталоните си. Жената стана и с безразличие нахлузи бельото си.

Когато го преследваха, Мийхън имаше инстинктите на канализационен плъх и със същата лекота се скриваше вдън земя. Сега се криеше при една приятелка. Живееше и се хранеше в леглото, гледаше телевизия. Ставаше само за да отиде в тоалетната и да чука. Винаги притискаше момичето до стената на спалнята, така че да го гледа със студените си, празни очи.

Когато трябваше да излезе, се преобличаше като жена на средна възраст. Нищо не бе така анонимно, както жена в напреднала възраст. Слагаше боядисана перука с накъдрена, средно подстригана коса, кърпа на главата и никой не му обръщаше внимание. Ако случайно някой го погледнеше, гледаше сякаш през празно пространство. Но дегизировката зависеше от района, в който се намираше.

Мийхън имаше няколко любими превъплъщения. Едното бе да продава сандвичи от улична количка. Можеш да стоиш на едно място цял ден и да наблюдаваш какво става. Веднъж продаде хотдог и на ченгетата, които го търсеха. Дегизировките му бяха винаги прости и обикновени. За всеки типаж си имаше надлежните документи — красиви фалшификати, направени от един стар евреин, с когото извади голям късмет: шофьорски книжки, разрешителни на уличен продавач, писма и други неща, които хората разнасят със себе си. Случи ли се да го спрат, той искаше да бъде сигурен, че ще премине инспекцията. Преобличането като жена имаше известни неудобства, ако се стигне до проверка. Но полицията не търсеше жена. Нито пък Мафията. Освен това той не беше в Ню Йорк, където го търсеха, а във Вашингтон.

Мийхън имаше работа тук. Трябваше да намери нещо важно.

„Къде го скри, Майкъл?“ — мислено се обръщаше той към свещеника всеки път, когато ставаше от сън. Ченгетата на Малой бяха претършували Центъра до дупка. Мафията също. Нейните хора бяха прегледали дори стаята на свещеника в сградата при църквата. Надяваха се да открият нещо, което ще ги отведе до съкровището, като списъци, имена, адреси. Майкъл всичко бе запаметявал, никога нищо не бе записвал. Нямаше доверие в никого. Само той и Мийхън знаеха къде е скрито оръжието. А парите? Само отец Майкъл Фицджералд. Майка му на това копеле, мислеше си Мийхън. Сигурно е имал ключ. Трябва да открие къде го е скрил.

Центърът е единственото място, където със сигурност би ги скрил, но къде точно? Той го претърси сантиметър по сантиметър.

Ами ако момичето знае? Мийхън не можеше да бъде сигурен в това. Патрик бе станал доста странен към края. Мъжете вършат странни неща, когато си внушат, че са влюбени. Самият аз съм влюбен в тая жена — ухили се Мийхън. — И тя го знае. Знае, че някой наблюдава всяка нейна мисъл и движение.

Ако го нямаше Поли, повечето време той трябваше да охранява тази мързеливка, когато сядаше в някое кафене или беше във вилата. Движеше се след нея за сигурност и до Центъра, след което се връщаше да излее емоциите си върху своята жена. Когато я наблюдаваше, чувстваше как цялото му тяло потръпва от възбуда. В навечерието на Деня на благодарността се бе озовал точно зад нея. Толкова близо, че можеше да почувства аромата ѝ, така, както жребецът души кобилата. Можеше да мушне пениса си в нея направо сред оная тълпа.

Но дали ключът е у нея, или пък знае къде е скрит?

Време е да направи нещо. Може малко да я посплаши. Може и да я притисне до стената, както О’Файяч във фризьорския салон. При тази мисъл усети как пенисът му се втвърдява.

* * *

Центърът устройваше коледно тържество на двайсет и трети, следобед. Мел Устър, преоблечен с прекалено голям за него костюм на Дядо Коледа, гостоприемно разпери ръце и посрещна Джак в

инвалидната му количка на новоиздигнатата рампа. Джак широко се усмихна и подаде галон шампанско „Моет“ на разчувствания домакин, докато Франк Капра си поемаше дъх от усилията, които бе положил, за да изкачи шефа си по изненадващо стръмния наклон.

— Значи това е новият Център. Много добре — каза Джак.

— Имаме още много неща за довършване — сподели Мел. — Но, майната му, решихме тук да направим нашето коледно празненство!

Индия се присъедини към тях, наведе се и целуна Джак:

— Снощи пренесохме всичко.

— С изключение на бюрото на отец Фицджералд — каза Мел. — Едно страхотно голямо бюро, но тя не го иска. — „Защо иска да се лиши от такава прекрасна мебел?“ — показваше цялото му изражение.

— Прекалено голямо и луксозно е за новия кабинет — каза Индия. Тя се усмихваше, но се чувстваше много уморена. И потисната. Как няма да е потисната, когато Джак бе свадлив и опак в една минута и сладък като торта през следващата (лекарите му бяха разрешили двучасова коледна отпуска, като видяха, че бързо се възстановява, пък и Коледа е голям празник), а и пренасянето на всички тези неща в новата сграда! Мел бе прав: тя не искаше бюрото на Майкъл. Всъщност не можеше да се избави така бързо, както й се искаше, от спомена за него. Сякаш го виждаше там — ръцете му сгънати в онази неудобна, неловка поза… Бе се уговорила с един купувач да вземе бюрото рано на следващата сутрин. Искаше да го махне, преди да се прибере вкъщи, тъй като на следващия ден бе заета с подготовката на голям семеен обяд.

С цялото си поведение Джак показваше, че хич не му пука, че е в инвалидна количка, и топло поздравяваше всекиго, както бе редно за един спонсор на новия Център за лечение на наркоманите. Той се чудеше как бе успяла Индия така да прикотка Салваторе, за когото бе известно, че никога не се води по женски акъл и никога не пише чек, преди да е видял размера на печалбата в края на изчисленията си.

— За кого платихме гаранция цяло състояние, за да не влезе в панделата? — промърмори той на Индия, когато празненството бе в разгара си и когато всички присъстващи го бяха наобиколили и се държаха с него така, сякаш не краката, а мозъкът му не е наред.

— Дуейн. Той ти донесе коледния сладкиш.

— О, да.

Джак трябваше да издава интелигентни звуци, преструвайки се, че е в течение на всичко, когато Доменико Чечети го посети. Мислеше си, че е бълнувал нещо, докато все още е бил под наркоза. Доменико сякаш бе останал с впечатление, че това е негова идея и Индия се е посветила на благородното й осъществяване. Очевидно през тези дни живота се е въртял около хубавото й задниче. По дяволите, той не може дори да си спомни дали е подписал нещо! Но ще си мълчи, няма да изпада в глупаво положение. Всъщност сега хич не му пука за Центъра, тъй като не можеше да се отърси от мисълта, че в момента е само един скапан инвалид. И всички тук го съжаляват. Всички тия нещастни наркомани. По дяволите, какво само трябва да преглъща! Иска му се час по-скоро да се прибере в самостоятелната си стая в болницата, където ще му спестят това ужасно унижение.

— Изглеждаш уморен, Джак — каза Индия. — Ще накарам Франк да те отведе.

Той й благодари мислено.

— Закарай ме до твоя прекрасен нов кабинет — помоли я той.

Когато се озоваха там, той й каза:

— Сега затвори вратата. — За миг погледите им се срещнаха и след няколко секунди Индия осъзна какво й намеква. Тя се изчерви. — Вратата! — изръмжа Джак. — И по-добре я заключи. — Индия отиде да затвори вратата и я заключи. Джак я погледна с копнеж в очите. — Ела тук! — Индия преглътна и почувства как изведнъж й стана много горещо. Той протегна ръце към нея и тя се наведе и го целуна нежно по устата. — Вдигни си полата — измърмори Джак. Индия нервно погледна към вратата сякаш от страх, че всеки миг ще нахълтат убийци. — Сега ги свали — каза той.

— Моите…

— Да. — Тя се подчини и потрепери цялата. — Ела тук и ме целуни. — Тя го целуна по устата и усети как пръстите му се плъзват между краката й и проникват нагоре в меката й плът. — Разкопчай ме. — Без да каже нито дума, тя го разкопча. — Само краката ми не стават за нищо. — Той я прегърна през кръста и я завъртя така, че да може да седне върху трептящия му, възбуден пенис.

* * *

Франк сгъна инвалидната количка и я прибра в багажника на мерцедеса.

— Искаш ли да се върна веднага след като го оставя? — попита той, когато Индия слезе от колата, след като бе наместила Джак върху задната седалка. Индия му отговори, че няма нужда, и го помоли само на връщане от болницата да отнесе до Хариет кутия с коледен сладкиш.

— Тук имам да свърша някои неща. После ще хвана такси. Не се притеснявай, можеш да си починеш довечера.

— Сигурна ли си? — Франк огледа сградата, украсена с ярки коледни светлини, отворената парадна врата и как всеки прозорец светеше като малък маяк на приятелство и добра воля. По дяволите, все пак беше Коледа и той искаше да отиде при сестра си и семейството й!

— Добре тогава… благодаря. — Той седна зад волана.

— Ще ти се обадя по-късно.

* * *

Вашингтонското дружество за радост на Коледа раздаваше подаръци и показваше видеопрограми през цялата вечер в своята щабквартира, при това обещаваше толкова пица, колкото човек е в състояние да изяде, и в пет часа всички, които бяха останали на празненството, се качиха в стария микробус на Мел Устър, тъй като не бяха в състояние да устоят на поканата.

— Зарежи всичко така, ще оправим утре сутринта — извика Мел от шофьорското място, когато тръгваха.

— Точно това ще направя. — Индия им махна с ръка, затвори голямата парадна врата и я заключи.

* * *

По пътя към кабинета на отец Фицджералд тя прекоси голямата стая в старата сграда, празна сега, без маси и столове и без приветливия аромат на кафе. Стъпките странно кънтяха по дървения

под. Тя потрепери и ускори крачка. Напомни си, че сградата е сигурна. Бе наредила да се сложат нови ключалки на всички входни врати. Сградата имаше алармена система, свързана с полицейското управление — в този момент не бе включена, но Индия не искаше още една фалшива тревога, след която да нахлуят полицаите и да й устроят грандиозен скандал. Мисълта за това я ободри. Тук бе толкова спокойно. Неволно затананика мелодията, която той си тананикаше оня ден — просто се бе запечатала в съзнанието й. Спря да си пее. Никой няма да изскочи от сенките. Те задържат всеки мъж, който макар и бегло напомня на описанието за Мийхън. Той няма да се осмели да се върне във Вашингтон.

Вратата на кабинета бе широко разтворена — така, както я бяха оставили, когато изнесоха библиотечния шкаф. Индия натисна ключа на осветлението, преди да влезе. Луминесцентните тръби изпълниха стаята с бяла светлина.

Стаята бе толкова гола — всички мебели бяха изнесени, с изключение на бюрото и високия въртящ се стол. Тук още се усещаше присъствието на свещеника. Индия все още можеше да види нещата, който той държеше върху бюрото си — изненадващо красиви неща. Тя прекоси стаята. Бюрото и столът бяха здрави, удобни, приятни. Мел считаше, че е лудост да не ги задържи.

Индия заобиколи и се зае да освобождава бюрото от вещите в него. Изтегли най-горното чекмедже и изпразни съдържанието му в един кашон на пода, за да го сортира по-късно.

Така тя вадеше всяко чекмедже, обръщаше го наопаки и изтръскваше съдържанието му в кашона. Средното чекмедже изглеждаше солидно като останалите, но когато го обърна, за да изсипе съдържанието му, нещо вътре прошумоля. Натисна дъното с палец, то поддаде и се отмести. Изпадна един плик.

* * *

Най-обикновен ненадписан плик. Индия го взе в ръце и го обърна. Пликът бе запечатан. За миг се поколеба, сетне го разкъса. Напипа къс, плосък ключ, доста малък. Извади го и видя три цифри, гравирани на едната му страна. Тя го гледаше на дланта си със

странното чувство, че й е много познат. Нямаше време за каквито и да било асоциации или разсъждения.

През вратата бе влязла някаква непозната жена. Застаряла цветнокожа жена, която носеше торбесто палто и шапка върху посивялата къдрава коса. „Една от майките, които идваха да помагат за тържеството“ — помисли си Индия. Даже си въобрази, че я познава. Последвалите събития се разиграха като в лош сън. Когато Индия отвори уста да я заговори, жената рязко се приближи и стрелна ръка към нея. Държеше автоматичен пистолет с дълъг черен заглушител.

— Ти се оказа най-умната — каза жената с нисък глас и мек ирландски акцент. Все още с отворена уста, Индия усети как гърлото й пресъхна: не можеше дори да преглътне, не можеше да говори, не можеше да произнесе нито звук. — Сега знаеш какво искам. — Жената го каза с подчертана фамилиарност. И се усмихна. Усмивката й бе изненадващо порочна. — Дай ми това.

Индия я изгледа. Стаята потъна в гробна тишина. Тя почти бе забравила ключа в ръката си, почти забравила и пистолета и продължаваше да мисли…

Жената пристъпи крачка напред и лицето й попадна точно под флуоресцентното осветление, при което Индия си помисли, че кожата на тази жена изглежда неестествено сива. Така, както хората изглеждат, когато пребледнеят под силен слънчев загар. И тогава осъзна, че това е бяла, която се прави на негърка. Отстъпи назад във внезапна паника, като бутна стола зад себе си. Жената стоеше точно срещу нея от другата страна на бюрото, насочила пистолета право в гърдите й.

— Ако става дума за пари — каза Индия, — нямам никакви пари тук.

— Точно за пари става дума и ти вярвам, скъпа. Само ми дай това, което е в ръката ти. — Индия премигна. Пръстите й здраво стиснаха ключа. Жената изръмжа: — Слушай, кучко… — И думите, които последваха от устата й, бяха толкова неприлични и грозни, че Индия се втрещи и зяпна от изненада, обзета от пълно отвращение. По-късно щеше да се чуди дали пълното отвращение я накара да направи това, което последва. Тя пъхна ключа в устата си и го глътна. Поради липса на слюнка почти се задави и очите й за малко да изскочат от орбитите.

— Глупава кучка! — викна жената. — Да не си полудяла. — Тя остави пистолета на бюрото и се качи също там. Индия отскочи назад, като падна върху стола. Той се удари в стената. Когато жената протегна ръце да я сграбчи за гърлото, Индия се завъртя и се измъкна, а нападателката се блъсна в стола. Тогава Индия запрати кашона върху нея: бележници, шишета мастило, гуми, папки и отвертки се поръсиха върху жената.

— Ще те убия! — кресна тя, без да обръща внимание на лентите, провиснали от черната й филцова шапка, сякаш привързана за главата й, и впери очи в автоматичния пистолет, който бе оставила на бюрото. Като изръмжа, тя се метна обратно, протягайки ръка към оръжието. Тъкмо да хване дръжката на пистолета, и Индия го събори на пода, по-далече от нея. Набрала инерция, жената се сгромоляса от бюрото. Но Индия тутакси вдигна пистолета и го насочи срещу нея, при което видя, че шапката на жената падна заедно с косата. Мийхън! Той бе съвсем близо до нея. Тя се опита да избяга. Мийхън понечи да я хване, политна, но падайки, успя да я сграбчи за крака и да я повали. Пистолетът изхвърча от ръката й и се хлъзна към вратата.

Като хлипаше, Индия си измъкна крака от обувката и запълзя на колене към пистолета. Мийхън се метна след нея, при което се претърколи като някакъв разярен праисторически звяр. Протегна ръка и я хвана за крака.

— Ах! — Тя го ритна с другия крак. Той стисна и него и я събори по корем. Тя се пресегна към пистолета, като драскаше с нокти по дървения под, за да се изтръгне от мъртвата хватка — пръстите й почти докосваха дръжката на оръжието. Накрая успя да го вземе.

Сега вече държеше автоматичния пистолет в ръка. Извъртя се и натисна това, което й се струваше, че е спусъкът. Ръката й подскочи от отката и Мийхън отпусна глава върху краката й. Дали го улучи? Всичко, което чуваше, бе собственото й ускорено дишане. Дали е мъртъв?

Мийхън вдигна глава.

Индия потрепери толкова рязко, че пистолетът подскочи и за малко да го изтърве.

— Дай ми го!

— Не! — Тя бе прекалено ужасена, за да може да се движи. Пистолетът се тресеше в ръката й.

Мийхън се надигна, приближавайки се все по-близо и по-близо към нея.

— Не. Махни се! Махни се! — проплака тя. В този миг й се искаше да се озове на някое приятно място, където не те преследват с пистолет, изнасилват и душат. — Не!

Той посегна към пистолета и тя видя безумната решимост в изражението му. Тогава стисна китката си с другата ръка, за да се прицели точно, и стреля — видя как лицето му експлодира в облак от кръв и мозъчно вещество.

— Ох, ох! — Тя се дръпна назад, освободи краката си изпод тялото му. След това забеляза, че още стиска пистолета, и го пусна. Затътри се на колене, да избяга по-далеч от него. Погледна назад и видя всичко под бялата светлина с документални подробности. Тогава скочи на крака и побягна, задъхана и изтощена. Добра се до тоалетната и се строполи върху умивалника. Пусна студената вода и подложи лицето и ръцете си под нея, а с мокри салфетки се опита да изчисти кръвта от червения си пуловер. Имаше кръв и по яката на блузата си. Разкъса я. Усещаше ключа като камък в стомаха си, някъде в областта на диафрагмата.

Започна да трие петната по полата си. След това сграбчи палтото си, повече за да се покрие, отколкото да се стопли. Като остави включена светлината, изтича на улицата и махна на минаващото такси. Бе забравила чантата си, портмонето — всичко. Не можеше да разсъждава ясно в този момент. Нещо повече, чувстваше се някак безплътна. По средата на пътя се сети, че е само с една обувка, но не обърна внимание на това. През прозорците на колата се мяркаха размазани форми и очертания на сгради, но тя нищо не забелязваше. Когато стигнаха до болницата, отвори вратата и хукна. Шофьорът остана като гръмнат на мястото си, след това с гневен вик изскочи от таксито.

* * *

Малка група мълчаливо чакаше пред асансьора. Индия не можеше да чака. Изтича покрай хората във фоайето към пожарното стълбище. Бутна тежката врата и се втурна нагоре по стълбите.

Единият й крак почукваше с токчето студените мраморни плочки, другият стъпваше тихо.

Тя уби човек! Застреля го в лицето. Боже господи, Джак трябва да знае! Той ще я прегърне и защити, той…

Тя тичаше с развети коси по коридора покрай сестри и пациенти, отмина двама санитари, които тикаха санитарна количка, докато се добра до стаята на Джак. Дробовете й щяха да се пръснат от напрежение и умора.

Индия отвори вратата и за малко да се сгромоляса. Погледна към леглото на Джак, но там видя Ливия, удобно разположена — грациозно кръстосала дългите си крака в копринени чорапи, в ръката си тя държеше чаша, в която Джак наливаше шампанско. Втрещена от изненада, Индия премести поглед от Ливия към Джак, седнал в инвалидната количка, до която имаше кофичка с лед, и обратно към Ливия.

— Разкарай се оттука, чуваш ли! Махай се, махай се, махай се! — задъхвайки се, истерично закрещя тя, а през това време Джак с неистови усилия се мъчеше да маневрира с количката, за да отиде при нея. Ръцете й бяха стиснати в юмруци. Ливия с неподозирана бързина се прехвърли от другата страна на леглото.

— Индия, скъпа, недей!

Индия погледна мъжа си. Очите му бяха вперени умолително в нея. Върху облегалката на количката бе преметнато разкошно палто от сребърни руски лисици, което блестеше с цялата си първична чувствена красота. Изкушението бе прекалено голямо. Тя изтича покрай Джак и сграбчи дългото до глезените палто.

Ливия протегна ръце и изпищя:

— Спри я, за бога!

— Ела и си го вземи, скъпа — каза Индия и се отправи към вратата. Спомни си, че бе съгледала в коридора улей за мръсното бельо.

— Индия! — извика след нея Джак, но напразно.

Индия вече натъпкваше палтото в зейналата стоманена част на улея, когато чу зад себе си стъпките на Ливия. Тежкото кожено палто тупна надолу като труп.

Ливия отчаяно разпери ръце като криле на прилеп. Отворената й уста замръзна от учудване, звукът заседна в гърлото й. Тогава тя видя

стаята на сестрите и нахлу в нея, като неистово крещеше:

— Извикайте охраната! Тревога! Не се размотавайте, веднага извикайте охраната.

Изведнъж Индия се почувства зле. Какво постигна? Каква победа би могла да е тази детинска постъпка?

Хората по коридора минаваха и отминаваха, споглеждаха се, вторачваха слисани очи в нея и отклоняваха поглед — така, както прави човек, когато срещне по улицата някой умопобъркан. Тя копнееше да легне в тиха затъмнена стая и да се сгуши в нежни прегръдки. Но няма никакъв шанс. Долу я чака разярен шофьор на такси. Всеки миг ще пристигне полицията да я прибере.

Джак бе заседнал с количката на вратата на стаята си. Имаше проблеми със завоя. Индия мина покрай него и се отправи към асансьора. Сега Ливия ще се грижи за него, след като прибере палтото си, което вероятно той й е подарил.

— *Обичам те!*

Изненадана, Индия се обърна. Погледна Джак в инвалидната количка и застаналите до вратите и стените хора, които вртяха глави ту към нея, ту към него. Видя любопитството на лицата им. После бързо се отдалечи.

— *Обичам те!*

Започна да тича. „Няма смисъл. — Задъхана стигна до асансьорите и натисна бутона. — Мислиш, че е достатъчно само да кажеш: «Обичам те», а след това се връщаш към любовните си авантюри. Благодаря много. Но не и този път.“ Вратите на единия асансьор се отвориха и две жени с много цветя слязоха от него. Индия нахълта вътре и натисна всички бутони. Дамите отвън започнаха да пищят. Джак бързо премина покрай тях със свистящи гуми. Индия натисна бутона за отваряне точно навреме, за да го предпази от затварящите се върху него врати. Джак влетя в асансьора. Засмя се:

— Тая машинария не е толкова лоша, когато й схванеш механизма.

Индия вдигна ръка, за да го прекъсне, преди да е започнал с някакви обяснения.

— Недей — поклати тя глава, но със странно вцепенен поглед, и повтори тихо: — Моля те, недей.

Вратите се затвориха и асансьорът тръгна надолу. Джак се пресегна и натисна бутона за стоп. Асансьорът спря почти мигновено сред какофония от скърцания и шумове.

— Първо ще си поприказваме — каза Джак и я хвана за ръка, за да я притегли към себе си.

— Джак — започна Индия с безжизнено изцъклен поглед. — Преди малко го застрелях.

„О, боже!“ — помисли си Джак.

— Мийхън. Застрелях го. — Тя подсмръкна и изтри с ръка сълзите си. Джак извади кутия със салфетки от страничния джоб на количката. Притегли я на коленете си и избърса лицето й.

— По-добре ми разкажи какво се случи.

Джак се обади на баща си от болничната стая. Докато говореше по телефона, той с гордост гледаше към Индия.

— Какво е направила?

Джак трябваше повторно да обясни. Салваторе бе доволен.

— Оженил си се за прекрасно момиче, Джак. Искаш ли помощ? Мога да ти изпратя най-добрия адвокат по наказателни дела.

— Имам свой човек, когото чакам да дойде всеки момент. Така че тя ще има кой да говори от нейно име. Няма да има никакви проблеми, с изключение на това, че може би Малой ще завижда. По дяволите, трябвало е Мийхън да се натъкне на неговите хора, когато е наближил Центъра.

— Не се притеснявай за хората на Малой — каза Салваторе меко и Джак изпита съжаление към човека, когото бяха внедрили при Малой и който по невнимание бе позволил на Мийхън да се изплъзне от засадата.

Когато затвори телефона, той се отпусна и погледна Индия, като размишляваше върху думите на баща си и осъзнаваше какъв щастливец е. После каза:

— Нека щом приключим с Малой, да заминем някъде.

— Какво имаш предвид?

— Меден месец, все още не сме имали — каза Джак.

— Това няма да се хареса на любовницата ти.

— Така ли? — засмя се Джак. — Ливия беше тук, за да ме почерпи за своя годеж с някой си лорд Бейкън. Ще се премести да живее в Англия.

— Така ли? Наистина?

— Можем да хванем Боинг 747 до Хонолулу и да останем в Хейликълейни на Уайкики бийч. Ще трябва да вземем и Франк, за да може да ме транспортира нагоре-надолу.

Индия обви ръце около врата му:

— Само ми кажи кога. — Тя беше доволна, истински доволна, но от мисълта й не излизаше плоският малък ключ с трите цифри.

— Имаш ли ключ с номер седемстотин четирийсет и седем? — меко попита тя.

— Да. За гардероба ми в Чеви Чейс Кънтри Клъб. Използвам го само когато играя скуош. Някой ден трябва да отидеш там — жените ползват членството на съпрузите си. Ключът е на връзката.

— Бих могла да отида наистина. Трудно ли е да станеш член?

— Но ти си ми съпруга — възкликна Джак с известна обида в гласа.

— Мисълта ми е дали всеки може да членува? — Тя имаше предвид един свещеник. Не че Майкъл, доколкото го познаваше, би играл скуош.

— Някога това бе затворен клуб за много специални членове. Сега всеки, който има пари да плати таксата, може да членува. — Той отиде с количката до нощното си шкафче и извади връзка ключове от едно чекмедже. Джак обичаше да държи ключовете си под ръка, въпреки че имаше някои, които едва ли щеше да бъде в състояние отново да използва. — Заповядай. — Той й подаде малък плосък ключ с три цифри, гравирани върху него. Идентичен на този ключ, но с други три цифри, в този момент се намираше в стомаха й за гардероба в извънградски клуб с висока членска вноска — Чеви Чейс е скъпо място, където да държиш парите си. Но кой знае колко пари има вътре?

Тя все още не бе казала на Джак за ключа. Но възнамеряваше да му каже.

Издание:
Джейн Робъртс. Кървава афера
ИК „Торнадо“, Габрово, 1994
Американска. Първо издание
Редактор: Минка Златанова
Коректор: Галина Димова
ISBN: 954-170-049-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.